

Ivan Antić

SVE JE SAVRŠENO

Zašto to ne vidimo

Beograd, 2019.

Izdavač:

Samostalno izdanje

© Copyright: 2019 by Ivan Antić

Registrovano u JAA

Autorskoj agenciji za Srbiju A.D.

kao autorsko delo.

www.ivantic.info

ISBN-13: 978-1978158723

SADRŽAJ

Uvod	4
Prvi deo	
Zašto ne vidimo stvarnost kao savršenu	11
Priroda stvarnosti	21
Dimenzije prirode	23
Zašto se ispoljava neispoljeno	33
Kako se ispoljava neispoljeno	36
Svest, postojanje i čovek između	43
Priroda čovekova	48
Priroda ljudske duše je svedočenje o svim mogućnostima božanske svesti	55
Naučni dokazi savršenstva postojanja	60
Savršeni rezime prvog dela	69
Drugi deo	
Savršenstvo umiranja i rađanja	76
Greh: savršeni razlog za rođenje i život	83
Koliko smo udaljeni od savršenstva, ili: zašto su ljudi tako nenormalni	86
Savršenstvo patnje	98
Naše telo je savršeno, naše delovanje ga kvari	114
Uzročnost i slobodna volja savršeno su povezani	125
Savršenstvo se ispoljava kroz dijalektiku suprotnosti	134
Dijalektika života i smrti	140
Dijalektika uspeha i neuspeha	148
Karmička zrelost i kruženje božanske svesti	155
Kako prevazići suprotnosti	163
Savršenstvo duhovne prakse	175
Šivini saveti za prepoznavanje savršenstva	184
Kako da budemo savršeni	199

UVOD

Ovaj opis savršenstva svega mora započeti sa malim uvodom u kome ću opisati kako je nastala inspiracija za njegovo pisanje. Tome su doprinela dva događaja nastala u relativno kratko vreme, u razmaku od par godina. Ti događaji sami po sebi nisu bili presudni za nastanak ove knjige. Oni su bili samo činioци koji su sabrali sva ostala iskustva iz celog mog života, povezali dotle odvojene delove u jedinstvenu celovitu sliku stvarnosti i pokrenuli inspiraciju.

Prvi događaj je nastao tri dana nakon smrti moje majke, Anđelije Antić. Ona je, prema mom iskustvu poznavanja prirode ljudske duše, spadala u kategoriju duša koje je Majkl Njutn u knjizi "Putovanja duša" opisao kao "majstori" ili "mudraci", to su duše koje su nadišle cikluse inkarnacija i slobodno se rađaju samo da bi pomogle nekoj drugoj duši. Ta druga duša sam u ovom slučaju bio ja. Ona je bila moj vodič, zaštitnik i učitelj. Pokazala mi je svojim delom i bićem sve detalje koje poseduju najveće duše na ovom svetu. Drugi moj pomoćnik bio je Bhagavan Šri Ramana Maharši. Došao mi je davno u snu, pre nego što sam saznao njegovo ime i da je postojao na ovom svetu, i kratkim uputstvima za meditaciju naučio me je kako da se probudim i od snova na javi. Kasnije sam saznao da su moja majka i Ramana Maharši bili povezani na ravnima postojanja koje su daleko više od fizičke.

Prvi događaj je nastao tri dana nakon fizičke smrti moje majke. Bio sam veoma zainteresovan kako joj je tamo gde je sada. Ta moja želja je verovatno i privukla njenu pažnju da mi je javi. To "preminuli" često rade svojim blišnjima, da bi ih utešili, samo što "živi" retko kada prepoznaju njihovo javljanje. Ja sam ga lako prepoznao jer sam se tog jutra svesno našao u astralu, izvan tela. Imao sam ranije mnogo vantelesnih iskustava tako da mi je to bilo normalno i dobro poznato stanje. Video sam svoju majku, izgledala je mlađe nego kada je "umrla", kao u svojim najlepšim godinama. Pitao sam je, kako joj je sada. Samo je odgovorila: "Sve je savršeno". Ali u tom trenutku sam i video sav sadržaj njenog odgovora, što je u astralu moguće jer se u tim višim dimenzijama sažimaju vreme i prostor, može se u bezvremenom trenutku videti sve ono što reči ne mogu da iskažu. Video sam sve ključne događaje svoga života kao delove savršene celine koja nije u vremenu, kao celinu koja je uvek ono što jeste u svim svojim delovima: savršeno, logično jedinstvo i sklad. Zapravo video sam da mi nije rekla samo za sebe, da je njoj sve savršeno, već da je apsolutno sve, celokupno postojanje, potpuno savršeno; da ništa ne može ni biti drugačije; i da mi nismo odvojeni niti različiti od savršenstva celine. Možemo samo da sanjamo da jesmo odvojeni, i taj san je upravo ovaj fizički život na javi, i svi naši životi, sve naše zablude i sva patnja jesu taj san, ali u stvarnosti ne možemo nikako da budemo odvojeni od bezvremene celine, uvek savršene.

Drugi događaj se na neobičan način dopunio sa prvim. Oduvek sam imao dobru komunikaciju sa drvećem. Komunikacija sa drvećem ne sastoji se od reči već od slika, vizija i osećaja; kada vam drvo nešto kaže onda vam sruči sve što ima u jednu sliku i direktan uvid. Drugim rečima, ono komunicira na višoj dimenziji od ove fizičke, gde

su sve stvari odvojene, preko dimenzije u kojoj je sve povezano u jedno. Zato da bi ste komunicirali sa drvećem morate biti otvoreni za te više dimenzije. Otvorenost za više dimenzije meni nije bila strana zato što sam zahvaljujući praksi meditacije svesno odlazio u njih tokom svojih vantelesnih iskustava. Kada više puta odete tamo onda kao da prokopate prolaz ili kanal za sve što dolazi kroz njih. Tako da mi je kroz te otvorene kanale postala moguća i komunikacija sa biljkama koja se odvija preko viših dimenzija. Bio sam jednog dana u svojoj uobičajenoj šetnji šumom. U jednom delu bila je čistina na kojoj je stajao sam izdvojen stari hrast. Izrastao je simetrično i skladno sa svih strana jer je bio sam, i zato je privlačio pažnju svojim lepim izgledom. Drveća koja se nalaze u šumi moraju da se prilagode jedno drugom pretežno tako da rastu uvis, ka suncu, a ne u skladnu širinu kao što to može izdvojeno, samo drvo.

Prišao sam tom hrastu, stavio ruku na njega i osetio svu njegovu starost i način života. Iznenada mi je došlo da ga pitam kakav mu je to život kada ne može da se kreće, kada tako dugo živi samo na jednom mestu, da li mu je dosadno zbog toga. Usledio je moćan odgovor. Dobio sam jasnu viziju njegove percepcije, kako to drvo opaža život i kako u skladu s tim doživljava samo postojanje tako da mu kretanje nije ni potrebno.

Sav život je oblikovan prema percepciji svesti. Video sam jasno da se jedna ista božanska svest pretvara u sve što postoji, u sam kosmos i život. Pretvara se u mineralne oblike sa kojima iskušava svoje postojanje u svakom mogućem inertnom obliku, obliku elemenata. Pretvara se u biljni svet koji pored fizičkog oblika ima i percepciju, ali ne i kretanje. Pretvara se u životinjski oblik koji pored oblika i percepcije ima i fizičko kretanje sa kojim iskušava sve mogućnosti percepcije, daleko više od biljaka. Životinje kroz lanac ishrane usavršavaju kretanje i percepciju (lovac razvija čula i kretanje da ulovi, a plen da se spase). Na kraju se božanska svest ispoljava i u ljudskom obliku, koji pored percepcije i kretanja ima i psihološku dramu života, životni sadržaj sa kojim iskušava smisao svih mogućih zbivanja, ima karmu i mogućnost da stvara sva moguća nova iskustva i sadržaje, oblike, a ne samo da opaža postojeće. Kroz čovekovu samosvest percepcija postojanja se potpuno ostvaruje u spoznaji smisla postojanja. Tada je probuđen čovek spoznao božansku svest u svemu. To znači da se božanska svest tada vratila sebi samoj, obogaćena ne samo ispoljavanjem sebe same, već i percepcijom sebe same kroz čoveka koji je njen svesni subjekat. Obogaćena svim mogućnostima delovanja kroz probuđenog čoveka.

To drvo mi je pokazalo da u svemu tome nema nikakvog nedostatka, sve je savršeno. Božanska svest se nigde ne gubi niti ograničava. Samo ona postoji, nema mnoštva različitih svesti, već ima samo jedne iste božanske svesti u osnovi cele prirode koja se izražava na sve moguće načine, kroz sve individualne oblike. U mineralima je ona potpuno otvorena sebi samoj. Elementi su na svom kvantnom nivou potpuno povezani u jedno, sve subatomske čestice su međusobno povezane i stalno komuniciraju, odnosno sve su zajedno svesne jedne druge, nezavisno od prostora i vremena. Mogu biti hiljadama kilometara razdvojene i opet će trenutno reagovati i komunicirati kao da su zajedno. Biljke su bliske mineralima i zato su one prve preko kojih božanska svest kreira nove oblike, iznad prostih elemenata, i počinje svoje kretanje, biljke se kreću, iako minimalno, samo koliko je potrebno za opstanak.

Međutim, reče mi hrast, nema tu nikakvog gubitka jer iako živi na jednom mestu ceo život, vekovima, on opaža ceo univerzum. Biljke reaguju na daleke

kosmičke događaje, kosmička zračenja, eksplozije supernove, one opažaju sva osećanja i stanja svesti svakog živog bića koje se nađe u njihovoj blizini. Doduše, hrast mi nije rekao da li opažaju stanja i osećanja svih živih bića na ovoj planeti istovremeno, ali ne bi me ni to začudilo. Stoga njemu nije uopšte potrebno da se kreće okolo i da tako sakuplja iskustva, kao mi ljudi, on već ima sva iskustva, očitava ih iz cele okoline, sva naša iskustva su njegova. Njegova percepcija je u obrnutoj srazmeri sa kretanjem. Ni životinje nisu u gubitku što ne mogu da govore i rade kao ljudi, jer one opažaju više od ljudi, vide aure, stanja i osećanja drugih bića, razumeju šta im govorite iako ne znaju jezik. Ne trebaju im knjige da bi znale šta da urade da bi vas zasmejale i ulepšale dan, život, a ponekad i spasle poneki život. Zato što je čovekova percepcija tako zatvorena on mora da se kreće i svašta da radi da bi naučio nešto. I čovekova percepcija je u obrnutoj srazmeri sa kretanjem i delovanjem. Zato on mora da se smiri u meditaciji da bi potpuno proširio percepciju. I to ima svoje opravdane razloge, čovek ipak može da iskusi mnogo toga što biljke i životinje ne mogu, ali tom hrastu zaista nije ni malo dosadno što se ne kreće i što ne doživljava svu patnju kao čovek, patnju koja takođe spada u repertoar obaveznih iskustava božanske svesti.

Mir biljaka i nas smiruje upravo iz tog razloga što su one dublje prisutne u egzistenciji od nas, njihova osećajnost je daleko dublja od naše. To je razlog zašto volimo biljke. One nam svojim mirom prenose ono što nam je potrebno i što ne opažamo: da je samo postojanje dovoljno samo po sebi, ono sve sadrži, u njemu je već prisutno ono što na kraju svih svojih inkarnacija i životnih iskustava spoznajemo. Nas biljkama privlači upravo to što one celim svojim bićem samo uživaju u postojanju, duboko ukorenjene u tlu i potpuno otvorene ka nebu, i ništa drugo ne rade. Tako postižu sve. Delaju nedelanjem, (*wu wei*) kao taoisti. One spajaju nebo i zemlju, najviše vibracije kosmosa sprovode u fizičku realnost zemlje. I samo zato što su takve, one su nam glavna hrana, ne samo duševna već i fizička. Čovek je po svojoj anatomiji plodored.

Na sličan način nas i životinje privlače, zbog svog jedinstva sa postojanjem. Svaka životinja je uvek ono što jeste, u skladu je sa svojom prirodom, celim svojim bićem, nikada nije lažna. Zato nas kroz sebe životinje povezuju sa samim postojanjem. Kroz životinje postojanje nam pokazuje kako se ono kreće, raduje, maše repom, i igra, kako se bori za život uprkos svim ograničenjima. Većina divljih životinja su jednostavno deo prirode, surovo su jednostavne u borbi za opstanak, ali manji broj onih životinja koje žive sa ljudima, zbog svoje čiste prirode i direktne povezanosti sa postojanjem, mogu nam preneti svu čistotu svesti božanske duše. Kroz životinje se božanska svest duše najviše ispoljava pre ljudskog oblika.

U skladu s tim, dodao bih ovome još jedno iskustvo koje se dopunjuje na ovu priču, a dogodilo se nedugo nakon moje psihoterapije sa hrastom. Imao sam zen koan sa gavranom. Jednog jutra sam izašao iz kuće i video na zemlji kraj zida malog gavrana. Odmah nakon toga sam začuo jezivi zvuk iznad glave čija frekvencija me je celog naježila. Video sam dva velika crna krila iznad glave i osetio dodir mekanog perja na temenu. To je bio njegov tata. Video sam još jednog gavrana kako leti kružno iznad mene, to mu je bila mama. Oni su štitili svoje mladunče koje je sišlo iz gnezda učeći da leti. Štitili su ga tako što me je tata gavrana opomenuo da mu ne diram mladunče, ali to je uradio na način koji je Darwinovu teoriju evolucije, koja se i danas svim silama nameće svetu, bacio na smetlišće istorije nauke gde joj je mesto. On je u

sekundi smislio kako to da uradi na savršen način. Nije me napao jer je video da sam ja veći i jači i da mogu da povredim njega i njegovo mladunče - a mogao je da me počupa kao u Hičkokovom filmu.¹ Umesto toga on je savršeno nežno svojim stomakom, najmekšim delom svoga tela, lagano i savršeno precizno dodirnuo moje teme. Nije me dotakao ni svojim nogama. I to je bilo sve. Savršeno dovoljno. On je to sve smislio u jednom trenutku iako ima mozak veličine pasulja. Meni je trebao ceo dan da shvatim savršenstvo tog događaja. Pomoglo mi je to što znam da gavrani imaju oko 800. različitih glasova u svojoj međusobnoj komunikaciji, da umeju da koriste oruđa, da njihovi mladi žive desetak godina sa roditeljima dok ne nauče sve što im treba u životu, da se oni međusobno čuvaju i pomažu. Sve to mogu i bez velikog mozga, zato jer je svest u celom njihovom biću, u osnovi cele prirode, celog postojanja.

Na toj svesti se zasniva savršenstvo postojanja.

Opisaćemo ovde to savršenstvo iz ljudske perspektive, jer izgleda da je to samo ljudima i potrebno. Oni su u celoj egzistenciji najviše uskraćeni za opažanje tog savršenstva. Zato i stvaraju ovakav kaos u svetu.

Svako od vas je osetio to savršenstvo, bar kada je posmatrao pticu kako sedi na grani drveta. Već u ovom uvodu otkrio sam vam druge, neslućene dimenzije ptica i drveća. Pokušaću da vas navedem da ih osetite i u drugim aspektima postojanja.

Savršenstvo božanske svesti koja sve omogućava uvek je tu. Treba samo malo pomoći da se podsetite, malo smirenja od iluzija da biste mogli da ga opazite u svemu, svakog trenutka.

¹ Alfred Hitchcock: The Birds (1963).

PRVI DEO

ZAŠTO NE VIDIMO STVARNOST KAO SAVRŠENU

Svakako da stvarnost ne doživljavamo kao savršenu već kao bojno polje raznih uticaja koji su van naše kontrole, koji su ponekad izvor velike patnje i koji nam izgledaju nepravedni prema nama koji se trudimo da budemo dobri i želimo da nam bude dobro. Stoga je veliki izazov tvrditi suprotno, da je sve savršeno. Svi izazovi se rešavaju razumevanjem, a u ovom slučaju razumevanjem prirode stvarnosti, čovekove prirode i prirode svesti.

Najpre moramo poći od osnovne logike ovog pitanja. Da postojanje nije savršeno, život ne bi opstao. Iako postoje pojave koje deluju nesavršeno, ne bi bilo izlaza iz njih, problemi i neusklađenosti bili bi opšti i nerešivi da u osnovi svega stoji nesavršenstvo. Nikakvog razvoja ne bi bilo da nema savršenstva u osnovi. Destruktivnost bi urušila samu sebe. Vidimo da to nije slučaj, stvari se razvijaju, rešenja iz najgorih situacija se pronalaze, nelogične i destruktivne pojave se javljaju, ali se vremenom razvijaju, usklađuju tako da se nadilaze. Nikakvih pozitivnih pojava ne bi bilo da pozitivnog već nema u osnovi postojanja. Iz ničega ne može da nastane nešto. Stoga ni nesavršene pojave ne bi bile moguće da u osnovi svega ne stoji savršenstvo. ***One su samo lokalne pojave koje se javljaju u vremenu i prostoru na bezvremenoj celini koja je savršena.*** Ni savršenstvo ne bi bilo poželjno i savršeno da je jednolično i bezlično, bez senki koje su neophodne da istaknu svetlost. Izgleda kao da sve nesavršene pojave postoje samo da bismo postali svesni savršenstva.

Razlog zašto ne vidimo savršenstvo stvarnosti je jednostavno u tome jer ne vidimo celu stvarnost, ne vidimo da postojanje ima više dimenzija. Ne vidimo sve dimenzije prirode već samo njenu najgrublju, fizičku pojavu, onu koju opažamo čulima. Međutim, fizička pojava je samo krajnja posledica prethodnih uzroka i procesa koji su finiji od fizičkog sveta koje zato ne opažamo. Ponekad osećamo i naslućujemo da ima nešto više od toga, ali nejasno. Ponekad i doživimo nešto "natčulno" ali samo kratko i bez razumevanja, ni sopstvenog ni okoline. Nauka nam je otkrila da svojim čulima opažamo samo oko 5% prirode, preostalih 95% koje, postoje samo kao fizička realnost, ne opažamo. Pored takve fizičke realnosti koju ne opažamo celu, postoje i druge dimenzije i realnosti. Njih možemo samo da sanjamo.

Savršenstvo postojanja se zasniva samo na tri logične činjenice:

- na suštini samoga postojanja,
- na uzročnosti i
- na svrhovitosti.

Suština samoga postojanja uopšte, kosmosa, prirode, jeste takva da ono ne bi moglo da postoji da nije savršeno i celovito. Ništa pogrešno ne može da postoji. Stoga samo postojanje mora biti savršeno u svakom trenutku, kakvo jeste, inače ne bi moglo da postoji.

Druga logična osnova savršenstva jeste uzročnost. Ništa ne može postojati bez uzroka. Iz ničega ne može nastati nešto. Savršenstvo postojanja zasniva se na uzročnosti. Uzročnost se zasniva na hologramskoj povezanosti svih činilaca postojanja, na suštinskom jedinstvu svega. Hologramska povezanost i jedinstvo zasniva se na samom savršenstvu svega. To je zatvoreno u krug koji je savršena

celina. Model holograma služi za opisivanje subatomske, kvantne stvarnost u kojoj je sve povezano sa svim, sve je jedno i jedno je sve. To je temeljna stvarnost postojanja.

Treća činjenica jeste svrhovitost postojanja. Svi uzroci imaju neku svrhu. Stoga i samo postojanje ima svrhu. Za razliku od uzročnosti koja se ispoljava kroz konkretne oblike i događaje, svrha se odnosi na smisao, na svet ideja i spoznaje, stoga se svrha postojanja razotkriva u čoveku, u njegovoj svesti i samospoznaji, u razumevanju. Uzročnost se manifestuje kao sva priroda i njeni zakoni, a svrha se otkriva u svesnom subjektu sveg tog postojanja, u čoveku, kao njegovo razumevanje suštine postojanja. Tako se zaokružuje celina.

Kada možemo da vidimo uzroke onda su nam sve pojave logične i jasne. Međutim, priroda se sastoji iz više dimenzija koje mi čulima ne opažamo, vidimo samo najnižu, materijalnu stvarnost. Uzročnost se u prirodi proteže kroz sve njene dimenzije. Mi vidimo samo najnižu i to onu gde proces uzročnosti samo ostvaruje svoje posledice. Pa i na tom fizičkom planu, ograničeni vremenom i prostorom, ne vidimo cele posledice, već samo delove. Presudan proces uzročnosti, njegov začetak, odvija se u višim dimenzijama koje ne opažamo čulima. Zato što ne vidimo ceo proces uzročnosti, već samo neke posledice, mnoge pojave nam izgledaju nelogično, nepovezano, stvar sreće ili slučajnosti, ili nepravedno i zlo.

To bi bio prvi i najvažniji razlog zašto ne opažamo savršenstvo svega: ne vidimo celu stvarnost već samo deliće.

Zašto ne vidimo celu stvarnost? Mi ne vidimo celu stvarnost jer nam je i stvarnost našeg sopstvenog bića skrivena. Ne znamo od čega se zapravo sastojimo. ***Samo u onoj meri u kojoj spoznajemo stvarnost sopstvenog bića, može nam biti jasna stvarnost samoga postojanja.*** Kakvi smo mi takva nam je stvarnost. Onaj koji opaža mora biti podoban opažanju. Razlog za to je hologramska priroda univerzuma. Univerzum je takav da svaki delić sadrži u sebi model celine. Zato u hologramskom univerzumu onaj koji opaža nije različit od onoga što opaža. Ako naše opažanje nije savršeno i potpuno, onda nam i ono što opažamo ne izgleda savršeno i potpuno. Subjekt i objekt u stvarnosti nisu odvojeni. Ako izgledaju odvojeni to je usled iluzije. I ta iluzija je jedini problem koji ovde razotkrivamo.

Nerealno je pretpostavljati da možemo znati prirodu stvarnosti ako ne poznajemo sopstvenu pravu prirodu. Mi rasuđujemo samo na osnovu svesnog uma kojeg koristimo u budnom stanju na javi. Pored njega imamo i nesvesni um, i viši um. Psihologija je otkrila samo deliće njihovog uticaja i odnosa. Oni su daleko veći i jači od svesnog uma. I taj mali svesni um kojeg sada koristimo nije jedan, već ima više centara. On se zapravo stalno menja i prilagođava trenutku i potrebama. Mi nemamo jedno Ja već mnoštvo Ja. Takav um uopšte nije ni dizajniran da spoznaje najvišu stvarnost već samo da upravlja čulima i opažanjem, da upravlja telom. On je kao vozač zaprege sa konjima koji nikada nije napustio svoje selo. Konji su čula, kola su telo. Um/ego je vozač. Nerealno je tražiti od njega da bude kosmonaut. On nema te kvalifikacije. Zato sva prava duhovna učenja zahtevaju disciplinu i smirenje uma da bi se spoznalo bilo šta od više stvarnosti. Istinska spoznaja prave prirode stvarnosti počinje tek sa disciplinom obuzdavanja samovolje uma i njegovim smirenjem, njegovim nadilaženjem. Samo tada se otvara prisustvo svesti duše, božanske svesti koja je u osnovi samoga postojanja, koju je naš um samo zaklanjao.

To je osnovni razlog zašto ne vidimo stvarnost kao savršenu. On je u nama.

U prirodi nema ničeg odvojenog, cela priroda je jedna jedinstvena celina, cela priroda je jedno biće. Više dimenzije su takođe deo našeg bića kojeg nismo svesni dok nam je pažnja vezana samo na fizičko opažanje. Postoji nauka joge, odnosno meditacije (Patanđalijeve *Joga sutre*) koja sistematski osvešćava celo naše biće i mi na taj način možemo da postanemo svesni i viših dimenzija prirode, da sagledamo celu stvarnost.

Samo tada, kada osvestimo celo naše biće, možemo da sagledamo da je cela egzistencija pozitivna pojava. Zapravo, ništa negativno i ne može da postoji. Sve što postoji na bilo koji način jeste pozitivno, samo je pitanje da li ga vidimo celog u svim dimenzijama ili samo njegov deo koji nam zato deluje nelogično ili negativno.

Uvek kada vidimo celinu vidimo sve pozitivno.

Uvek kada nešto doživljavamo kao negativno, to znači da ne vidimo celinu.

Da bismo sve videli kao savršeno moramo videti celu prirodu. Postoje sile obmane koje nas zavaravaju da to nije moguće (materijalistička nauka nas uči da smo proizvod slučajnosti, genetske greške, da smo nastali od majmuna... a religije nas ubeđuju da smo iskonski grešni i da "samo Bog sve zna" itd..). Mi možemo da sagledamo celu prirodu jer biće čovekovo je oličenje i odraz celine prirode, čovek je mikrokosmos, svi principi kosmosa su sažeti u čovekovom biću. Zapravo, sve je odraz celine. Svaki element kosmosa je mikrokosmos. I čovek je mikrokosmos zato jer je univerzum hologram. Ništa nije odvojeno i sve je sadržano u svemu. To znači da put ka spoznaji savršenstva prirode postojanja vodi kroz samospoznaju, kroz naše savršenstvo. Ne vodi nikuda spolja. ***Naše opažanje sveta kakav zaista jeste, kao savršenog, za nas nikada neće biti moguće dok mi ne budemo savršeni u spoznaji samih sebe i u svojim delima.***

Naše opažanje, svest i delanje nisu odvojeni zbog hologramske prirode postojanja. Mi ne vidimo hologramsku prirodu postojanja zato jer su nam opažanje, svest i delovanje odvojeni.

Tu se radi samo o otvorenosti percepcije. Celine najviše stvarnosti je već ovde i sada, sve se i sastoji od nje, da bismo je spoznali samo treba da se otvorimo ka njoj, kao biljke, kao što je otvorena cela priroda. Sve najviše mudrosti življenja nas uče toj otvorenosti, prestanku zatvaranja u um i ego koji se zasnivaju isključivo na čulnoj i telesnoj percepciji. Sve religije se zasnivaju na učenju o natčulnoj percepciji. Ali one sadrže i obmanu da je čovek nesposoban da sve spozna, da je sluga i rob božiji, da treba samo da se klanja višoj sili. Takva ubeđenja nas dele i odvajaju od Celine, od hologramskog postojanja, ona su jedan od osnovnih razloga zašto ne vidimo božansko savršenstvo u svemu i u sebi. To su iluzije u kojima živimo (*maya*) tokom cele svoje istorije. To je uzrok patnje u kojoj živimo tokom cele svoje istorije. ***Cela naša istorija jeste zapravo usklađivanje našeg opažanja, svesti i delovanja.*** To usklađivanje stvara kulturu i civilizaciju. Kada opažanje, svest i delovanje u nama budu jedinstveni i skladni na svim dimenzijama našeg bića, ovaj svet će biti raj. On to već jeste, samo čovek treba svesno da se vrati u njega, da ga prepozna, da ga bude dostojan svojim opažanjem, svešću i delovanjem.

Da bismo razumeli savršenstvo postojanja u svim njegovim dimenzijama moramo se upoznati sa osnovnim principima postojanja. Njih ima nekoliko.

- Priroda Apsoluta je takva da se ispoljava u mnoštvo pojava, u prirodu i kosmos, u svet kakav vidimo i ne vidimo.

- Apsolut se ispoljava u sve moguće pojave radi iskušavanja svih mogućnosti sopstvenog postojanja, svih suprotnosti. **Apsolut, koji je sve-što-jeste, ispoljava se kao sve-što-može-da-bude.** On se kao priroda ispoljava u sve moguće subatomske, atomske, molekularne, mineralne i biološke oblike. To isto ispoljavanje se odražava i u ljudskom iskustvu, od detinjstva i tokom celog života ljudi iskušavaju sve što mogu da iskuse, dok su deca to rezultira, pored učenja i saznanja, sitnim povredama i razbijenim stvarima, a kod čovečanstva to se ispoljava u svim mogućim istorijskim događajima i kao civilizacijski razvoj, takođe i mnogo većom destrukcijom. Sve su to iskustva svega-što-jeste koje se ispoljava kao sve-što-može-da-bude.

Apsolut sa ispoljava zato što je priroda Apsoluta čista svest, a svest je samo opažanje i samospoznaja. Dakle, Apsolut je samo opažanje i samospoznaja. On se zato ispoljava u sve što je moguće da postoji radi iskustva sopstvenog opažanja i samospoznaje. Pogrešno bi bilo ovde filozofirati da Apsolutu, ako je sam po sebi svest o sebi, nije potrebno da bude svestan sebe, da to već jeste. Priroda same svesti jeste opažanje i samospoznaja i zato to treba da se dogodi, da se ispolji. Apsolut mora da se ispolji u ono što se opaža i u sve moguće događaje da bi njegova svest mogla da bude svesna sebe, da bi imala šta da opaža i spoznaje. Može se reći da je Apsolut kao štap, a da su subjekt i objekt dva kraja tog štapa. U tom smislu su subjekt i objekt povezani. Priroda same svesti jeste ispoljavanje radi ogledanja same sebe, radi refleksije. Bez tog ispoljavanja, Apsolut je sam po sebi praznina. Stoga oba je tačno: i da je Apsolut bez atributa, samodovoljan i potpun, da je sam po sebi neuslovljena praznina, (*sunyata*) kako ga budisti i još neki mistici vide, kao *puruša* u *sânkhyi* - i da je ispoljen kao ova naša gruba realnost puna suprotnosti, puna svega i svačega (*prakrti*). Ova naša realnost jeste način na koji postoji sam Apsolut. **Kosmos je ogledalo u kome se ogleda svest Apsoluta.** I kosmos nije ništa drugo, nije ništa sam po sebi. To je važno zapamtiti. Zato što kosmos nije ništa sam po sebi, on je hologram. Da nije takav ne bi mogao da postoji. Zaključak svega ovoga je da se **sve to događa unutar samoga Apsoluta; ničeg ne može biti izvan njega jer bi to protivrečilo njegovoj prirodi**, tada ne bi bio apsolutan, potpun, celovit, sveobuhvatan.

- Način na koji Apsolut iskušava sve mogućnosti postojanja, sve suprotnosti jeste putem procesa individuacije svesti Apsoluta u individualne duše, monade. One su prve emanacije Apsoluta, njegova prva ispoljavanja. U religijama su slikovito opisana kao njegovi arhanđeli i anđeli.

- Ispoljene monade svesti, duše, stvaraju sve druge oblike postojanja, sav kosmos, mineralni, biljni, životinjski i ljudski svet.

- Da bi se iskusio najfiniji oblik postojanja, ljudsko postojanje, putem kojeg će svest doći do smisla samoga postojanja i tako se vratiti Apsolutu kao svest o sebi, svest duša se dalje deli u manje individualne duše, koje se inkarniraju u ljudskom obliku više puta, i to su inkarnacijski ciklusi ljudskih duša od kojih su sačinjeni svi naši životi.

To je način na koji svest božanskog Apsoluta sazreva u iskustvu svih svojih mogućnosti putem individuacije svesti, od projekcije samoga kosmosa do ljudskih inkarnacija radi iskušenja svih suprotnosti, svih mogućih stanja svesti i oblika postojanja. Ne postoji suštinska odvojenost i suprotstavljenost između dobrih i loših iskustava, ona su u osnovi povezana, postoje samo iskustva.

Ljudska iskustva su najfinija iskustva smisla postojanja. Božanska svest koja je ograničena i zatvorena u čovekovom telu, umu i egu, jeste najdalji i najfiniji domet ispoljavanja božanske svesti u svoju suprotnost, u ono drugo. Zato čovekov um ima iluziju odvojenosti od Boga i od cele prirode. To je krajnji domet iluzije stvaranja božanske svesti. Posle nje moguće je jedino povratak u samu božansku svest.

Taj krajnji domet iluzije koja se odražava u ljudskom iskustvu lepo je iznet u Jevanđeljima u prikazu raspeća "sina čovečijeg" i njegovog vapaja "Bože moj, Bože moj. Zašto si me ostavio?" (Matej, 27:46). To je najmračniji čas, iskustvo uma i ega o potpunoj odvojenosti od božanske celine. Te trenutke iskušava svaki čovek. To je iluzoran trenutak jer ničeg ne može biti izvan božanske celine, ali to je vrhunac i krajnji domet stvaranja svega, ispoljavanja božanske svesti kao kosmosa. Zato je to vrhunac privida same Celine u sebi samoj. Ako celinu predstavimo kao krug ili sferu (*Tai Chi*, simbol kruženja *jina* i *janga*; o tome više kasnije u poslednjem poglavlju), što je jedina ispravna predstava, to je krajnja, najdalja tačka kruženja. Odmah nakon dostizanja te krajnje, suprotne tačke u ispoljavanju svesti, tj. kruženju, sledi povratak božanske svesti samoj sebi. Taj povratak se događa u čoveku, kao njegova samospoznaja ili bogospoznaja. Kada svest o božanskom Apsolutu dođe k sebi u tom najdaljem aspektu samoga sebe, u ljudskom telu, onda je došla do kraja svog ispoljavanja i vraća se sebi. Taj čovek je spoznao božansku svest u sebi. Tako se ispunjava treća činjenica savršenstva postojanja, svrhovitost u osvešćenju smisla.

I to je sve lepo opisano u Jevanđeljima gde nakon vapaja o ostavljenosti odmah sledi pomirenje i povratak božanskom: "Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj" (Luka, 23:46).²

Tako imamo jednu istu svest u svemu, od samog božanskog Apsoluta, kome je ogledalo za samospoznaju sam kosmos, do svake naše misli, svake naše spoznaje kojima su ogledala naše telo i delovanje. U našim mislima se kosmos spoznaje u najfinijim detaljima, samo tu se oni povezuju u smisao, u celinu.

Isto kao što je kosmos ogledalo za samospoznaju Apsolutne svesti o sebi, tako je i naše telo i delovanje ogledalo za samospoznaju naše individualne svesti o sebi.

Kada individualna duša u telu spozna sve mogućnosti delovanja i njihov smisao, tu svest vraća samom božanskom Apsolutu kao njegovu svest o sebi. Kad on primi svest o svojim najfinijim mogućnostima postojanja, kroz čovekovo iskustvo postojanja, onda je okončana odiseja svesti kroz postojanje. Tada je svest Apsoluta aktuelizovana u svim mogućnostima postojanja. U svemu tome radilo se samo o aktuelizaciji, da se ono što jeste u apsolutnom smislu aktuelizuje u svemu što je moguće na konkretan način. To se u ljudskom iskustvu događa kao samospoznaja koja je bogospoznaja ili najviše prosvetljenje.

² Taj trenutak predaje postoji izražen i u muzici, ne samo u brojnim pisanim delima. J. S. Bah je pred sam kraj života, na samrti, izdiktirao svom sinu note koralnog preludija "Pred tvoj presto stupam sad" (Wenn wir in hochsten Nöten sein), koji se nalazi na kraju njegove 'Umetnosti fuge' (Bach, J. S.: The Art of Fugue; A Musical Offering (2 CDs), Stuttgarter Kammerorchester and Karl Münchinger. Druge izvođače ne vredi slušati, izuzev klavirsku interpretaciju Charles Rosen-a.) Bahova 'Umetnost fuge' je nauka savršenog kruženja Celine. *Fugare* znači kruženje, jedna tema započne pa se ponavlja u svim mogućim varijantama čineći povezanu celinu - to je zapravo hologramska muzika, to su vibracije zlatnog preseka, vibracije Celine pretvorene u muziku. J. S. Bah je uvek govorio da on ne komponuje muziku već samo notama beleži savršeni sklad koji je od Boga, i sva svoja dela posvetio je Bogu.

Na taj način ništa se nije događalo izvan božanskog Apsoluta jer je njegova priroda takva da ništa nije ni moguće izvan njega. A opet on se aktuelizovao, dogodilo se sve što je moglo da se dogodi i što je trebalo da se dogodi. U suštini nema razlike između neispoljenog i ispoljenog Apsoluta.

PRIRODA STVARNOSTI

Priroda stvarnosti se deli na neispoljenu i ispoljenu.

Ono najviše ili izvor svega oduvek je nazivano božanskim, Bogom, a ovde ćemo ga nazvati neispoljenim Apsolutom. On je bez atributa što znači da je nespoznatljiv. Poznat je u religijskim iskustvima kao što je apofatička teologija u hrišćanstvu, šunjata (*sunyata*) ili praznina u budizmu. On je takođe *puruša* u sistemu *sânkhye*. Njegova priroda je transcendentalna, što znači da nadilazi svako umno poimanje.

Nemanifestovana priroda stvarnosti u novije vreme definisana je u fizici, kao Univerzalno kvantno polje, polje iz kojeg proizlaze sve elementarne čestice koje sačinjavaju atome. Ono postoji i deluje zapravo kao neispoljeno područje u kome se već nalazi sve ono što vidimo u svom grubom materijalnom svetu kao ispoljeno. Kvantno polje stoji kao skriveni ili implicitni poredak ovom našem otkrivenom ili eksplicitnom svetu u kome živimo.³ U njemu su već prisutne sve mogućnosti koje će se u skladu sa okolnostima ispoljiti u vidljivi svet, kao neki oblik ili pojava, događaj.

Eksperimentalno je dokazano da taj subatomske svet kvantnog polja deluje nezavisno od vremena i prostora, da je u njemu sve povezano, da se informacije svih subatomskih čestica trenutno prenose s jedne na drugu iako su one odvojene u prostoru. Drugim rečima, u tom kvantnom polju, osnovnom polju prirodne stvarnosti, sve je povezano u neraskidivu celinu, iza vremena i prostora. Priroda je u svojoj osnovi jedna jedina Celina, bez ikakvih podela.

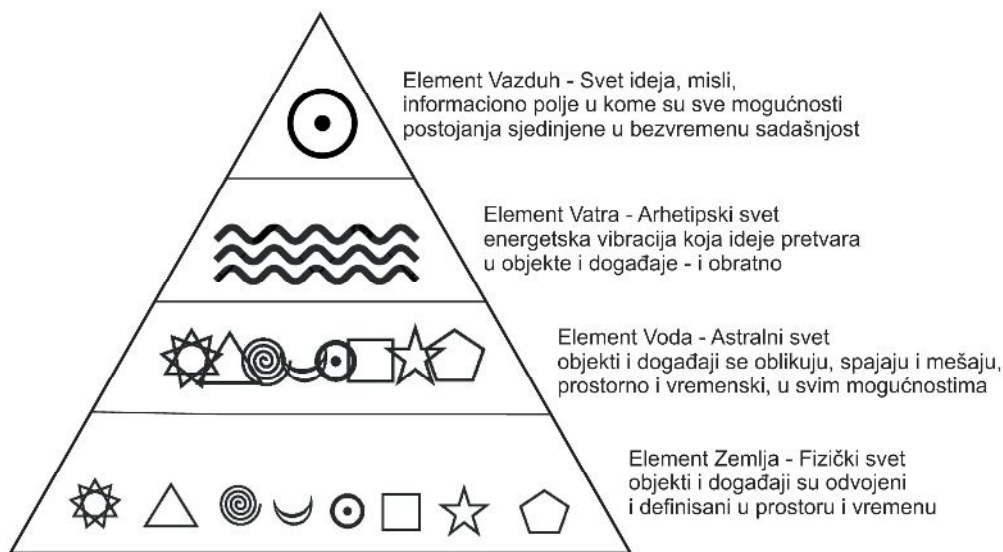
U skladu sa ovim otkriveno je da priroda stvarnosti odgovara hologramu. Tako je nastala teorija hologramskog univerzuma koja kaže da je sve u kosmosu povezano na sličan način kao hologram u kome svaki delić sadrži sliku celine.⁴

³ David Bohm – Wholeness And The Implicate Order (First published 1980 by Routledge & Kegan Paul)

⁴ O univerzalnom polju u savremenoj fizici videti knjigu Lynne McTaggart: *The Field: The Quest for the Secret Force of the Universe* (2003). O hologramskoj paradigmi videti u knjizi Michael Talbot: *The Holographic Universe*, 1991. O razumevanju i povezivanju svesti i kvantnog polja sa hologramskim univerzumom videti u delu Gregg Braden: *The Divine Matrix: Bridging Time, Space, Miracles, and Belief*, 2006.

DIMENZIJE PRIRODE

Ispoljena stvarnost je sav kosmos, ali ne samo fizički koji opažamo svojim čulima i umom. Stvarnost se ispoljava kroz više dimenzija. Dimenzije prirode su u ezoteričnoj nauci na Istoku i na Zapadu simbolično prikazivane elementima, vazduh, vatra, voda i zemlja. Prikazaćemo ih u piramidalnoj strukturi radi lakšeg razumevanja.

Slika 1.

Izvan svih dimenzija je eter ili *akaša*, koja je i kvantno polje u savremenoj fizici. To je područje čiste svesti koja je najbliža neispoljenom Apsolutu. Zato je to apsolutna svest o sebi, izvan vremena i prostora, što znači bezvremena. Ona je iznad svih dimenzija. Sve dimenzije su procesi ispoljavanja, od najfinijeg ka sve grubljem. Akaša ili eter, kvantno polje je neispoljeno.

Ispod *akaše* je element vazduha. To je dimenzija u kojoj božanska svest prvi put počinje da se ispoljava kao kosmos. U osnovi celoga kosmosa je čista svest, informaciono polje. Prvi čin ispoljavanja svesti je informacija.⁵ Ona je vidljiva kao stvaralačka sila u celoj prirodi. Sve tvorevine prirode su nastale inteligentnim dizajnom. U čoveku to je svet ideja i misli, sposobnost da se sve pojave u prirodi sagledaju na sve moguće načine, nezavisno od vremena i prostora, da se osmisle radi razumevanja i ispravnog ostvarenja.

Ispod toga je element vatre. Tu ideje počinju prvi put konkretno da deluju, da pokazuju snagu i prve oblike, da vibriraju u jednom smeru. Nisu više samo apstraktne ideje već namera ili volja za ostvarenjem. To je svet energije. Tu informacija postaje sila koja deluje.

⁵ Logos. "U početku beše reč (logos) i reč beše u Bogu i Bog beše reč. Sve je kroz nju postalo." Jovan 1. 1-3.

Ispod toga je element vode. Ovde je svesna namera stvorena idejom i voljom uzela konkretan oblik u imaginaciji. Tu ideja više nema ničeg apstraktnog već postaje konkretan oblik, sa svim detaljima, ali još ne fizički.

Element zemlje dolazi na kraju i tu se ideja (vazduh) koja je kroz nameru i volju (vatra) usavršila svoj oblik (voda) postala konkretna fizička pojava (zemlja).

Tako se sve ispoljava.

Sve dimenzije prirode su samo različite vibracije jedne iste čestice.

Tu jednu česticu ćemo ovde prikladno nazvati 'božanska čestica' (bez ikakvih verskih konotacija).⁶

Ta 'božanska čestica' nastaje kao prva i jedina manifestacija božanske svesti Apsoluta. Naime, božanska svest Apsoluta se ispoljava kao sav kosmos, ali ne mora to da radi u vidu mnoštva stvari i pojava, mnoštva čestica, koje grade mnoštvo atoma i elemenata, molekula, bića i stvari. To bi bio preveliki posao. Zapravo, bila bi to nemoguća misija. Sve se to događa na mnogo jednostavniji način. Budući da je božanski Apsolut izvan vremena i prostora njemu je dovoljno da se ispolji samo kao svoja suprotnost, a to je 'božanska čestica'.

Ako Apsolut predstavimo kao krug, njegova suprotnost je tačka u sredini tog kruga. Ta tačka je 'božanska čestica'. Celokupno ispoljavanje božanskog Apsoluta time je završeno. Međutim, ta tačka ili 'božanska čestica' sadrži sva svojstva božanskog Apsoluta, što znači da je i ona bezvremena i besprostorna. To praktično znači da se ona manifestuje nezavisno od vremena i prostora. Još konkretnije rečeno: ona manifestuje sav prostor u vremenu, celokupno postojanje, jer bez nje postojanje ne može da postoji. Ta 'božanska čestica' manifestuje prostor i vreme tako što vibrira trenutno, mnogo brže od svetlosti, prema obrascima fraktalne geometrije i zlatnog preseka, stvarajući svojim vibracijama sve ostale pojave koje mi ovde na grubom fizičkom svetu opažamo kao mnoštvo čestica, koje tvore mnoštvo atoma, koji opet tvore mnoštvo elemenata, koji opet tvore mnoštvo molekula, koji na kraju sačinjavaju sva bića i sve pojave u fizičkoj realnosti.

Sve to vibrira i sama ta vibracija je energija. Otuda se sve subatomske čestice, prema kvantnoj fizici, svode na čistu energiju, u svom najfinijem stanju nestaju kao posebne čestice i ostaju samo kao energija. Dakle, ***sveprisutna energija u prirodi nastaje iz same vibracije 'božje čestice'.***

Zašto 'božanska čestica' vibrira? Zato što se ona svakog trena vraća iz svog ispoljenog stanja u neispoljeno. Odnosno sam božanski Apsolut tako vibrira, on se svakog trenutka pretvara u svoju suprotnost, ispoljava se u 'božju česticu', i istovremeno se vraća u svoje neispoljeno stanje. To vraćanje se događa u svakom bezvremenom trenutku. Zapravo, svaki trenutak je sačinjen od tog vraćanja na prvobitno neispoljeno stanje, i na ispoljavanje u 'božju česticu', koja se trenutno ispoljava kao sav univerzum. To je moguće jer je božanska stvarnost bezvremena sadašnjost, i prisustvo. Na taj način je božanski Apsolut prisutan u svemu kao svest i kao energija, vibracija, po modelu holograma.

⁶ Izraz koji ovde koristimo, 'božanska čestica', nema ništa zajedničko s knjigom: "Božja čestica", iz 1993, koju su napisali Leon M. Lederman i Dick Teresi. To je mejnstrim nauka. Ovde je 'božanska čestica' najbliža tački iz Euklidove geometrije, koja nema dimenzionalnih svojstava, ali zato ima sva svojstva apsoluta.

Vibracija je ujedno i informacija, slično kao što se u elektromagnetizmu vibracija prevara u informaciju vibrirajući u svoju suprotnost, između 1 i 0, tako i 'božanska čestica' vibrira iz svog neispoljenog u ispoljeno stanje i te vibracije nisu nikada istovetne, one slede fraktalnu geometriju i oblikuju apsolutno sve što se može oblikovati. Vibracija je informacija zato jer je nosilac svesti samog božanskog Apsoluta. Otuda je svest u osnovi sveg kosmosa, sve je inteligentni dizajn. Svest ne mora da putuje nekim posrednikom, ona je nezavisna od vremena i prostora. Takođe i energija. Ona se ne prenosi i ne putuje, ona je u osnovi svega. Zaista bi mnogo resursa trebalo kada bi energija i svest morali da putuju kroz prostor i vreme. Fizika je dokazala da su oni u osnovi svih pojava, na najfinijem kvantnom polju. Zapravo kosmos ne bi mogao uopšte da funkcioniše kada energija i svest ne bi bili sveprisutni, kada bi morali da putuju i da se prenose.

Da se poslužimo parabolom Gaudapade, učitelja Adi Šankare, koji je naučavao *advaita vedantu*. Delovanje 'božje čestice' je slično kao kada se baklja brzo zavrti pa vidimo vatreni krug. Iako vidimo kompaktna, celovit krug, on je zapravo samo jedna tačka svetlosti koja se brzo kreće. Tako isto se 'božanska čestica' kreće tako brzo, mnogo brže od svetlosti, zapravo trenutno, jer je u njenoj božanskoj osnovi sve bezvremeno, da mi ovde njene vibracije vidimo kao mnoštvo čestica, mnoštvo kompaktnih stvari i pojava. Na taj način u osnovi celog kosmosa je samo jedna jedina čestica. Svi smo mi ta čestica, svi smo mi zajedno sa svim zvezdama sačinjeni od jednog božanskog elementa. Vaše telo je sačinjeno od iste čestice kao i sva druga tela koja vidite oko vas, i koja ne vidite, kao cela priroda. To je suština *advaita vedante*, učenja da nema dvojstva, mnoštva, da je sve Jedno, i da je to Jedno *brahman*, božanski Apsolut i da je on naš *atman*, naša duša. To nisu parabole, to je bukvalno Jedno. To je suštinska poruka svih svetaca, da su u sebi spoznali Boga i da Boga vide u svemu. Ne postoji ništa drugo osim božanskog Apsoluta, on je jedina stvarnost.

Priča o 'božjoj čestici' potiče od kosmologije sloveno-arijevskih Veda, koje su davno prenete na jug, na indijski potkontinent odakle su nam i danas poznate kao Vede, u nešto izmenjenom obliku. Zapravo indijsko tumačenje Veda je lažno. Prema toj kosmologiji univerzum nastaje iz jedne tačke-semena, (*bindu*), širi se tokom mnogih eona, *juga* (milioni godina) i *kalpi* (milijarde godina), Brahmine godine (3 trilion, 110 milijardi, 400 miliona zemaljskih godina), veoma dugog vremenskog perioda i ponovo se vraća u izvorno nemanifestovano stanje, figurativno predstavljeno kao seme, *bindu*, ili tačka. Priča o nezamislivo dugom vremenskom periodu tokom kojeg se kosmos ispoljava iz jedne tačke u sav univerzum, i ponovo vraća u izvorno stanje tačke, ovde je priča za ljude koji su identifikovani za um koji projektuje iluziju vremena. To je falsifikovana priča.

Prema izvornom znanju sloveno-arijevskih Veda, sve se to u bezvremenoj stvarnosti događa svakog trena, sav kosmos se projektuje iz tačke u univerzum i vraća u izvornu tačku svakog trenutka. Nema *kalpi* ni 'Brahmine godine'.

Od te vibracije se sastoji svaki trenutak.

Od te vibracije se sastoji sve što postoji.

Zato što je svaki trenutak takav, on je bezvremen.

Zato što se on manifestuje ovako kako se manifestuje, postoji i vreme i bezvremena sadašnjost. Zato vreme u celosti uvek počiva na bezvremenoj sadašnjosti. Sve realnosti postoje paralelno. Možemo ih biti svesni oboje, i vremena i bezvremene

sadašnjosti. Koliko smo više svesni bezvremene sadašnjosti, toliko smo više svesni svega u vremenu. Koliko smo više identifikovani sa vremenom, toliko smo manje svesni bezvremene sadašnjosti, i same stvarnosti kakva jeste, toliko smo više u iluziji i patnji.

Sve ovo ne mora da izgleda ovako apstraktno. Sve to možemo razumeti na vrlo jednostavan i praktičan način.

Posmatrajte stvar koju imate u ruci, u svojoj blizini, osetite vazduh koji udišete, tlo na kojem stojite. Sve je to materija, ona postoji u čvrstom, tečnom, vibracionom i gasovitom stanju. Ako ste vi toga sada svesni, tog predmeta, onda postoji svest o predmetu. **Paralelno postoje i predmeti i svest o njima. Predmeti su spolja a svest je u vama. Ali sve je to jedna ista stvar, jedna ista pojava, samo se izražava na različit način, spolja kao gruba materija, a unutar vas kao svest o njoj.** Svest i stvari su jedna ista pojava ali se izražavaju različito zbog različitih dimenzija u kojima istovremeno postoje. Dimenzije stvaraju razliku. Element vazduha je misao ili ideja u nama, a stvar koju držimo u ruci je u elementu zemlje, i ona je nastala kroz nameru i ulaganje energije (element vatre) i imaginaciju kako treba konačno da izgleda (element vode). Postojanje i svest su jedno isto, postojanje kao grubo i spoljašnje, a svest kao fino i unutrašnje, ali mi ih doživljavamo kao različito usled uslova fizičkog opažanja i zbog različitih dimenzija postojanja.

Sve spolja je jedna ista čestica koja se trenutno manifestuje u različitim oblicima, a svest o tim oblicima je sama božanska svest pre stvaranja te čestice. Ta svest je u nama, to je svest naše duše. Može se reći da božanska svest stoji u intervalu između dve vibracije 'božje čestice'. Sve vibrira od te jedne 'božje čestice', nijedan fizički predmet ne bi mogao da postoji drugačije nego kao svesna namera božanske svesti da vibrira baš tako, kao vaša stolica na kojoj sedite, knjiga, zid, tlo pod nogama, vazduh koji udišete... **Sve bi se to raspalo u eter da nema jasne svesne namere da postoji baš u takvom obliku u kome tog trenutka postoji, odnosno da sinhronizovano vibrira kao taj oblik.** Oblici svih stvari su zapravo sinhronizovano vibriranje jedne 'božanske čestice', koja sačinjava sve atome i molekule. Njihova sinhronizacija u prostoru i vremenu jeste svesna namera. Ta sinhronizovana svesna namera je ono što vidimo kao stolica na kojoj sedimo. Isto je i vaše telo, ono je simbioza mnoštva ćelija (koje su nekada bile bakterije) koje zajedno rade sinhronizovano. Na okupu ih drži svesna namera vaše duše, njeno prisustvo. Kada vaša duša ode iz tela, ono će se raspasti na svoje sastavne elemente. I svi događaji su ista pojava: sinhronizovana svesna namera. Osobe sa kojima živite, mesto i kuća u kojoj živite, ključni događaji koji su preusmerili vaš život, sve je to splet svesnih sinhronizacija. Stoga u svim stvarima ne gledajte samo grubi oblik, objektivno gledano ne postoje stvari po sebi, već ih vidite pre svega kao oblike svesti, kao žive oblike. Nisu živi samo biljke, životinje i ljudi, sve je jednako živo, samo ne ume da vam to kaže. Nije svest samo to što imate u glavi. Svest je sve što postoji. Zato i možete da imate svoju svest u glavi. Procentualno gledano, ona je daleko manja.

Sve je to jedna ista božanska svest ili postojanje: fizička stvar koju držite u ruci je njena najdalja i najgrublja varijanta, a svest o toj stvari u vama, je najfinija. Sve ste to vi sami, ali podeljeni na spoljašnje i grubo, i unutarne i fino postojanje. Sve to što vidite oko vas, sve stvari, vole vas i podržavaju jer sve što postoji spoznaje sebe kroz vas, kroz vašu svesnost. Zato pokažite malo više milosti prema svemu što vidite i

dodirujete. Ne treba vaša milost da bude rezervisana samo za osobe koje volite i za posebne trenutke koji vam prijaju. Kada bismo svi živeli sa zahvalnošću i milosrdem prema svemu, i život na ovom svetu takav bi nam bio. I životinje su zahvalne na milost i nežnost. Koliko tek sam život! Počnite od toga što držite u ruci, od prve osobe koju vidite. Svemu što postoji pokažite maksimalno poštovanje. Činite drugima ono što želite da bude učinjeno vama. I ne prekidajte svoju milost i poštovanje prema svemu nikada, održavajte ih uvek i svuda u svim okolnostima. Milost i ljubav u svetu neće nikada zavladati ako se primenjuju samo kao odgovor na primljenu milost i ljubav, kao reakcija. Mi moramo stalno da ih stvaramo i pružamo iako ih ne dobijamo, tamo gde ih nema. Tek kada ih mi sami stvorimo i pružimo možemo ih očekivati kao reakciju. Postojanje je kao ogledalo za svest naše duše. Kakvi smo mi takav je i naš odraz u ogledalu, takvo nam je postojanje. Samo kada mi sami postanemo oličenje milosti, poštovanja i ljubavi, dobićemo milost, poštovanje i ljubav u ogledalu postojanja, u svom okruženju. Ako ga i ne dobijemo, zbog nekih karmičkih razloga, bar ćemo znati da su milost i ljubav u osnovi samoga postojanja. To kada se jednom spozna nikada se ne gubi i napušta, i u najvećem stradanju. Čovek koji ima u sebi božansku milost, žali onoga koji njega tuče jer vidi svoje jedinstvo sa njim i svu tragediju njegove otuđenosti, zbog koje on doživljava patnju i sprovodi nasilje.

Božanska svest koja vibrira kao životna energija jeste безусловna ljubav koja vam svakog trenutka daje život, pokreće rad vašeg srca i svaki dah. Strogo naučno posmatrano, naše telo je zapravo cela planeta Zemlja, jer izvan nje odmah umiremo. Žaloso je koliko smo nesvesni apsolutne ljubavi koja nas održava u životu svakog trenutka. Ta nesvesnost je jedini izvor sve naše patnje. Mi stoga ništa drugo ne radimo na ovom svetu već samo otkrivamo i osveščavamo tu univerzalnu ljubav.

Stoga, nije ljubav samo kada 'vodite ljubav' sa voljenom osobom. Svaki trenutak postojanja je ljubavni čin, najintimniji trenutak povezivanja sa sobom nakon prividne odvojenosti. To se događa svakog trenutka celog našeg života, u svemu što opažamo, komuniciramo i radimo, apsolutno svakog trena. U ekstazi ljubavnog zagrljaja sa drugim suština je spoznaja sebe samoga, jer blizina duše drugoga približava nas blizini sopstvene duše. Suština ljubavi prema drugome jeste svest o njemu, a ona zavisi od naše svesti o sebi. Druga osoba je bila samo pomoćno sredstvo da vi dođete do sebe, kroz drugoga, spoznajući na kraju da ste jedno. Takođe i druga osoba spoznaje sebe kroz vašu ljubav, ako je ona prava. Razumevanje je osnova prave ljubavi. U takvom orgazmičkom jedinstvu začinje se novi život. To je tako zato jer na tom jedinstvu već počiva sav život, život izvire iz tog jedinstva i sav zavisi od njega. Zato je ljubav temeljna pokretačka snaga života, vrhunski motiv svakog rada i interesovanja.

Slično tome, svakog trenutka kada nešto dodirujemo, kada samo pogledamo neku biljku (ona naš pogled oseća kao dodir), kada uradimo bilo šta, božanska svest doživi ekstazu spoznaje sebe kroz vas, subatomske čestice vaše ruke sjedinjuju se sa česticama predmeta koji dodirujete i one se još jasnije prepoznaju. To prepoznavanje ili osvešćenje je ispoljavanje njihovog izvornog jedinstva. Izvorno jedinstvo svega jedina je stvarnost. Zato je ona uvek savršena.

Zato kada čovek doživi konačno probuđenje, prosvetljenje ili bogospoznaju, on se samo ukoči i zanemi od čuđenja dok gleda u svoj prst, ruku, zemlju, zid, drvo, oblak, ili suseda koji ga je do nedavno vređao. Sve to nestaje i on, prožet blaženstvom, u svemu vidi samo jednu jedinu savršenu božansku svest, njeno prisustvo.

Njemu to deluje kao veliko iznenađenje zato jer je dotle uobražavao ili sanjao da je sve to bilo nešto drugo, nešto što mu spoljašnji oblik prividno nalaže da bude, dok je u stvarnosti, u suštini, oduvek bilo samo božansko jedinstvo.

Stoga u samom postojanju nema nikakvih promena, ono je uvek onakvo kakvo treba da bude. Jedno se događa naše buđenje. U celom univerzumu to je jedino novo što može da se dogodi.

Možda je paradoksalno reći, ali neka bude rečeno i to: kada se i buđenje dogodi, onda se spoznaje da se nije ni ono dogodilo, da je sve u celom univerzumu dovelo do našeg buđenja, da univerzum postoji zbog njega ali da je njegova suština bezvremena, a u bezvremenosti ništa novo ne može da se dogodi. Sve naše iluzije, svi naši snovi i patnje bili su sastavni deo buđenja, deo savršenstva. Sam univerzum se otkriva kao naše buđenje, naša budnost, jer je oduvek i bio naše postojanje. Pre buđenja univerzum je bio spolja kao mrtva stvar, a nakon buđenja otkriva se kao naša sopstvena živa svest, naša budnost. Dakle, postojanje i naša budnost su jedno isto. Što smo budniji to više vidimo savršenstvo tog jedinstva.

ZAŠTO SE ISPOLJAVA NEISPOLJENO

Božanski Apsolut se zapravo ne ispoljava. Nema gde da se ispolji jer ništa nije moguće izvan njega samoga. On to sve radi u svojoj imaginaciji. Ali kada on nešto zamisli to nije samo fantazija kao kod nas. To je ceo ovaj kosmos i sav život. Zato ta imaginacija izgleda kao stvarna, ima sva svojstva stvarnosti. Zapravo, i mi smo njegova imaginacija i u istoj smo ravni sa svom ostalom njegovom imaginacijom, i zato nam ona izgleda stvarna.

Sve se to dešava u njemu samome jer on ne može da ostane neispoljen. Tada bi ostao apstraktan, kao ništa ili praznina. I zaista, njegova neispoljena suština jeste praznina. Ali ona je neodrživa sama po sebi, kao takva dolazi u paradoks sama sa sobom. Ništa ili praznina ne može da postoji. Ona zato mora da se ispolji makar samo u svojoj imaginaciji i da tim ispoljavanjem sama sebi izrazi sve svoje mogućnosti. Mora da bude nešto, a ne ništa. Zato se božanski Apsolut ispoljava kao kosmos.

Treba znati da svojim ispoljavanjem u kosmos božanski Apsolut ne gubi ništa od sebe samoga, on ne menja svoju suštinu. Drugim rečima, kosmos je sam božanski Apsolut, samo u ispoljenom aspektu.

S jedne strane božanski Apsolut mora da se ispolji, a sa druge ništa ne može biti izvan njega samoga. Zato je sve njegova imaginacija i zato je ona tako realna.

Sam božanski Apsolut nije svestan samoga sebe jer je tako savršeno potpun u sebi da mu ne treba nikakva svest o sebi. Samo njegovo postojanje jeste svest o sebi. Zato je suština svesti samo postojanje, i suština postojanja jeste svest o sebi. Međutim, zbog same takve prirode svesti, odnosno postojanja, božanski Apsolut dolazi u paradoks sam sa sobom ako ne ispolji sve svoje mogućnosti. Postojanje dolazi u paradoks samo sa sobom ako nije osvešćeno. Svest dolazi u paradoks sama sa sobom ako se ne aktuelizuje kroz postojanje. Stoga, tek onda kada počne da ispoljava sve svoje mogućnosti, božanski Apsolut postaje svestan sebe. Njegovo ispoljavanje je čin osvešćenja samoga sebe. ***Tek kada je božanski Apsolut "izgubio" samoga sebe i ispoljio se u univerzum, počeo je da biva svestan samoga sebe. Zato je svaki čin osvešćenja čin vraćanja božanskog Apsoluta samome sebi. Zato je svesnost povezana sa gubitkom sebe i vraćanjem sebi.***

Ispoljavanje se, dakle, događa radi osvešćenja sebe samoga i svih svojih mogućnosti. Dok se ne ispolji i sebi osvesti sve svoje moći i mogućnosti, božanski Apsolut ostaje neispoljena praznina, a to je za njega neodrživi paradoks. Zato on mora da se ispoljava, makar u sebi samome i u svojoj imaginaciji jer nema kud.

Njegovo ispoljavanje se događa kao ispoljavanje apsolutno svih njegovih moći i mogućnosti. Sve što može da bude to i biva. Kada se radi o ispoljavanju to je ono najvažnije što treba razumeti. ***Ispoljavaju se apsolutno sve mogućnosti, sve što je moguće na bilo koji način, sve suprotnosti, od najlepšeg i najuzvišenijeg do najnižeg i najgoreg.*** Bogatstvo ispoljenog je takvo da nas zbunjuje pa ne vidimo samu prirodu ispoljavanja. To je jednostavno sve što je moguće. Ništa drugo. I to je suština postojanja: ono je polje ispoljavanja svih mogućnosti.

Ispoljavanje svega što je moguće podrazumeva raznovrsnost u vremenu i prostoru, a ne jednoličnost. Zato postoje mesta gde je postojanje skladno, lepo i kons-

truktivno, kao i mesta gde je neskladno, ružno i destruktivno. Takođe i vremena, nezavisno od prostora, kada je postojanje uređeno lepo i skladno, i vremena kada nije takvo, vreme stvaranja i razaranja. Stoga ako se nalazimo u haotičnom, neskladom i destruktivnom okruženju i vremenu, ne treba suditi da je celo postojanje takvo. Takvo je samo u tom vremenu i prostoru usled slobode da takvo bude. Ta sloboda je sastavni deo savršenstva celine. Da nema te slobode, celina ne bi bila savršena.

Božansko je toliko veliko u svome savršenstvu da može da dozvoli i nesavršene delove i periode na lokalnom nivou, u našem ograničenom iskustvu. Stoga ni najgore stvari kojima možemo da svedočimo ne treba da nam budu dokaz nesavršenstva postojanja, već samo nesavršenstva našeg opažanja. Čak i najgore stvari su pokazatelj kreativnosti savršenstva Celine. Zato je sve moguće i sve je podržano od strane celine.

Božanski Apsolut je svojim ispoljavanjem prividno uzeo ograničenja u našem opažanju kako bi iskusio pojedine aspekte sebe samoga, određena iskustva. Svaki delić sadrži i odražava celinu božanskog.

KAKO SE ISPOLJAVA NEISPOLJENO

Neispoljeno se ispoljava kroz različite dimenzije postojanja. Sve dimenzije prirode prikazali smo na slici u piramidalnom obliku radi lakšeg razumevanja. Sada će nam taj oblik pomoći da razumemo i kako se sve ispoljava iz jednoga u mnoštvo. To se jednostavno događa slično kao kada prizma prelama svetlost i stvara dugin spektar boja. Sve više dimenzije prirode deluju kao prizma, one samom svojom prirodom prelamaju svest božanskog da se ispoljava na različit način, u skladu sa svakom dimenzijom. Svest božanskog postojanja koja je bezvremena kroz tu prizmu izgleda kao da je u vremenu. Potpuno jedinstvo kroz tu prizmu postaje sve više i više svet objekata odvojenih u prostoru i vremenu.

Različite dimenzije nisu ništa drugo do različite vibracije jednog istog, jedne 'božje čestice', samog božanskog Apsoluta. One se kreću od najfinije (etra) do najgrublje (zemlje, fizičkog sveta).

Zapravo, postoje dimenzije još gušće od fizičke, ali one su nama nezamislive. I ne želimo da ih znamo jer one za nas predstavljaju sve ono što je mračno i negativno. Vibracije fizičkog sveta se nalaze negde na sredini između najgušće i najfinije. Vibracije i uticaji koje doživljavamo kao pozitivne, "nebeske" i "božanske", potiču iz viših dimenzija. Sve negativne vibracije koje doživljavamo kao negativne, "demonске" i "paklene", potiču iz nižih dimenzija. Mi smo u sendviču tačno između njih. Zato je ovde život tako zabavan i težak, na zemlji ima i rajskog blaženstva i paklenih muka, ali zato je takođe ovde jedino moguće izražavanje svih suprotnosti, svih mogućnosti. Samo u takvim uslovima može da se kristališe božanska svest.

Sunčeva svetlost je nakon prolaska kroz prizmu postala raznobojna, u svim duginim bojama, ali ona je takva ista i pre prolaska. Prizma je samo učinila da je vidimo na drugi način, od kojih boja se svetlost sastoji. Isto tako i prizma ispoljavanja božanske svesti iz Apsoluta ništa ne doprinosi niti oduzima božanskoj svesti, samo joj omogućava da ispolji sve svoje mogućnosti. Dakle, priroda dimenzija je takva da samo omogućavaju da se rastvore i ispolje sve potencijalne mogućnosti božanskog, koje je uvek u svemu jedno isto. Kao što je svetlost pre prizme bila jedna, bela svetlost, a posle prizme spektar duginih boja. Prizma dimenzija rastvara Jedno u mnoštvo svih detalja, u sve mogućnosti tog Jednog. Sâmo božansko se pri tome ne menja. Uvek ostaje isto, ono što jeste - u svim detaljima i mogućnostima.

Zahvaljujući takvoj ulozi dimenzija božanska svest postaje rastvorena u svim svojim mogućnostima i sposobna da sve svoje mogućnosti konkretno izrazi kada svetlost njegove svesti stigne na fizičku 3D ravan, koju predstavlja element zemlje.

Kada stavimo kristal na obojenu tkaninu onda i on poprima tu boju, izgleda kao da je i on obojen, iako samo propušta boju koja nije njegova. Isto se događa sa božanskom svešću i svešću duše. Prelamajući se kroz razne dimenzije postojanja one izgledaju kao da su obojene tim dimenzijama i načinima postojanja, iako su u suštini nezavisne od svakog oblika postojanja.

Ovo bi bio filozofski i pomalo ezoterični prikaz kako se božansko ispoljava u sve pojave.

Ovo ne bi bila kompletna knjiga o savršenstvu tog ispoljavanja kada ne bismo dali detaljan prikaz kako se to sve događa.

Rekli smo da 'božanska čestica' vibrira iz etra i da te vibracije postaju sve grublje i složenije, dok se ne ispolje kao fizički oblik i ovo što vidimo kao 'materiju'. To znači da iz etra nastaje sva materija.

Kako se to konkretno događa u ovom trodimenzionalnom univerzumu?

Odgovor je jednostavan: svuda i u svakom trenutku.

Etar je kao pojam postojao u svim starim ezoteričnim školama, sve do početka dvadesetog veka, kada je Nikola Tesla na fizici etra zasnovao svoje izume koji su transformisali ceo svet,⁷ kada je u približno isto vreme i Mendeljejev svoj Periodni sistem elemenata zasnovao na etru, kao izvoru svih ostalih elemenata, ali to je odmah nakon njegove iznenadne i prerane smrti skriveno i izmenjeno tako da je etar izbačen i danas se poznaje samo skraćeni i lažirani 'Periodni sistem elemenata'. U to vreme jedan vrlo sumnjivi skup naučnika je glasanjem izbacio etar iz nauke.⁸ Međutim, kako svako pravo naučno istraživanje ne može ništa da objasni bez etra, stvoreni su pojmovi koji su ga zamenili. To su pojmovi 'crna rupa' i u novije vreme 'tamna materija'. 'Crne rupe' su po savremenoj nauci velika mračna i strašna mesta u kosmosu koja stalno gutaju prostor i vreme, svu materiju. Rupe bez dna. Ipak, kako je i njima vremenom postalo jasno da je to prilično besmisleno, neko se dosetio da smisli da one imaju i pozitivnu ulogu, da stvaraju materiju.⁹

Sve je to samo bio izraz neznanja da su 'crne rupe' zapravo polja čistog prostora ili etra. Etar je u ezoteričnim učenjima identifikovan kao čist prostor koji omogućava sve ostalo. Naziv na sanskritu mu je bio *akaša*, što u prevodu i znači prostor. ***Ta polja čistog prostora su zapravo ono što ovde opisujemo kao interval između dve frekvencije jedne iste 'božje čestice', interval kada se božanska svest vraća samoj sebi.*** Svaki trenutak postojanja se sastoji iz tog vraćanja i ponovnog ispoljavanja 'božje čestice'. Ona tako vibrira, ali nikada isto, njene fine razlike u vibracijama možemo videti u fraktalnoj geometriji i u zlatnom preseku, a u najširem obliku u svim prirodnim zakonima koje smo do sada otkrili.

Ta polja čistog prostora, etra, postoje svuda oko nas i u svemu, svakog trenutka. Ona sve i sačinjavaju. One pre svega sačinjavaju sam prostor.

Drugim rečima, 'crne rupe' postoje svuda. Ima ih vrlo malih i vrlo velikih. Njihova veličina stvara razmere zbivanja i ispoljavanja svega.¹⁰ Razmere se kreću od Apsoluta koji omogućava sam bezvremeni prostor koji omogućava sve drugo; zatim

⁷ Informatičke tehnologije se u celini, kao i telekomunikacije, zasnivaju na tri patenta Nikole Tesle iz 19. veka: jedan je bežični prenos signala i energije (mobilni telefoni), drugi su četiri oscilatorna kola u rezonanci (to je daljinsko upravljanje, bez čega nema satelita i navođenja) i treći je AND Logic Gate (I vrata ili I kapija), logičko kolo u svim kompjuterima za izbor frekvencija kojima se vrši trijaža tačnih i pogrešnih informacija (računari). Pored toga, savremeni svet pokreću Teslini elektromotori, laseri i radio signali, a ceo svet osvetljavaju njegove sijalice.

⁸ Koliko je izbacivanje etra iz nauke bilo uspešno (bar u Velikoj Britaniji i SAD) svedoči i odgovor Stivena Hokinga (Stephen W. Hawking), na pitanje gospođe Simonide Perica Uth u Vašingtonu, šta misli o Nikoli Tesli, odgovorio je da nikada nije čuo za Nikolu Teslu.

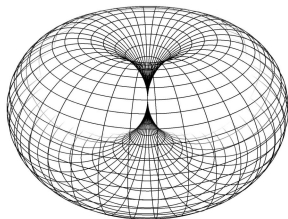
⁹ Videti knjigu S. Hokinga: Crne rupe i bebe vasseljene. (Black Holes and Baby Universes and Other Essays, by Stephen W. Hawking, Bantam Book, 1993.)

¹⁰ O razmerama ispoljavanja kosmosa videti u knjizi "Predavanja iz kosmologije" Petar Uspenski, Logos, Beograd, 2007. (P.D. Ouspensky: "The Cosmological Lectures")

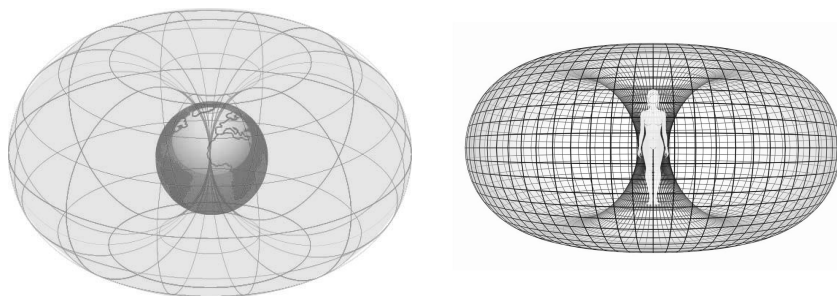
sve galaksije; sve zvezde; naša zvezda, Sunce; planetarni sistemi oko Sunca; Zemlja i organski svet na njoj; Mesec kao satelit Zemlje koji predstavlja razmeru božanske svesti u stanju sna čovekovog uma ili ega, ograničenog u identifikaciji sa telom. Svaka razmera ima svoj broj zakona kojima je uslovljena, i taj broj se progresivno uvećava u sve nižoj razmeri i većoj 'udaljenosti' od Apsoluta, a to znači i sve većoj uslovljenosti. Tako je čovekov um/ego najviše uslovljen jer je na najdaljoj tački tog ispoljavanja.

Tako najveće 'crne rupe' stvaraju galaksije; manje stvaraju zvezde; još manje stvaraju planete; još manje svesna živa bića, a najmanje stvaraju elektrone, koji formiraju atome i sve elemente.

Crne rupe sve to stvaraju po modelu torusa.

Sve što postoji u fizičkom univerzumu, od elektrona preko čoveka i zvezda do galaksija, postoji po modelu torusa.

U središtu svakog torusa postoji jedna 'crna rupa', čist prostor, akaša ili etar.

Njihove različite veličine proizvode sve razlike u oblicima svega što postoji u kosmosu. Najveće 'crne rupe' stvaraju cele galaksije. Manje stvaraju zvezde, ali njihova veličina je takva da, u skladu sa svojom razmerom, na rubu svoga torusa izaziva povratno polje (ono nastaje u interakciji sa okolnim prostorom) koje stvara visoke vibracije svih elemenata koje zato, usled visokih vibracija, stvaraju visoku temperaturu. To se ispoljava kao vrela plazma koju vidimo na površini zvezda, kao njihovu svetlost.

Kada je 'crna rupa' manja ona, opet usled prirode svoje razmere, na rubu svoga torusnog polja stvara vrelu plazmu od svih elemenata, ali ona pored nje te elemente drži i u ohlađenom stanju. To se događa zato jer je 'crna rupa' manja nego kod zvezda i elementi mogu da se formiraju i u hladnijem stanju, ne samo kao plazma, kao konkretni elementi odvojeni u prostoru. Tako se na rubovima tih manjih 'crnih rupa' pored vrela plazme formira i ohlađena kora od elemenata koju vidimo kao planete. Dakle, svaka planeta je šuplja i u svom središtu ima jednu malu zvezdu, koja ima malu 'crnu rupu'. Planete u svojoj kori zadržavaju vibracije središnjeg sunca, jer kora svakako nije ravnomerno ohlađena, pa tako ispod ohlađene površine postoji i magma koja ponekad izbije u erupciji vulkana. I ta pojava sledi obrasce torusa pa tako vulkani svuda na Zemlji i drugim planetama postoje na istim geografskim širinama. Opet, nisu sve planete iste veličine pa tako one veće, sa malo većom 'crnom rupom' u svom središtu imaju i veću temperaturu koja onemogućava formiranje čvrste ohlađene

kore od elemenata. Tako one postoje kao veliki gasni džinovi (Jupiter, Saturn i Neptun).

Kada su 'crne rupe' još manje one formiraju fizička tela živih bića. One su tada smeštene u gravitacionom centru njihovih tela. Kod čoveka je to oko pet centimetara ispod pupka. To je poznata tačka *tan tien*, u sistemu energetskog osvešćenja tela, *tai chi*. Iz te tačke telo dobija svu energiju za život i delovanje. Međutim, samo se u čoveku događa fenomen pomeranja te tačke, središta etra, polja čiste božanske svesti. Kada čovek sedne u položaj lotosa, u meditaciju, tada se tačka središta torusa njegovog tela podiže u predeo srca, u srčanu čakru. Sa prekrštenim rukama i nogama telo se fizički i energetski zatvara u izvorno polje božanske svesti, sa središtem torusa u srcu. Tako u meditaciji čovek nalazi svoje središte u božanskoj svesti, u *samadhiju*.¹¹

¹¹ O detaljima prakse meditacije videti u mojoj knjizi "Meditacija: Prvi i poslednji korak. Od razumevanja do prakse", a o samadhiju u mojoj knjizi "Samadhi: Jedinstvo svesti i postojanja".

Sve ovo ne bih umeo bolje da objasnim, sa više naučnih detalja, jer ovo iznosim samo na osnovu svog ličnog uvida kojeg sam imao po 'povratku' iz viših dimenzija, iz *samadhija*, u fizičko telo.

SVEST, POSTOJANJE I ČOVEK IZMEĐU

Svest i postojanje su jedno isto, samo se ispoljavaju na različit, suprotan način.

Svest je najfiniji aspekt postojanja, postojanje je najgrublji aspekt svesti.

Svest i postojanje su jedno isto koje je tako organizovano da je svest finija i lako se gubi, ona je unutra i priziva nas na sve načine da budemo svesni svojom voljom, da slobodno i uvek ispoljavamo svesnost u postojanju, da svesno postojimo, a postojanje je spoljašnje i znatno je grublje i tvrđe, ono nas spolja udara na sve moguće načine, udarcima sudbine, da se okrenemo unutra, ka svesti. Spoljašnji svet je svest koja je već opredmećena i ispoljena kroz konkretne oblike i zbivanja. Unutarnji svet čovekove duše je svest koja je neispoljena, u kojoj su bezvremeno sažete sve mogućnosti spoljašnjeg ispoljavanja.

Mi smo dizajnirani tako da kroz sebe ostvarimo njihovo ukrštanje,¹² da se prepoznaju kao jedno i ispolje kao jedno. Da naučimo da živimo svesno. Da kroz svestan život ostvarimo božansku prisutnost u svakom trenutku stvarnosti. Ona se samo kroz prosvetljenog čoveka ispoljava u postojanju. Kao što je i bilo jedno u božanskoj celini. Kao što jeste jedno, samo ga ne vidimo.

Kada smo došli do najfinijeg sloja postojanja, do kvantnog polja, primetili smo da je ono nematerijalno, da iz njega nastaju subatomske čestice, koje daljim usložnjavanjem postaju atomi i sve što opažamo kao fizički svet, ali da je sve u tom univerzalnom polju trenutno povezano nezavisno od vremena i prostora, i da sve trenutno komunicira, odnosno da je svesno sebe. Takođe i da stanja subatomskih čestica zavise od prisustva posmatrača, od svesnog subjekta. Samo u prisustvu svesnog subjekta one se ponašaju kao čestice, bez njega one su samo talas energije, mogućnosti. Stoga, univerzalno kvantno polje se po svemu ponaša kao svesno polje, polje svesti.

Svi dokazi koje imamo o kvantnom polju ukazuju nam da je to najfinije polje postojanja svesno. Grubi svet oblika koji sada opažamo čulima samo je krajnji i najsloženiji izraz tog polja svesti. Njegov suprotan izraz. Oni su jedna jedinstvena celina. Drugačije ništa ne bi moglo ni da postoji. Sve što vidite i opažate, vaše telo, sva bića, sve stvari oko vas su samo manifestacija svesne namere da se izrazi na takav način, u tom obliku koji vidite čulima. Ako postojeće objekte sebi predstavljate kao da su samo nezavisni, materijalni objekti, onda ste nesvesni prave prirode svega što opažate. Kao i svoje prave prirode. To je realnost u kojoj živi prosečan čovek na ovom svetu.

Zašto je to tako?

Jednostavno zato jer je ljudsko telo dizajnirano tako da uspori univerzalnu svest postojanja do te mere da ono izgleda samo kao grub objekat izdvojen u prostoru i vremenu. Telo je mehanizam koji usporava trenutnu svest postojanja u svemu, koja postojanje prikazuje samo kao grubo fizičko postojanje, u kome se odvojeni, nezavisni objekti zbivaju u vremenu i prostoru.

U skladu sa tim i razvoj ljudskog društva je dizajniran tako da uspori svest, da nas lažno uči da je svet samo materijalan, da je materija nesvesna i da se sve događa

¹² Otuda simbolika krsta, vaskrsenja i metafora o nošenju krsta na svojim leđima.

slučajno ili pod kontrolom fizičkih zakona, tj. zakona koji važe samo u fizičkom svetu. Razvoj života se pripisuje slučajnoj evoluciji.

Nauka je otkrila da je razvoj života jedne ćelije, osnovnog činioca života, tako složen da je zapravo savršen, deoba gena u ćeliji i njen razvoj su tako inteligentno dizajnirani da greška nije moguća. Tu sve radi svoj posao i postoje sve provere kvaliteta proizvoda, novog DNK. Da bi ipak nekako objasnila nastanak i razvoj života, da bi sakrila ulogu svesti u osnovi života, nauka nas danas uči da je život kao i sam čovek nastao slučajnošću ili greškom u deobi DNK koja se nekada davno ipak dogodila.

Svest nije proizvod mozga i rada neurona, mozak je samo prijemnik svesti, prijemnik koji je dizajniran da trenutnu svesnost sveg postojanja uspori do te mere da postojanje doživljavamo samo kao fizičko postojanje, izdvojenih grubih objekata u prostoru i vremenu. I sebe samoga na isti način. Kada se taj prijemnik, mozak ošteti i ne može da sprovodi svest, ili kada jednostavno promeni svoj rad, onda čovek automatski odlazi u više dimenzije, izvan tela. Spolja posmatrano, pada u nesvesno stanje. Postaje zapravo otvoren za više dimenzije i svet duše, ali ako je čvrsto identifikovan samo sa ograničenom svešću svoga tela, onda to nejasno doživljava kao san, ili se na seća ničega kada se vrati u telo, ako mu nije potrebno da se seća. Ako je zrela duša onda može da se svega seća, i to mu deluje kao lucidan san, zna da je bio izvan tela.

Pamćenje takođe nije u mozgu već mozak samo prima univerzalnu svest kvantnog polja, etra ili akaše, u kome su smeštene sve mogućnosti postojanja u jednu celinu, sve je već tamo, sve što se ikada dogodilo, događa se ili će se dogoditi. Ovde na grubom planu samo se ispoljavaju pojedine mogućnosti iz tog univerzalnog polja svih mogućnosti. Pamćenje je samo naša individualna veza sa tim univerzalnim poljem u kome je sve smešteno. Oštećenjem funkcija mozga gubi se veza sa tim poljem, to nama izgleda kao gubitak pamćenja. To nipošto ne znači da je pamćenje u mozgu. Ako je radio aparat pokvaren, ne znači da i program koji se emituje ne postoji.

Zapravo postoje ljudi bez mozga (Dandy Walkerov sindrom, DWS), koji imaju samo tanak sloj kore velikog mozga i unutra prazninu, ili samo vodu (Hydrocephalus). Ti ljudi funkcionišu sasvim normalno, kao studenti i radnici, sa visokim IQ. Njih je vrlo mali procenat, i vode se kao medicinski fenomeni, njihov identitet se skriva da navodno ne bi bili diskriminirani od strane društva, ali pre će biti da oni ugrožavaju naučne laži o ulozi mozga i prirode svesti.

Zašto je telo tako dizajnirano da usporava univerzalnu svest postojanja?

Zato da bi božanska svest Apsoluta mogla da iskusi sve mogućnosti sopstvenog postojanja, sve detalje, u svim aspektima. Ona to čini kroz ljudsko telo. To nije moguće u bezličnom jedinstvu na najvišoj dimenziji, u osnovi svega. Neophodna je diferencijacija same svesti, najpre kao svesti i postojanja, to je pojava 'božje čestice', a zatim diferencijacija u samom postojanju, najpre kroz sve oblike (minerali), kroz svu percepciju i kretanje (biljke i životinje), do svih događaja (*karma*) koji izražavaju krajnji domet zbivanja, koji će biti osvešćen, koji će spoznati svoj smisao. To se događa samo u čoveku koji je osmislio celu prirodu i sebe samoga, u svim dimenzijama. Kada svest o postojanju dođe do sopstvenog smisla čoveku, drugim rečima, kada se postojanje spozna kao sama svest, božanska, univerzalna svest, ona se vraća

božanskom Apsolutu kao potpuna svest o sebi. To se događa kroz čoveka i sva njegova iskustva.

Čovekovo biće je dizajnirano ne samo da odvoji svest od postojanja, da bi se sprovela sva diferencijacija svesti i postojanja, već ujedno i da ponovo spoji svest božanskog Apsoluta sa postojanjem, zapravo da otkrije i kroz sebe aktuelizuje njihovo izvorno jedinstvo.

Čovek kroz koga se aktuelizuje izvorno jedinstvo božanske svesti i postojanja jeste bogočovek, vaskrsli sin božiji, prosvetljen, Buddha.

PRIRODA ČOVEKOVA

Čovek je mikrokosmos, kosmos u malom, što znači da čovekovo biće sačinjavaju sve dimenzije prirode. Tako čovek može da misli (element vazduha); ima energiju i volju, nameru da ostvari svoje misli (element vatre); ima imaginaciju sa kojom ispituje sa svih strana svoje ideje pre nego što ih materijalizuje (element zemlje).

Međutim, čovek je pretežno svestan samo fizičke realnosti. Viših dimenzija je pretežno nesvestan. U njima može da boravi samo za vreme sna ili za vreme vantelesnih iskustava. To je zbog organizacije svesti u čoveku. On ima nižu i višu svest. Ta organizacija je takva zbog prirode čovekovog postojanja i inkarnacijskog ciklusa.

Struktura svesti u čoveku deli se na **fizički um** koji je u telu ili mozgu, na **viši um**, koji je iznad fizičkog tela, u višem mentalnom telu, i na **svest duše** koja je iznad svih tela čovekovih, iznad svih dimenzija prirode.

Slika 2.

Sva svest u prirodi i u nama samima dolazi od duše, a naše duše dolaze od božanskog Apsoluta (Boga) koji sve omogućava, koji omogućava samo postojanje. **Duše su individualne emanacije ili monade božanskog Apsoluta.**

Ako vam to izgleda apstraktno pokušajte da razumete na najjednostavniji način. Božanska svest nije samo izvor postojanja, ona je samo postojanje, upravo ovo sve što jeste ovde i sada, vi sami i sve oko vas i u vama, sve što vidite i dodirujete i sve što mislite u ovom trenutku. To je to. Ništa nije izvan božanske svesti. Naša individualna svest je napor da se ona prepozna u svim mogućnostima, u svim oblicima postojanja. To upoznajemo kroz sve naše individualne ljudske drame i kroz zajedničku istoriju.

Postoji jedna lepa parabola u kojoj se poreklo duše i svesti poredi sa drvetom koje je postavljeno naopako, kome je korenje na nebu a granje i lišće na zemlji. Zajednički koren cele egzistencije jeste na najvišem nebu, u univerzalnom kvantnom polju, najfinijoj ravni postojanja, odakle sve izvire kao pojedinačna pojava u prostoru i vremenu. Iz tog zajedničkog božanskog korena razvijaju se individualne monade svesti, kao stablo i grane, koje se u ezoteričnom znanju nazivaju arhandeli i anđeli,

dok je ovde na zemlji svako svesno individualno biće u toj paraboli kao jedan list. Ti pojedinačni listovi su individualne duše u svakom čoveku.

Svaki list ima svoju granu. Samo stablo sa korenom je izvor svih duša, ili božanski Apsolut. Grana koja izvire iz osnovnog stabla naziva se nad-duša, ona je izvor drugim "manjim" dušama (manjim grančicama) koje su izvor još "manjim" dušama (listovima). Tako imamo razgranavanje od osnovne nad-duše koja je sam božanski Apsolut ka sve "manjim" dušama. Međutim, u svima njima osnovna nad-duša ostaje prisutna, sve duše su sama nad-duša koja se deli kao razbijeno ogledalo u sitne delove, od kojih svaki ostaje isti, svaka duša reflektuje sve ostale. Božanski Apsolut se tako deli na sve više i više samosvesnih odraza, individualnih duša.

Svest nad-duše se deli prema temama iskustava koja doživljava. Te teme se takođe dele prema veličini. Postoje velike teme, kao što je izgradnja određene civilizacije u određenom vremenskom periodu razvoja, na ovoj ili nekoj drugoj planeti. Zatim tema razvoja određenog naroda, porodice, društvene organizacije, religije, sve do individualnih iskustava pojedinaca, koji takođe imaju svaki svoju temu iskustava u tekućoj inkarnaciji.

To je struktura postojanja božanske svesti, ljudske duše su njena ispoljavanja, duše su svesni subjekti koji opažaju svo postojanje, i sve postoji radi svesnih subjekata, da bi bilo osvešćeno i doživljeno. Celokupna egzistencija jeste ogledalo u kome se ogleda božanska svest, svest koja je sužena i individualizovana u čoveku.

U svom najvišem vidu mi smo, kao duše, kao monade božanske svesti, kreirali sav ovaj univerzum, sve galaksije i zvezde. To bi bio koren i stablo drveta. Daljom individualizacijom svesti kreirali smo planete i sav organski život. To bi bile grane drveta. Na kraju, sve smo to kreirali da bi mogli svoju svest da individualno izrazimo u individualnom biću, ovom telu. To bi bilo lišće našeg drveta života. Probudjen čovek bio bi cvet, a njegova svest plod koji sadrži i odražava život celog drveta. Na kraju smo kreirali i sopstvenu zaborav da bismo i to iskusili. Ta zaborav jeste ovaj naš život na planeti Zemlji.

Da bi iskusio sve pojedinačne mogućnosti Apsolut je projektovao ovaj 3D fizički svet, kao svoju suprotnost. Samo je u fizičkom svetu sve odvojeno u prostoru i vremenu. U višim dimenzijama i u samom Apsolutu sve je sjedinjeno u Jedno i zato ne može da se diferencira. Ovde je sve odvojeno iz praktičnih razloga, radi spoznavanja svih mogućnosti i detalja. Ovaj svet postoji radi diferencijacije svesti. Mi smo svesni subjekti koji sprovode tu diferencijaciju. Svi smo mi listići na tom jednom istom, zajedničkom drvetu života.

Mi smo svi povezani u jedno preko svojih viših dimenzija. Samo smo na fizičkom planu prividno odvojeni.

Ezoterično znanje nam kazuje da imamo sedam tela, a ne samo fizičko. Imamo fizičko, eterično (energetsko ili pranično), astralno, mentalno, duhovno, kosmičko i nirvaničko telo. Sva tela osim fizičkog pripadaju višim dimenzijama. U svima njima boravimo spontano za vreme sna. I snovi nam se razlikuju zavisno od toga u kom se telu nalazimo, postoje površni snovi koji reflektuju svakodnevene utiske, i duboki snovi koji nas povezuju sa višim umom i sveću duše, sa iskustvima iz drugih inkarnacija.

Svest duše ne ulazi u telo direktno, i ne cela. Ona je prevelika i preuzvišena da bi cela boravila u jednom telu. Ona se inkarnira samo delimično, u malom procentu.

Između tela i svesti koja je u telu, a koju ovde nazivamo um/ego, nalazi se posrednik, a to je viši um. On je poznat u drugim učenjima kao nad-ja, više Ja, ili se negde prevodi kao duh, kada se govori o umu, duhu, duši i telu. Duh je između duše i tela. Problem je u različitom prevodenju pojmova tako da se značenja svih tih pojmova mešaju u različitim prevodima. Negde se pogrešno smatra da je duša nekakva psihofizička mešavina podsvesnih utisaka i energije, a um i više Ja kao da je iznad duše. To je pogrešno.

Ispravno razumevanje odnosa svesti duše i empirijskog uma u telu jeste kakav je ovde dat na prikazanoj slici. Odnos svesti uma u telu i višeg uma kao posrednika duše može se slikovito razumeti kao da je um u telu osobe koja se nalazi u podnožju brda, u nekom lavirintu, i zbog svojih ograničenja vidi samo neposredno ispred sebe. Vidi samo ono što čulima može da vidi. Istovremeno na vrhu brda je druga osoba. Obe imaju radio-vezu. Ona na vrhu brda ima širi pogled na ceo teren oko osobe koja se nalazi u podnožju i koja ide lavirintom. Ona sa vrha brda vidi celi lavirint i može da osobi u lavirintu daje uputstva kuda treba da ide, da je upozori na opasnost pogrešnog i štetnog skretanja. Takav je odnos svesti uma u telu i višeg uma. Radi se o istoj svesti samo je um u telu ograničen telom i čulima, a viši um nije, on je na višoj dimenziji, zato ima mnogo širu perspektivu i uvid. Zato može da vodi niži um i daje mu ispravna znanja. To stalno i čini. Međutim, niži um u telu je veoma ograničen i retko kada može te informacije da primi direktno. Viši um mora svoje informacije da preoblikuje tako da one nižem umu stižu kao vizije i inspiracije, kao snovi, i jedino po njihovom snažnom utisku i po privlačnosti mogu da se prepoznaju kao informacije koje su stigle od više svesti, od duše. Čak i tada se pogrešno tumače kao "glas Boga", "anđela" ili uticaj "anđela čuvara". Svi slučajevi kontaktiranja čoveka sa božanskom svešću događaju se na taj način, preko višeg uma i svesti duše. Nikada to nisu bili kontakti sa samim Bogom. On ne brblja sa ljudima. Tačnije rečeno, ne priča sam sa sobom.

Te poruke od višeg uma nisu samo snovi i vizije, mašta i inspiracija. Delovanje višeg uma može da se izrazi i kroz fizičke akcije, kroz sva moguća dela. Kada je fizički um toliko ograničen ili sprečen da spozna poruku preko vizije, sna ili na neki verbalan način, onda svest duše uzima stvar u svoje ruke i dela tako što kreira same događaje, koristeći pri tome sve što može, i druge ljude, životinje, stvari i situacije.

Budući da za dušu ne postoji vreme već bezvremena božanska prisutnost, **ona se trenutno inkarnira u sve moguće inkarnacije**. Samo u svesti koja je ograničena telom i umom izgleda kao da se inkarnira tokom vremena, linearno, prvo u jedno telo pa u drugo. Sve naše inkarnacije su istovremene. Zato mi u svakoj inkarnaciji možemo da učimo iskustva koja imaju sve ostale inkarnacije. Svest svih individualnih inkarnacija je umrežena i povezana preko zajedničke nad-duše i one razmenjuju informacije. To se događa preko viših dimenzija, preko snova. U onoj meri u kojoj osveščavamo svoje više dimenzije, u toj meri imamo bolju vezu sa svešću duše.

Duše su na ovaj svet donele mnoge znake za podsećanje na svoje izvorno stanje. Većina tih znakova i podsetnika raspoređeni su u mitove i bajke, narodne ali i dečije igre. Tako je i dečija igra žmurki jedna od podsetnika dušama o njihovom pravom stanju. U toj igri se jedna nad-duša deli u više individualnih duša. Ona pada u zaborav, zažmuri i čeka da se ostale sakriju u svojim telima i životima. Ceo proces osveščavanja - igre - jeste proces identifikacije nad-duše kroz sve paralelne inkarnacije individualnih duša, ona sebe ustanovljava u svakoj individui.

Preko svojih viših dimenzija mi smo povezani sa svim ostalim dušama, sa celom prirodom. Ta povezanost nam daje empatiju, sposobnost saosećanja i vrhunskog razumevanja. Sposobnost ljubavi. Ljubav nije ništa drugo do naša veza sa svim ostalim bićima, sa celinom, preko viših dimenzija našeg bića. Što se više uzdižemo u svesti, a to praktično znači što smo svesniji viših dimenzija, to više smo povezani sa svime, u većoj meri sve doživljavamo u sebi i sebe u svemu; više smo sposobni za ljubav i razumevanje.

Zato što imamo više dimenzija mi možemo da imamo vantelesna iskustva. Kada bismo imali samo fizičko telo imali bismo samo fizički um i ništa ne bismo osećali prema drugima i celini, ne bismo imali emocionalnu inteligenciju i nikakvu sposobnost da upoređujemo i razmenjujemo iskustva i informacije.

Svake noći kada spavamo mi izlazimo iz tela i odlazimo u više dimenzije, nekad više nekad niže, najčešće u prvu "iznad" fizičkog sveta, u astral. U astralu se događaju naši snovi. Mi sanjamo samo zato što imamo viša tela sa kojima boravimo u višim dimenzijama sopstvenog bića, a to su ujedno i više dimenzije same prirode. Tačnije rečeno, mi te spontane izlaske doživljavamo kao san samo zato što smo identifikovani sa fizičkim telom. Sve izvan njega nam izgleda fantastično, kao san. Kada praksom meditacije osvestimo više dimenzije našeg bića onda u te više dimenzije možemo i svesno da uđemo, svesno da napustimo fizičko telo i da se krećemo kroz vreme i prostor. Kada to činimo svesno onda mnogo bolje primamo informacije od svesti duše.

Kada osnažimo vezu sa višim umom, putem vantelesnih iskustava, onda istovremeno osnažujemo i sposobnost ljubavi prema svemu, prema svim bićima, a zajedno sa ljubavlju i sposobnost razumevanja svih bića. Sve je to povezano: naše nadilaženje identifikacije sa telom i umom, povezivanje sa višim umom i svešću duše, sposobnost razumevanja i ljubav prema svemu što postoji na bilo koji način. Sve je to jedna ista stvar.

Osveščavajući više dimenzije prirode i sopstvenog bića mi se povezujemo sa svim ostalim zato što te više dimenzije nisu izvan nas, one su naša dublja priroda, ono što nam je najintimnije.

PRIRODA LJUDSKE DUŠE JE SVEDOČENJE O SVIM MOGUĆNOSTIMA BOŽANSKE SVESTI

Kada smo rekli da je suština postojanja da se ispolje sve mogućnosti božanske svesti, to je značilo dve stvari.

Prvo, to znači *apsolutno sve* mogućnosti jer se radi o mogućnostima samoga Apsoluta. Sve-što-jeste ispoljava se kao sve-što-može-da-bude. Sve znači apsolutno sve, i doro i zlo, u svim varijantama. To podrazumeva potpunu slobodu za sve mogućnosti. Zato je sloboda mač sa dve oštrice, ona nam daje mogućnost i pozitivne i negativne promene i stanja. Veoma je pogrešno vezivati pojam slobode samo za nešto pozitivno. Postoji sloboda da se doživi i negativno. Božanska svest sve omogućava, svemu daje slobodu ispoljavanja, pa i najnegativnijim mogućim stvarima i pojavama. Mi imamo slobodu da budemo i negativni, da zarobimo sami sebe u sva moguća negativna stanja. Ne samo da se oslobodimo i da budemo dobri. To znači da božanska svest sve to omogućava i podržava kao još jednu svoju mogućnost. Zato je u osnovi sve pozitivno, sam život je pozitivna pojava iako mogu da se događaju negativne stvari. Negativne stvari iskušavamo samo onoliko koliko nismo svesni prave prirode života. Sve vidimo kao dobro onda kada svoj život zasnivamo na podršci božanske svesti.

Zapravo, mi smo sebe ovde i zarobili kada smo se inkarnirali, iz mnogo veće svesti naše duše koju smo imali pre rođenja, mi smo se ograničili u ovom fizičkom telu i svetu da bismo iskusili ono što smo nameravali. To je sve omogućila apsolutna sloboda božanske svesti da se iskusi u svim mogućim stanjima i aspektima. Ta sloboda je zapravo božanska ljubav. Ona sve omogućava i podržava. Čak i zabludu da smo odvojeni od božanskog, da smo u patnji. I to je sloboda koju imamo podržani božanskom ljubavi. Sve vreme smo u božanskom jer nikada ne možemo ni biti izvan njega, a zamišljamo da smo izvan njega, da nam nešto nedostaje, da su stvari pogrešne i nesavršene. Činjenica da uopšte možemo da budemo u takvom stanju jeste dokaz apsolutne slobode koja sve omogućava, a ne da smo zaista izvan božanskog. Sâmo božansko omogućava iluziju da smo izvan božanskog. To je vrhunska sloboda koju ono omogućava. To je vrhunska kreativnost u ispoljavanju božanskog. To je dokaz da božanska ljubav uvek postoji u osnovi svega. Ona nas podržava u svemu. Zato možemo jednako biti uspešni u svemu, i u dobrim i konstruktivnim akcijama kao i u lošim i destruktivnim. Sav život nam je dat kao savršen, ali ako ga mi u svojoj slobodi i iluziji ne vidimo i ne poštujemo, ako ga ugrožavamo, to nije greška u savršenstvu božanske svesti, već samo onog njenog delića koji usled samog tog savršenstva ima slobodu da radi šta hoće. Taj delić smo mi ljudska bića. I samo usled te slobode da iskusimo pogrešno dolazimo do svesti o ispravnom.

Svedočenje o svim mogućnostima obuhvata ceo spektar svih mogućnosti, od krajnje pozitivnih do krajnje negativnih. Sportske igre najbolje pokazuju pozitivan način na koji svest duše iskušava sva svoja stanja i mogućnosti na ovome svetu, u fizičkom telu. Ljudi su najlepši i najsrećniji kada u sportu iskušavaju svoje krajnje mogućnosti. Zato je sport ljudima tako privlačan. Zapravo, postoje svedočenja iz sećanja na život duša pre rođenja da one na nebu takođe imaju sportska nadmetanja.

Sport, rad i kreativno stvaralaštvo su način na koji svest duše ispoljava svoje vrednosti. Ratovi su iskušavanja druge suprotnosti, kada ljudi iskušavaju sve svoje mane i nedostatke uma, odvojenosti od svesti duše, i to na negativan i teži način. Međutim, na oba načina se približavaju svesti duše.

Zapravo, čovek se na sve moguće načine približava svesti duše, on uvek i u svakom trenutku iskušava božansku svest, živi u njoj i od nje, samo je pitanje zrelosti njegovog individualnog uma kako on to subjektivno doživljava. Ako razume i prihvata onda svoje postojanje doživljava kroz pozitivna i kreativna iskustva, ako se zatvara u sebe (ego) i zato se odupire životu, negira život, onda kroz negativna i destruktivna iskustva. I to se ne događa kao nekakva kazna, to je spontana reakcija, kao ogledanje u ogledalu. Priroda je ogledalo u kome se ogleda čovekov um, on je svestan subjekt objektivne prirode. Nije ogledalo krivo za odraz koji daje.

Ako mislite da niste imali roditelja koji bi vas voleo, ako se sada osećate usamljeni, varate se. Imali ste i uvek imate najboljeg roditelja, božansku ljubav koja sve omogućava. Ona vam je dala svaki dah i svaki otkucaj srca, svaku radost spoznaje koju ste ikada imali. I sve zablude i patnje vam je dopustila da ih iskusite, da biste mogli da iskusite radost pokajanja i buđenja.

Ceo proces ljudskih inkarnacija jeste proces individualnog osveščavanja prisustva božanske ljubavi koja sve omogućava; sav razvoj ljudskih civilizacija jeste razvoj kolektivnog osveščavanja božanske ljubavi koja sve omogućava. Ako osvešćenje božanskog prisustva u ovoj ograničenoj dimenziji punoj iluzija još nije ostvareno u potpunosti zbog našeg ograničenog opažanja, to ne znači da ono ne postoji i da se neće ostvariti i ovde.

Mora biti svesnog subjekta kome se te mogućnosti ispoljavaju da bi bile osveščene i koji svest o njima vraća samom božanskom Apsolutu kroz sebe. Svesni subjekti postojanja su individualne svesti ili duše. To su u različitoj meri sva svesna bića u univerzumu. U najvećoj meri to smo mi, ljudska bića. U nama se događa konačna spoznaja i povratak božanskoj svesti.

Dakle, kada se neka mogućnosti postojanja dogodi, i svesni subjekt je iskusi, postane je svestan, onda je automatski i božanski Apsolut postane svestan jer su sva svesna bića povezana sa njim, sva su mali odraz božanske svesti, po modelu holograma i kroz razgranavanje nad-duše u sve manje i finije individualnosti.

Kada nešto opazimo i doživimo onda se to kroz svest naše duše vraća božanskom Apsolutu.

Sve se događa samo zato da bi bilo opaženo i doživljeno, spoznato, i da bi se svest o tome vratila božanskom Apsolutu. To je jedina svrha svih mogućih događaja u univerzumu. Uostalom, rekli smo da i sam univerzum postoji iz razloga da božansko postane svesno sebe samoga.

Naša duša je svedok sveg zbivanja, svega što se događa. Sve se događa zbog naših duša, zbog božanske svesti. Priroda je polje ispoljavanja svega što je moguće da se ispolji, a naše duše su transcendentalni, nezavisni svedoci svih zbivanja, i svest o svim zbivanjima vraćaju božanskom izvoru. ***Same duše ne rade ništa***, jer u suštini njihovog postojanja je sam Apsolut koji je već sve. Zato su duše samo svedoci. One su samo prisustvo božanske svesti u postojanju. Oko njih se najpre oblikuje fizičko telo, zatim sva okolina u kojoj će to telo delovati u pribavljanju i percepciji svih mogućih iskustava. Da ta iskustva ne bi bila haotična, da bi se lakše ustanovio red i smisao,

iskustva naših inkarnacija su planirana po temama, iako postoji i dobar deo prostora za ispoljavanje slobodne volje i igre slučajnosti. Da je sve isplanirano sudbinom ne bi bilo mesta kreativnosti svesti, a kreativnost je ključna u spoznaji savršenstva svega.

Zato se nikada ništa ne ponavlja u univerzumu. Sve je jedinstveno zato jer u trenutku kad se svesno spozna, od strane nekog svesnog bića, svedoka, ljudskog ili neljudskog, svest o tome je ispunjena i vraćena božanskom. To više ne mora da se događa, zbivanje se razvija dalje u nove oblike. To važi za apsolutno sve što se događa, za sve što ste ikada učinili, za sve što ste ikada videli, za svaku pojavu oko vas koja se ikada dogodila, i u celom svetu.

Samo tamo gde nema svesnih subjekata postojanje je inertno i bez promene, odnosno promene se odvijaju veoma sporo po sopstvenoj inerciji, slučajnim spoljašnjim, mehaničkim uticajima. To su ona mesta koja vidimo kao pustinje, planete bez života.

Što je više svesnih subjekata prisutno, to se vreme ubrzava, promene su sve brže i brže. Ne samo vreme, i prostor se prilagođava brzini vremena i vrsti iskustava. Iskustva postaju sve finija i finija. Tu finoću iskustava i ubrzanje vidimo kao razvoj kulture i civilizacije. Pojava civilizacije jeste razvoj od jednostavnih i primitivnih iskustava u sve složenije i finije. Zato civilizacije ima samo tamo gde ima svesnih subjekata, i svaka civilizacija je onoliko uspešna i napredna koliko su subjekti svesniji.

Trenutak kada se svest o zbivanju vraća kroz našu dušu samoj božanskoj celini, jeste doživljaj ljubavi prema celini i od strane celine. Božanska ljubav je svest božanskog o sebi samome u nama. Božanska ljubav nije različita od samoga postojanja, kao ni od same svesti.

NAUČNI DOKAZI SAVRŠENSTVA POSTOJANJA

Moglo bi se reći da praktično sva naučna otkrića otkrivaju savršenstvo postojanja, savršenu kreativnost svesti. Da bi postojanje videli kao savršeno treba samo da ga pažljivije upoznamo kakvo jeste. Nauka nam u tome pomaže. Ne uvek. Tumačenja naučnih otkrića su nešto sasvim drugo, u javnom iznošenju tumačenja naučnih otkrića presudnu ulogu igra politika. Ta politika se zasniva na skrivanju postojanja viših dimenzija i na radu isključivo sa fizičkim svetom, takozvanom 'materijom', onome što se čulima može opaziti i fizički izmeriti. To je opravdano jer se zasniva na osnovnim principima naučnog istraživanja, ali je ograničavajuće za celovitu spoznaju stvarnosti. Ona već postoji takva kakva je, deluje na nas sa svim svojim višim dimenzijama, ne može da čeka da se naučno istraživanje ljudskog društva na ovoj planeti razvije dovoljno da može da radi sa natčulnim dimenzijama postojanja.

Sama otkrića ukazuju na božansku svest u osnovi svega, kao i ključni položaj čoveka u celom poretku stvarnosti.

Podsetićemo se tri najvažnija otkrića važna za našu priču.

Prva je kvantna fizika i otkriće uloge posmatrača u eksperimentu.

Kvant je u suštini energetska pojava, sastoji se od energetskih vibracija, koje između ostalog mogu da poprime i takav kvalitet da se on izražava i kao materijalna pojava. Međutim, da li će se kvant ispoljiti kao talas ili kao čestica, ne zavisi samo od tumačenja posmatrača, već i od samog prisustva posmatrača i njegove namere zavisi kako će se kvant ispoljiti. Kada je posmatrač, čovek, prisutan u eksperimentu sa namerom da dokaže da je kvantna energija čestica, onda i dobije takav rezultat, kvantna energija se ponaša kao čestica, a kada se eksperiment postavi tako da se dokaže da je kvantna energija talas, opet se dobija upravo takav rezultat. Svesna namera određuje rezultat. Ovo otkriva nešto još dublje od samih fizičkih pojava, dublje i od elektromagnetskih sila, otkriva samu svest. Otkrilo se da iza elektromagnetskih sila kvantnog polja stoji svest koja svime upravlja, celom prirodom, i da je ta svest takođe i svest posmatrača, čoveka, subjekta u eksperimentu. Otkrilo se da je svest ključni činilac u zbivanju prirode.

Da postoji svesna veza između subatomske čestice dokazali su i eksperimenti vezani za EPR paradoks (Ajnštajn, Rozen, Polanski) u kojima se jedna subatomska čestica deli na dve, međusobno kvantno spletene. Čim bi se izmerilo jedno svojstvo (fizička veličina) jedne tako nastale čestice, odmah bi isto svojstvo druge čestice dobijalo komplementarnu (suprotnu) vrednost (Aspect, 1980.). Iako su čestice veoma udaljene, ponašale su se kao da jedna čestica trenutno zna osobinu one druge. Ovo je nazvano paradoksom zato što je izgledalo kao da informacija između dve čestice putuje brzinom mnogo većom od brzine svetlosti, što je smatrano nemogućim. Ova pojava je objašnjena postojanjem kvantnog polja koje je nelokalno, tj. isto u svakoj tački vremena i prostora, kao da svaka tačka univerzuma sadrži informaciju o celom univerzumu. To je nazvano nelokalna komunikacija kvantnog polja.

Isto je učinjeno i sa ljudskom DNK; DNK jedne osobe je podeljena i delovi su udaljeni, kada bi se na jedan deo izvršio uticaj, istovremeno bi na taj uticaj reagovao i drugi udaljeni deo. Reagovali su kao da su i dalje bili zajedno, iako nisu. Ovo je sve

upućivalo na to da se pojave telepatškog opažanja i mnoge "okultne pojave" mogu objasniti sa prirodom kvantnog polja.

Drugo je kosmološka teorija Jačeg antropičkog principa (Strong Anthropic Principle ili SAP) po kojoj vidljive osobine svemira, ovakve kakve su u svemu, nisu proizvod slučajnosti ili prirodne selekcije između više mogućnosti, već su posledica sasvim određene svrhe: stvaranje uslova za nastanak svesnog subjekta. Taj princip kaže: „Vasiona mora imati takva svojstva koja dozvoljavaju razvoj života u nekom stadijumu njenog postojanja.” Iz ovoga se dalje izvodi da je vasiona stvorena sa ciljem nastanka i opstanka posmatrača, i ti posmatrači su nužni za postojanje vasiona. Ovo se dopunjava na prvo otkriće o presudnoj ulozi svesnog subjekta u fundamentalnom zbivanju prirode.

Treći naučni dokaz savršenstva svega daju nam podaci do kojih se došlo merenjem pozadinskog zračenja (satelitom Planck 2013. godine) koja su dokazala da je univerzum hologram jer posmatrano sa Zemlje izgleda da se Zemlja nalazi u središtu kosmosa. Kada su rezultati sa satelita predstavljeni u 3D sferu, dobivena je lopta koja jasno pokazuje da je podeljena linijom po sredini na dve polovine. Cela sfera kosmosa podeljena je linijom razgraničenja na dve polovine. Zapravo, merenja pozadinskog zračenja (najdaljeg zračenja sa ruba kosmosa) pokazala su da ceo univerzum postoji po modelu torusa na isti način kao i Zemlja, da ima ekvatorijalno područje po sredini svoje sfere koje je poravnato sa Zemljinom ekliptikom i ravnodnevnicom (koje su astrofizičari nazvali "osa zla", Axis of Evil - možda zato jer ti rezultati prete da sruše sve njihove dosadašnje izmišljotine o prirodi stvarnosti na kojima su izgradili svoje karijere). Ako bismo krajnje granice kosmosa posmatrali kao zidove ogromne lopte iz njenog središta, i ekliptiku posmatranu sa Zemlje (centra lopte) projektovali do granica te lopte, odnosno svemira, ona bi se poklopila sa ekvatorijalnom linijom samog kosmosa, sa "osom zla". Ustanovljeno je da svo pozadinsko zračenje ide ka Zemlji sa svih strana. Sve to dokazuje da se nalazimo u središtu kosmosa, a to opet dokazuje ključnu ulogu posmatrača ili svesnog subjekta. Ali to ne dokazuje da postoji neko središte i da smo mi baš u njemu. Zato što je univerzum hologram, svaki posmatrač iz svakog drugog ugla kosmosa može da vidi istu sliku kosmosa kao što je mi vidimo sa Zemlje. Zbog hologramske prirode univerzuma svaka tačka posmatranja njegove celine jednaka je svim ostalim tačkama, za hologramsku celinu ne postoji gore i dole, levo i desno, središte i periferija, veliko i malo. Postoji samo savršeno jedinstvo svega.

Ova nedavna merenja su definitivno potvrdila ranije teorije Jačeg antropičkog principa i hologamskog univerzuma i spojila ih u jednu celinu.

Svemiru ovome, kao ilustraciju da je svest u osnovi pojavne stvarnosti, možemo dodati i priču o Suncu i zvezdama. Aktivnosti Sunca pažljivo se prate. Dokazano je da su sučeve aktivnosti presudno uticale na geološke i klimatske promene, a zajedno sa njima i na razvoj ljudske civilizacije. Naučnici koji posmatraju Sunce nedavno su došli do zaključka na osnovu statističkih aktivnosti Sunca da njegove aktivnosti nisu ujednačene, da postoji obrazac sunčevih aktivnosti koji zavisi od kretanja Zemlje. Naime, poslednjih 8.000. godina Sunce je relativno stabilno, poslednja jača aktivnost koja je pogodila zemlju bila je 1859. godine, tada je ona delovala na ono malo

telegrafskih veza koje su tada postojale.¹³ Ako bi se takva solarna aktivnost dogodila danas, to bi uništilo svu elektroniku na Zemlji i vratilo nas u Srednji vek. Ustanovljeno je da od sredine dvadesetog veka, kada se elektronika naglo razvija, Sunce izbegava da svoje jače erupcije solarnih vetrova usmeri ka Zemlji, erupcije se smanjuju u pravcu Zemlje. Kao kada se neko sprema da kine pa skloni glavu u stranu da vas ne pogodi. To je upadljivo utoliko što je snažnih erupcija solarnih aktivnosti bilo daleko jačih od one 1859. godine, ali ne u pravcu Zemlje, već u drugim smerovima (na primer, u julu 2012. godine). Da je neka od njih pogodila Zemlju to bi presudno uticalo na promenu života i civilizacije kakvu znamo. Kako istovremeno Sunce rotira oko svoje ose i Zemlja oko Sunca, verovatnoća da se to događa slučajno je skoro ravna nuli. Savršeno je jasno da taj rulet neko svesno kontroliše. Sve to navodi na zaključak da se Sunce svesno ponaša zaštitnički prema Zemlji, izbegava da je ugrozi sa bilo kojom vrstom erupcija, solarnim bakljama, koronalnim eksplozijama, geomagnetskim olujama.¹⁴

Tom zaključku još više doprinosi ponašanje svih zvezda. One, naime, uopšte ne slede Njutnove zakone gravitacije pri svom kretanju u galaksiji. Prema tim zakonima one bliže središtu galaksije morale bi da se kreću brže od onih na rubovima. U stvarnosti je suprotno, one na rubu galaksije kreću se brže od onih koje su bliže središtu. Kao da su sve položene na neki nevidljivi točak koji ih sinhronizovano pokreće. Da bi nekako objasnili nevidljivu povezanost zvezda naučnici su izmislili još jednu frazu za obmanu javnosti, "tamnu materiju". U stvarnosti time se izbegava priznanje da je u pitanju fizika etra, kvantnog polja, koje je u suštini elektromagnetno, da su sve kosmičke sile elektromagnetne sile, a to je i gravitacija, da je sve energija i da se ta energija svesno ponaša.

Sva strogo naučna istraživanja dokazuju teoriju inteligentnog dizajna po kojoj priroda i život počivaju na nekoj višoj svesti, a ne na materijalnim uzrocima i slučajnosti, da svest ne nastaje iz materije već obratno, da ono što pogrešno nazivamo "materijom" (a što je kvantna fizika dokazala da ne postoji) nastaje iz svesti, iz inteligentnog dizajna. Nauka dokazuje da DNK nije mogla ni na koji način da nastane evolucijom, već je nastala inteligentnim dizajnom.¹⁵ Jedan od prostih dokaza za to je u sledećem. Sav život počiva na deobi DNK, a deoba DNK nije moguća sama od sebe već taj složeni posao obavljaju proteini. Međutim, kod za nastanak proteina nalazi se u samoj DNK. Ko je onda stariji, pile ili jaje? Očito je da su oba morala nastati istovremeno dizajnirani od strane neke više svesti.

Slično je sa zvezdama. Za njihov nastanak potrebni su teški elementi koji nastaju od samih zvezda, njihovim raspadom. I zvezde i njihovi elementi morali su nastati zajedno dizajnirani od strane neke više sile.

Svi relevantni naučni dokazi pokazuju da evolucija ne postoji i da je sav život kreiran od strane više inteligencije. Ne postoji nijedan validan dokaz u prilog evoluciji Darvinovog tipa. Postoji samo prilagođavanje životnim uslovima okoline. Sam način

¹³ Taj događaj je nazvan "Carringtonaov događaj" po britanskom astronomu Richardu Carringtonu koji je opazio solarnu baklju koja je prethodila geomagnetskoj oluji.

¹⁴ O svesnom ponašanju Sunca videti u radu Dr. sc. Robert M. Schoch-a.

¹⁵ O tome se možete informisati u delu Stephen Meyer-a: *Signature in the Cell: DNA and the Evidence for Intelligent Design*, kao i u delu nobelovca Francis-a Crick-a koji je otkrio DNK: *Life Itself: Its Origin and Nature*.

razmnožavanja i ishrane mnogih životinjskih vrsta ne bi bio moguć da su one evoluirale postepeno. Njihovo biće je moralo nastati odjednom, dizajnirano u celosti, a ne postepeno se razvijajući. Poenta svega je u tome da je ta viša svest koja kreira život upravo ono što je od davnina nazivano božanskom svešću, Bogom, ili svest naše duše.

Sama planeta Zemlja je takođe svesno dizajnirana i organizovana. Njen oblik, udaljenost od sunca i kretanje su svršeno svesno kreirani tako da omogućavaju organski život na celoj površini. Nemoguće je da spontano nastane takvo kretanje i rotacija sa oscilacijama koje osvetljavaju ravnomerno obe hemisfere, severnu i južnu. Satelitska merenja starosti morskog dna dokazuju da Zemlja zapravo raste, naduvava se kao balon, nekada je bila mnogo manja. Tada je i kopna bilo mnogo više, sa širenjem Zemlje kopnene površine su se takođe cepale i širile. Danas i pored svih tih dokaza javno se uči samo lažna teorija o Pangeji, da kopna (tektonske ploče) volšebno klize po usijanom jezgru.¹⁶

Sav organski život na ovoj planeti zavisi od humusa, tankog sloja tla koji je organizovan inteligencijom ravnom onoj koja je organizovala DNK i ćelije. Humus nastaje potpunom simbiozom biljaka, bakterija i životinja. Ta simbioza nije moguća bez svesne namere. Zemlja koju gazimo potpuno nesvesno jeste živa i svesna na potpuno isti način kao biljke i životinje.

Sve je to naučno dokazano ali svest (inteligentni dizajn) i dalje nema dozvolu pristupa u nauci.

Naš jezik sve to otkriva jer pojam svesti sadrži pojam 'sve' i 'vest', odnosno u osnovi svesti 'sve je vest', sve je informacija. Time se istovremeno otkriva prava priroda svesti i samoga postojanja, njihovo jedinstvo. To znači da je sve povezano u jednom informativnom polju, svesnom polju.

Sve su ovo naučni dokazi naše teme, da je postojanje savršeno, a to znači da je svesna celina, i kao takvo je savršeno pozitivna pojava.

Međutim, ne možemo koristiti sve naučne dokaze za našu temu o savršenstvu jer nauka kakva nam je danas poznata ne obuhvata sve dimenzije, već samo materijalnu, čulnu ili empirijsku. To je opravdano jer nauka se mora zasnivati samo na onome što je merljivo i eksperimentalno dokazivo. Nauka se bavi samo fizičkim zakonima, a fizički svet nije jedini koji postoji, on je zapravo poslednji koji postoji, on je samo podloga na koju se projektuju svi viši svetovi, sve više dimenzije.

Pored skrivanja viših dimenzija u nauci takođe se skriva istina o čovekovoju duši. Ona se u nauci ili negira ili se pojam duše svodi na nekakvu nejasnu mešavinu životne energije pomešanu sa psihom i njenim utiscima. Ta zabuna se širi preko naučne grane zvana psihologija. Pre naučnog razvoja ista istina o duši se skrivala preko religija. Ona se tu mistifikovala i projektovala u nedostižne božanske sfere, ispred svakog njenog razumevanja postavljena je crkvena institucija kao barijera. Ako

¹⁶ Teorija o širenju Zemlje nastala je još 1889. i 1909. kada je Roberto Mantovani objavio teoriju o širenju Zemlje i kretanju kontinenata. Teorija je nadograđena modelom koji je predstavio australijski geolog Warren Carey 1960-ih. O mogućnosti da Zemlja raste razmišljali su i geolozi Vedat Shehu, James Maxlow, Stavros Tassos i drugi istražujući poklapanje kontinenata na obe pacifičke i atlantske strane, geološke implikacije merenja površinske zakrivljenosti i tražeći uzroke za danas nemoguću veličinu dinosaura i drugih životinja, biljaka i kukaca u manjoj gravitaciji Zemlje. Da Zemlja, sve planete i sam kosmos rastu i da materija nastaje iz etra govorio je i Nikola Tesla.

vam crkva ne odobri ne možete da spasete svoju dušu. Nekada je otvoreno naplaćivala spasenje duše. Naplaćuje i danas, ali prikriveno.

Sušтина ovog problema je da se ne dozvoljava teorija o etru u nauci, jer u ezoteričnoj nauci koja objedinjuje sve više dimenzije, etar je najviša i najsuptilnija dimenzija, ona odgovara svesti. Ako se sve zasniva na svesti onda drugim paradigmama koje se zasnivaju na naučnim i religijskim pričama za malu decu, ne bi bilo mesta u životu savremenih ljudi. Izgleda da ljudi još nisu zreli da preuzmu odgovornost kao svesna bića. Zato ovaj svet izgleda kao nesavršen.

Pored eksperimentalne fizike i duhovna nauka i filozofija govore i potvrđuju sve ovo o čemu ovde govorimo, o savršenstvu postojanja. To jasno iznose najstarija duhovna dela na ovom svetu: Tao Te Ćing, Upanišade, Vedanta, ezoterične škole Istoka i Zapada, Hermetizam, Platonova filozofija je u celosti posvećena ovoj temi kao i njegovo nasleđe, Plotin, Baruch de Spinoza, Jakob Böhme, Meister Eckhart govore o našoj temi, i posebno Friedrich Wilhelm Joseph von Schelling u delima *Filozofija i religija (Philosophie und Religion, 1804)*, i *O Jastvu kao principu filozofije (Vom Ich als Prinzip der Philosophie, 1795)*, *Filozofska istraživanja o bîti ljudske slobode (Philosophische Untersuchungen über das Wesen der menschlichen Freiheit, 1809)*, i *O svetskoj duši (Von der Weltseele, 1798)*, starim, dobrim filozofskim rečnikom izlaže veliki deo ideja koje ovde iznosimo. Nakon Šelinga samo je još Bhagavan Sri Ramana Maharshi jasno govorio o jedinstvu Apsoluta i naše duše, o savršenstvu postojanja, zapravo, mnogo više je o tome svedočio sopstvenim prisustvom nego što je govorio.

Nakon Šelinga započela je vladavina materijalističke nauke i sa njom industrijska revolucija, koja je materijalizovala i mehanizovala ne samo čovekov život, već i njegov um i pogled na svet. Tako su se ljudi udaljili od večnih tema, odnosa apsoluta i svoje duše, od njihovog savršenog jedinstva.

SAVRŠENI REZIME PRVOG DELA

Sagledali smo sve osnovne razloge zašto je postojanje savršeno i zašto ga ne vidimo kao takvo. Videli smo najpre da je svo postojanje samo jedna jedinstvena celina, koju smo nazvali božanski Apsolut, koja se ispoljava kao sopstvena suprotnost, kao mnoštvo oblika i pojava po modelu holograma, a to znači da uvek ostaje ista povezana celina iako se izražava kao mnoštvo. Svaki delić odražava celinu. Ispoljavanje Apsoluta odvija se u više dimenzija. U svakoj dimenziji postojanje postaje grublje i složenije, tako da ono što je u nižoj i grubljoj dimenziji sve manje može da bude svesno onoga što je u višoj i finijoj. Zato mi ne opažamo celu stvarnost kao savršenu celinu jer postojanje opažamo ograničeno, samo sa najniže i najgrublje dimenzije, iz fizičkog sveta grubih objekata, ograničeni telom koje je dizajnirano tako da uspori trenutno zbivanje svesti.

Da je postojanje jedna jedinstvena savršena celina dokazuje nam sve što postoji, samo kada ga malo pažljivije sagledamo i razumemo. Na primer, savršenstvo se najjasnije ogleda u pojavi lepote i sklada. Iskustvo lepote ne bi postojalo kada u osnovi tog iskustva ne bi postojalo savršenstvo. Lepota prirode sve ljude najviše i najlakše približava iskustvu savršenstva postojanja. Doživljaj lepote je zapravo samo naš emocionalni način da doživimo savršenstvo postojanja kada naš um za to nije sposoban. Emocije opažaju dublje od uma, dok se um služi samo fizičkim čulima emocije zadiru u više dimenzije i prenose nam odatle informacije koje um ne može sam da dobije. Um je vezan samo za fizičko telo i za svoje individualne sadržaje, emocije su vezane za astralno telo, ono nadilazi fizičko telo i zato su emocije otvorene za sve utiske. Imamo i viši um mentalnog tela i intuiciju. Um može da primi sve informacije od viših tela i dimenzija, ali ne može i da se kreće u njima. Da može bio bi izgubljen u njima. Ograničenja uma u telu imaju ulogu osiguranja i kontrole, stabilnosti i koherencije.

Nas privlači sve što je lepo, lepotu u svemu tražimo i njoj uvek težimo, zato jer je lepota izraz savršenstva u osnovi postojanja. Pri tome ovde ne mislimo samo na estetsku lepotu, već na lepotu samog trenutka, savršenstvo trenutka, kod ljudi to je lepota ličnosti i delovanja, lepota čina i razumevanja, to je ono što ljude čini lepim i privlačnim, a ne lepota lica, koja može biti i obmanjujuća.

Slično je i sa ljubavlju. Ljubav je samo emocionalni doživljaj jedinstva sveg postojanja, a jedinstva ne bi moglo biti da postojanje nije savršeno i potpuno u sebi. Mi svi težimo tom jedinstvu, iskustvu ljubavi na sve moguće načine. Pa i na nemoguće. Ta težnja je tako jaka i suštinska da pokušavamo da je ostvarimo i na neispravne načine. Ali kako ovde tvrdimo da je sve savršeno, moramo reći da i ta nesavršena težnja ka ljubavi, koja se ogleda u izvesnim oblicima nasilja, jeste samo indirektan način da se dođe do svesti o ispravnom načinu spoznaje ljubavi i savršenstva. Svaki nasilnik i grešnik se suočio sa posledicama svojih nedela i pokajao se. Pokajanje je takođe moguće samo usled suočavanja sa savršenstvom postojanja.

Može se reći da mi jedino zato i grešimo da bi se uverili u savršenstvo božanske svesti i njenu sveprisutnost. Zato je greh tako privlačan. Samo grešnik može postati

svetac. Naše telo i naši životi zapravo su dizajnirani tako da ništa ne doživljavamo direktno, već indirektno, postepeno, deo po deo, da ispitamo i osvestimo sve mogućnosti, a to ispitivanje se ispoljava kao greške. Mi zbog čulnih ograničenja najmanje vidimo upravo ono što je očigledno, što nam je pred nosom, prirodu stvarnosti. Moramo do svega da dođemo na teži način, indirektno, kroz iskustvo svih mogućnosti. Zato smo ovde. Zato smo ovako dizajnirani, ne da spoznamo stvarnost odjednom i direktno već indirektno, kroz sva zamisliva i nezamisliva iskustva.

Savršenstvo postojanja se na ovoj našoj dimenziji, vrlo niskoj i uslovljenoj, izražava na indirektan način. Vrlo retko se izražava na direktan način zato što:

- prolazi kroz različite dimenzije;
- zato što ima više uzroka u skladu sa okolnostima; i
- zato što ima više svesnih subjekta, da bi se postojanje osvestilo i doživelo na sve moguće načine.

To su jednostavno uslovi trenutnog postojanja u kome se nalazimo na ovom svetu. Zbog svega toga ništa ne treba proglašavati grešnim ili pogrešnim. Treba samo razumeti svet u kome živimo, prirodu stvarnosti.

Savršenstvo se ogleda u prisutnosti ljubavi i lepote. Koliko su ljubav i lepota prisutni toliko je savršenstvo više izraženo. Koliko su ljudi u svojim iluzijama udaljeni od savršenstva postojanja, od samoga života, toliko je ljubavi i lepote manje. Dobar i prosvetljen čovek nam je uvek privlačan, prijatan, drag i nekako lep, ma kako izgledao. Ljudi koji su ograničene svesti, negativni i destruktivni uvek su okruženi sa ružnim i grubim pojavama. Prema njima uvek osećamo odbojnost. Osim ako nismo na sličnim vibracijama sa njima. Slično se sa sličnim privlači i slaže.

Savršenstvo postojanja kao izvor smisla i sklada izvor je svih duhovnosti, nadahnuće svim pesnicima, težnja svake filozofije i religije. Svi opisi viših, božanskih svetova i pojava jesu opisi savršenstva i neopisive lepote.

Savršenstvo postojanja je ono što nas privlači lepotama prirode, što nas regeneriše i isceljuje u prirodi, zato nas plodovi prirode hrane i leče. Sva lepota i sklad u prirodi koju opažamo jeste odraz spoznaje da je sav univerzum savršen i tačno onakav kakav treba da bude u svakom trenutku. To zna svaka mačka dok drema na suncu. Čoveku je zbog usporene svesti u telu potrebno mnogo više da to spozna. On mora da prođe svu dramu života, umiranja i rađanja. Ali i ta drama je u svakom svom trenutku savršena, kao i sve ostalo, zato što se sve zbiva unutar božanske svesti, ne izvan. Drugačije nije ni moguće.

Još više od lepote i dobroti nam dokazuje savršenstvo u osnovi postojanja. Dobrota i milost nisu ništa drugo nego usklađenost svesnog delovanja sa savršenstvom postojanja. Delovati u skladu sa stvarnošću jeste dobro delovanje, izražavanje dobrote. Zato nam ono donosi pozitivne vibracije i raspoloženja, kao i dobre posledice; ono se uvek pokazuje kao ispravno, odnosno savršeno. Negativno delovanje uvek donosi suprotne, negativne vibracije i raspoloženja, kao i negativne posledice jer je ono u suprotnosti sa stvarnošću. Dobro i zlo su zapravo samo usklađenosti ili neusklađenost sa stvarnošću, ništa dugo. Sve što je dobro jeste usklađenost, sve zlo je neusklađenost sa stvarnošću, opiranje stvarnosti, istrajavanje na iluziji da je stvarnost nešto drugo, a ne ono što jeste.

Sama neusklađenost može da postoji usled savršenstva samoga postojanja. Ono ne bi bilo savršeno da sve ne omogućava, pa i mogućnost da iskusi sopstvenu suprotnost (ružno, zlo i pogrešno delovanje).

Međutim, teško je razlikovati dobro od zla, ispravno od pogrešnog, usklađenost sa stvarnošću od neusklađenosti, iz istog razloga zbog kojeg ne opažamo celinu stvarnosti: zato što ima više dimenzija i naše opažanje je ograničeno. Takođe i tema naših životnih iskustava je takva da mora da sadrži spoznaju pogrešnih postupaka, da bismo osvestili ispravne. Takođe ima zadataka karmičkih iskustava koji nisu i ne mogu biti odrađeni samo u jednoj inkarnaciji, koji moraju biti odigrani u više inkarnacija. Stoga nemojte se čuditi da vam ništa nije jasno šta vam se događalo samo u ovom, jednom životu. Niste upoznali celu priču, niste odgledali celu seriju svih inkarnacija potrebnih da se razume cela priča. Ako ste tragičar i gubitnik u jednoj epizodi, životu, ne znači da ćete to biti i na kraju, kada konačno spoznate ko ste. (Mogu vam na kvarno odati tajnu: na kraju uvek pobeđujete, spoznajete da ste vi sama božanska celina koja sebe spoznaje kroz sva iskustva postojanja.)

Konačan zaključak ovog uvodnog dela je poražavajuće jednostavan: ako nešto ne vidimo, ne znači da to i ne postoji. Ako ne vidimo postojanje kao savršeno, ne znači da ono nije takvo. Čak i ako se trenutno u našim okolnostima događa nešto negativno i destruktivno, ne znači da je postojanje takvo u celini i svojoj suštini. Naprotiv, to samo pokazuje i dokazuje koliko je postojanje sveobuhvatno i savršeno kada je u njemu apsolutno sve moguće.

Život i postojanje su takvi da ne mogu biti sagledani samo u onome što se čulima opaža i umom razume. Postoji mnogo toga pre i izvan te oblasti. Sama veličina i složenost sveta i postojanja, od subatomske svete preko života ćelija i prirode događaja u životnoj dramu, jesu takvi da ukazuju na mnogo širi kontekst od onoga što opažamo čulima i razumemo razumom. Priroda je savršeno ekonomična i logična. Ne stvara ništa nepotrebno i pogrešno pa tako ne bi stvorila sav ovaj ogromni univerzum savršeno složen samo zato da bi njena najsavršenija, ljudska bića, samo se rađala, hranila, razmnožavala i umirala. Složenost života jasno ukazuje da mora da postoji mnogo više od toga što je površno vidljivo. Priroda sveta u kome živimo sama po sebi dokazuje da je mnogo šira i složenija od našeg opažanja. To najjednostavnije vidimo u samim ljudima. Ljudske osobine koje stvaraju dramu života takve su da se ne mogu objasniti materijalnim uzrocima koji nastaju u samom životu, kao ni uticajima sredine u kojoj osoba živi. Postoje ogromne razlike među ljudima i razlike u karakteru i inteligenciji koje se ne mogu objasniti materijalnim uzrocima u okviru jednog života. Sve činjenice nas navode na zaključak da postoje uzroci koji nadilaze rođenje i smrt jednog tela, na širi kontekst i uzročnost koja nadilazi jedan život.

To se takođe jasno izražava u žrtvovanju ljudi za ideale. Velika većina ljudskih života jeste zapravo žrtva, posvećenost nekome ili nečemu. Zapravo, život posvećen samougađanju je ograničen i često destruktivan. Čin žrtvovanja samoga sebe zasniva se na spoznaji nečeg višeg od tela i uma, na spoznaji svesti duše, direktno ili indirektno, u vezi nekog ideala ili života voljene osobe. Svako žrtvovanje sebe jeste čin transcendencije uma i tela u korist više svesti ili principa. Koliko je taj viši princip veći i značajniji od tela i uma vidi se po tome što je žrtvovanje često praćeno ekstazom i apsolutnim ubeđenjem.

Jednostavno nema ekonomskog opravdanja za stvaranje ovako ogromnog i složenog postojanja i života ako se život jednog bića svodi samo na začecje, rađanje i umiranje, ako je to sve što se događa, ako nema ničeg izvan toga, pre i kasnije. Ako bi osnovne kosmičke konstante bile samo malo drugačije svesni život ne bi postojao, i prema tome sav kosmos postoji tačno ovakav kakav jeste da bi se pojavila svesna živa bića. Sav taj trud i kreativnost bili bi besmisleni ako bi se život bića svodio na fizičko preživljavanje. Sav život nam u svakom trenutku i u svemu pokazuje i dokazuje da je savršen i da daleko nadilazi naše opažanje.

Kada bismo do kraja uvideli osnovne konstante na kojima počiva sav kosmos, videli bismo da kosmos uopšte ne bi postojao da nije upravo ovakav kakav u ovom trenutku jeste, u svemu, u svakoj i najmanjoj sitnici. Da vi sada ne čitate ove redove, i ne nalazite se baš tu gde ste, u takvoj okolini i životnoj situaciji u kakvoj jeste, da svaka stvar koju sada vidite nije tu gde jeste - **sav ovaj kosmos ne bi postojao**. Takva je priroda savršenstva postojanja. Ono ne može da bude drugačije nego što jeste u svakom trenutku.

DRUGI DEO

SAVRŠENSTVO UMIRANJA I RAĐANJA

Nakon prikaza prirode stvarnosti i zašto je ona savršena, prikazaćemo to savršenstvo i u našem životnom iskustvu.

Prvo i najopštije iskustvo koje imamo jeste ono vezano za rađanje i umiranje. Upravo je ono izvor svih ostalih nesporazuma i nerazumevanja.

Ništa nas više ne plaši od smrti. Razlog tome je da ne razumemo prirodu rođenja, šta se zapravo dogodilo kada smo se rodili. I zašto smo se uopšte rodili.

Na osnovu svega što samo videli o prirodi same stvarnosti, samoga postojanja, može nam biti jasnije da mi sami nikada nismo odvojeni od njega, to je nemoguće. Stoga i za nas same važi isto ono što važi i za prirodu apsolutnog postojanja, božansku svest.

Suština postojanja je da uvek postoji, bezvremeno. Nepostojanje nije moguće. Zato sve što smo ikada doživeli, pomislili, rekli i učinili, sve naše pamćenje jeste deo božanske celine, doprinos mogućnosti božanske celine, i sve to nikada neće nestati. Sve to nikada nije ni nastalo, mi smo samo kroz sebe i svoje iskustvo izrazili sve te mogućnosti iz potencijalnog i skrivenog u neskriveno i ispoljeno stanje. Nijedna misao nije nova, nijedna reč ni delo. Nove su samo njihove mogućnosti izražavanja, njihove kombinacije.

Tako je i sa našom suštinom, mi postojimo bezvremeno, uvek. Nikada nismo nastali i nikada nećemo nestati. Nikada nismo rođeni i nikada nećemo umreti. Predstava rađanja i umiranja je samo performans svesti samoga postojanja, pozorišna predstava za izražavanje svih mogućnosti postojanja, a najkreativnija mogućnost jeste ta da zaboravimo sami sebe, da nam postojanje izgleda kao tuđe, nešto drugo, da se božanska svest toliko smanji i ograniči da bude otuđena od same sebe, da misli kako se rađa i umire. Takva je svest duše u telu, u umu i egu, za vreme fizičkog života. Pa ipak i tada ona nikada ne gubi vezu sa sopstvenom božanskom celinom. Ta veza je očuvana u intuiciji, nadahnuću, u svakoj veri u "nešto više", u religioznosti, u svim mističkim stanjima u kojima nadilazimo sva ograničenja tela i uma. Ona su nam najviše privlačna upravo zato jer odražavaju našu pravu prirodu, onu koju smo imali pre rođenja u telu i koju ćemo imati nakon smrti tela.

Stoga mi sa rođenjem fizičkog tela nismo počeli da postojimo, već smo tada ušli u stanje daleko niže od onog koje smo imali pre rođenja, dok smo bili čista svest duše, božanska svest. Tada smo ušli u stanje tako ograničeno ovim fizičkim telom koje sada imamo, da je ono upravo stanje smrti koje se tako plašimo. Na ovom svetu smo najmrtviji što ikada možemo biti. ***Cela stvar je obrnuta: mi smo rođenjem u telu umrli, a smrću tela se rađamo.*** Pošto prava smrt ne postoji i u postojanju nije moguća, naše stanje na ovom svetu je ipak bliže stanju sna, prema kojem je svest duše veliko buđenje, prosvetljenje ili vaskrsenje.

Sve prave duhovne tradicije svedoče o tome.

Egipatska *Knjiga mrtvih* je dobila lažni naziv od strane evropskih prevodilaca. Ona ne govori o smrti niti o mrtvima. Njen originalan naziv jeste *Knjiga rađanja duše u dan*. U njoj se opisuje proces kako se svest duše, nakon smrti fizičkog tela, vraća

samoj sebi u svetlost božanskog postojanja. To je opisano kao izlazak iz mraka na svetlost dana. Iz sna u budnost.

Tibetanska knjiga mrtvih govori isto. I tu se duša suočava sa *jasnim svetlom*, sa sobom samom, sa božanskim, onim većim delom sebe koji je ostao neotelovljen. Ipak, snaga iluzija stečena za života u telu deluje i dalje, i ako ona nije do kraja spoznata kao san ili iluzija, svest duše se vraća u novo rođenje da ojača svest o sebi i postane nezavisna od uticaja tela. Kada svest duše postane tako jaka da snaga iluzije koju ima um u telu postane nemoćna, tada više nije moguće preporađanje u telu. Tada se ciklus inkarnacija završava.

Bhagavad Gita, božanska pesma, jasno ponavlja da se niko ne rađa i niko ne umire. To je opis hologramskog univerzuma, božanskog postojanja koje je jedina stvarnost.

Bukvalno sve narodne tradicije, u celom svetu, imaju sećanje na svest duše pre rođenja.¹⁷ Mnoge su slavile smrt fizičkog tela kao povratak duše sebi samoj, svom autentičnom stanju. Sahrane su bile razlog za slavlje. Onda je došlo judeo-hrišćanstvo i okrenulo je celu stvar naopako, pokrenulo je civilizaciju tako da služi zaboravu i materijalizaciji svesti. To je bilo nužno jer nikakve materijalne kulture ne bi bilo da su se ljudi bavili samo svešću duše i težili povratku u božansko stanje. Svest duše je tako snažna i privlačna da čovek obuzet njome nema nikakvih materijalnih interesa. Ali plan za ovaj svet jeste da se svest duše izrazi na sav kreativan način, da prepozna sva moguća stanja postojanja kao božanska, što u suštini i jesu. To je proces materijalizacije svesti duše, spajanja duhovnog i materijalnog kroz proces razvoja materijalne kulture i tehnike. Ali zato je došlo do još većeg zaborava na svest duše. Svet je postao veliko groblje, doslovno i metaforički. Svi sukobi na ovom svetu nastaju usled nesvesnosti božanske svesti naše duše, jedne iste svesti koja je u svemu kao izvor svega. Idol hrišćana postao je leš razapet na krstu. Strah od smrti postao je osnova razvoja kulture, a kultura se svodila na programiranje uma. Jedina prava kultura jeste izražavanje svesti duše, objektivne i ispravne svesti o svemu; sve drugo je programiranje uma. Sve je to samo način da božanska svest iskusi svoju krajnju mogućnost, svoju najvišu kreativnost a to je da bude nesvesna same sebe. To je ono što svi mi individualno iskušavamo na ovom svetu. Nakon toga jedino je moguć povratak u samog sebe. Buđenje.

¹⁷ Postoje i mnoga naučna istraživanja o postojanju duše i reinkarnacije. Često su istraživači započinjali takva istraživanja kao tvrdi skeptici i materijalisti, da bi dokazali da duša i reinkarnacija ne postoje, i kako su prateći naučna istraživanja u prikupljanju dokaza istrajavali, tako su dolazili do dokaza u suprotno od onoga što su hteli da dokažu. Zapravo, svi naučnici koji su započeli istraživanja o duši i reinkarnaciji sa ciljem da dokažu da to ne postoji, završili su kao najveći zagovornici reinkarnacije i svi su tvrdili ne da "veruju" u to, nego da sada znaju da je to istina. Jednostavno, došli su do čvrstih naučnih dokaza. To je slučaj sa Ian Stivenson-om, koji je temeljno ispitao više od 3.000 slučajeva reinkarnacija i dokumentovao ih u 12 knjiga. Univerzitet u Virdžiniji se danas bavi sa Division of Perceptual Studies. Istraživanja je takođe nastavio Jim Tucker. Hipnotičkom regresijom se verovatno najdetaljnije istražuju dokazi reinkarnacije, a do tih dokaza su istraživači dolazili tako što su nakon izjava subjekata pod hipnozom odlazili na teren da provere tačnost tih izjava, kao u svakom drugom naučnom postupku dokazivanja. Pionir takvih istraživanja je dr. Helen Wambach, i ona je istraživanja započela sa namerom da dokaže da reinkarnacija ne postoji. Victor Zammit takođe započinje kao tužilac reinkarnacije, a završava kao njen svedok. Najpoznatiji istraživač je svakako Dr. Michael Newton sa istraživanjima hipnotičke regresije. Tu su i istraživači Dr. Gerald Netherton, Dr. Arthur Guirdham, Dr. Varvara Ivanova, Peter Ramster i mnogi drugi.

Zašto je cela stvar oko rođenja i umiranja obrnuta može nam postati jasnije ako se setimo prirode božanske stvarnosti, Apsoluta, da se ona izražava kroz svoju suprotnost, 'božiju česticu' koja trenutno sačinjava celokupno postojanje. Zato je i celokupno postojanje izraz suprotnosti samog božanskog Apsoluta, njegove stvarnosti. Tako se sve odražava u nama kao malom hologramskom deliću božanske celine. Mi postojanje vidimo kao suprotno nego što jeste. Ali mi kao ljudi postojimo upravo zato da se to prevaziđe i opet preokrene u izvorno stanje, da se u nama kristališe svest o pravoj prirodi božanske stvarnosti, nakon iskušenja svih suprotnosti. ***Mi smo tačka preokreta.*** Zato možemo biti svesni obe strane, stvarne i iluzorne, ovog sveta i onog, boga i đavola, dobra i zla, ispoljene i neispoljene stvarnosti. U pogledu iskustava naše stanje je najbogatije. Zato je tako teško. Najbolje ga odražava raspeće čoveka na krstu, raspeće između horizontale postojanja u ovom svetu i vertikale božanskog postojanja; između ljudskog i božanskog; nesvesnog i svesnog. Samo nakon takvog raspeća moguća je puna svest o božanskom, ali zajedno sa njom i puna svest o ljudskom. Ali ne treba biti u iluziji da je raspeće samo ritual koji se nekada dogodio i sada nam samo služi kao simbol i verska inspiracija. Ne. Raspeće je život svakog čoveka na planeti Zemlji.

Međutim, kada kažemo da smo rođenjem tela umrli, a da se smrću tela istinski rađamo, to umu koji je identifikovan sa telom i bez jake veze sa svešću duše, može izgledati kao poziv na smrt, kao veličanje smrti. To je samo još jedna iluzija uma, svesti pomračene u telu, jer ne vidi celu stvarnost. Ta iluzija je jaka kod mladih i naivnih duša, koje duhovnost zamišljaju kao suprotnost materijalnosti, kao bekstvo od sveta u manastire.

Ako u stvarnosti nismo ni rođeni, to znači da se ni smrt ne može želeći kao neko rešenje ili idealno stanje, ili spas od života koji nije ugodan. Mi ne možemo umreti. Želeći smrt je negacija života, a samo život, odnosno samo postojanje postoji. Od života se ne može pobeći u smrt. Jedino rešenje i spasenje od patnje jeste razumevanje života. Sa razumevanjem života razumemo svest duše, jer to je ista stvar. Sa razumevanjem svesti duše vidimo da je sam život, cela priroda, projekcija naše duše, ceo ovaj svet je naša kreacija, naš inteligentni dizajn. Najviši zanos i blaženstvo nas obuzima kada s takvom svešću duše pogledamo ovaj svet i kada spoznamo koliko je truda uloženo u stvaranje svega ovoga što vidimo oko sebe, svih uslova za život na ovom svetu, koliko je sve ovo čudesno, veliko, moćno i vredno. Sve smo ovo mi stvorili da bismo sebe izrazili. Naravno, ne mi ovakvi kakvi smo u telu, već kao duše, kao nad-duše naših individualnih duša, kao anđeli i arhanđeli božiji stvorili smo sav kosmos i život.

Koliko je tada svaka pomisao na smrt besmislena!

Čovek koji se ubije kaje se kada pređe na onaj svet, i tu svoju grešku doživljava mnogo teže od najtežih trenutaka koje je imao na ovom.

Samoubistvo je opravdano samo kao eutanazija, kada zaista nema uslova za život i kada je ostanak u životu tako negativan da ugrožava svest duše. Ako je smrt zaista neminovna, onda je svesna smrt mnogo bolja od mučenja. Međutim, postoje slučajevi kada je i takvo mučenje potrebno radi nekog iskustva, kao suočavanje sa posledicama nekih dela. Stoga je veoma teško proceniti opravdanost samoubistva. Uvek je bolje iskušavati granice podnošenja patnje i iskušenja, i jednostavno posmatrati šta će se novo dogoditi, nego stvar rešavati na silu i na osnovu trenutnog

raspoloženja. Mi se uvek učimo dok smo živi, ali ne učimo se samo na onaj način na koji želimo, već mnogo češće na način na koji ne želimo. To je zato jer ne vidimo sve iz svoje perspektive. Često su teške i loše stvari koje su nam nametnute uvod u neko dobro, u sazrevanje koje nam je potrebno, a koje nikada ne bismo dobrovoljno prihvatili. Stoga je u 99% slučajeva iskušenje samoubistva zapravo iskušenje pomeranja granica našeg ega, uma i zone komfora, iskušenje proširenja percepcije i dubljeg razumevanja.

Učestvovati u ovoj grandioznoj lepoti i savršenstvu postojanja ima svoju cenu. Cena ja naša patnja. Gledajte na život jednostavno kao da učestvujete u nekoj ogromnoj predstavi, velikom i vrednom projektu u kome pored vas učestvuje veoma mnogo ljudi, na ogromnoj sceni, velika je gužva i desi se da vas neko gurne, nagazi i povredi, da se ne snadete u svojoj ulozi. Nakon fizičkog života i najveća patnja će nam izgledati mnogo manja nego što nam je ovde za života izgledala, i bićemo srećni što smo je platili da bi učestvovali u ovoj grandioznoj predstavi. Patićemo i na ovom i na onom svetu zaista samo ako smo izbegavali da je platimo, ako smo izbegavali da učestvujemo u životu ma kakav da je bio, jer tada ćemo iz perspektive duše jasno videti da je apsolutno svaki život na ovom svetu odraz božanskog savršenstva postojanja, nijedan nije uzaludan niti besmislen. Jedini uzrok patnje jeste odbijanje života kakav jeste.

S takvom svešću i oduzimanje tuđih života postaje nemoguće.

Kada na ovom svetu čovek ostvari punu svest duše, postaje mu apsolutno nemoguće da ugrozi bilo kakav život, jer svest je jedna u svemu, to je ona ista božanska svest koja sve omogućava, sav život, to je svest duše u nama. Ona u svemu vidi samu sebe, u svemu vidi onu jednu 'božju česticu', sam božanski Apsolut. Zato joj je potpuno besmisleno i nemoguće da bilo šta ugrožava. Zato može samo da ispoljava to jedinstvo koje se ovde vidi kao bezuslovna božanska ljubav. Može samo da greje, hrani, uči i milosrdno zbrinjava sva bića. Ne može nikada ništa da negira i odbacuje.

GREH: SAVRŠENI RAZLOG ZA ROĐENJE I ŽIVOT

Postoji jedan važan detalj u vezi reinkarnacije, koji objašnjava zašto se duše reinkarniraju, odnosno vraćaju na ovaj svet. Svi oni koji su jasno doživeli stanje kliničke smrti (NDE), kao i oni koji su u hipnotičkoj regresiji osvestili stanje između dva života, svedoče o tome da su tamo odmah rekapitulirali ceo svoj život, svaki trenutak koji su proživeli, ali vanvremenski, odjednom. Međutim, nisu samo ponovo videli sve šta su oni uradili, već su jednako jasno doživeli i to kako su druge osobe doživele njihova dela prema njima. Sve što smo nekome učinili tada vidimo sa obe strane, i sa svoje i sa strane te osobe, kako je ona doživela naša dela prema njoj. Takođe su videli i sva druga svoja dela iz više perspektive, zašto su se događala baš tako, i kako bi se razvijala u drugim mogućnostima. Videli su i šta je trebalo da učine a nisu, i to ih jednako zaboli. Tada spoznaju koliko su bili ograničeni u telu, koliko su subjektivno doživljavali sva svoja stanja i dela, iako je svest našeg bića objektivna i savršena, sveprisutna. Tada, naime, iz perspektive božanske svesti sagledavaju individualnu svest koja je bila inkarnirana u telu. Te greške i propusti zabole dušu čovekovu, izazivaju nelagodnost i potrebu za ispravljanjem, pokajanjem.

Zato se sama duša odlučuje da se vrati u život gde će moći da dovrši sazrevanje i da bude bolja. Da bude bolja u smislu **da bolje omogući božanskoj svesti da i u tom krajnje ograničenom fizičkom telu postane svesna same sebe, svoje neograničene apsolutne prirode. To je prava svrha ponovnih rođenja, reinkarnacija.** Duša sama o tome odlučuje, niko je ne prisiljava.

Ne samo da ćemo se nakon smrti tela sećati apsolutno svega, jer u postojanju ništa ne može da nestane, već ćemo se jednako jasno sećati i svega onoga čega ne želimo da se sećamo. I vratićemo se da ispravimo svoje greške, svoje grehove. Zato smo se i sada ovde rodili, zbog sećanja svega, zbog svojih grehova. Zato je bolje da već ovde i sada ne grešimo. Ne možemo pobeći od sebe jer univerzum je hologram, sve što radimo drugome radimo sebi, sve je samo izraz jedne jedine 'božje čestice'.

Svaki čovek se kad-tad pokaje. Kada iscrpi karmičke mogućnosti svog pogrešnog puta on shvati da je skrenuo u slepu ulicu i tada celim bićem želi da se vrati na ispravan put. Svi ljudi se pokaju. Nije potrebno da se prisiljavaju na to, ali svakako je korisno da budu opomenuti kako bi se vratili pre nego što dotaknu svoje dno. Doticanje svoga dna je uvek test inteligencije, tačnije, otvorenosti uma za svest duše. Znaci upozorenja javljaju se uvek i svuda. Ali nekima je potrebno više života da to shvate i da se pokaju. Mnoga velika i značajna iskustva zahtevaju dramu koja ima više činova, koja traje više života. Zato ne treba da nas zbunjuje ako neki grešnik prođe "nekažnjeno" zbog svojih nedela. Niste videli celu priču do kraja. "Pravda božija" je duga ali dostižna.

Međutim, sile koje ljude održavaju u nesvesnom stanju ovu istinu su okrenule naopako pa ljude ubeđuju da su "iskonski grešni", samo zato što postoje, samo zato jer su se usudili da postanu svesni, jer su "jeli sa drveta znanja".

Reč koja se kroz celi Novi zavet prevodi kao 'pokajanje' na grčkom jeziku je 'metanoia', što označava *preobražaj svesti*. Grčki član 'meta' nalazi se u nekim rečima,

kao što su metafora, metafizika, metamorfoza. Prema tome, član '*meta*' ukazuje na prelaz, ili transformaciju, ili onostranost. Drugi deo reči koja se prevodi kao pokajanje - *noia* - izvedena je od grčke reči *nous*, što znači um/svest. Stoga reč *metanoia* u njenom suštinskom značenju označava transformaciju svesti, transcendenciju uma (potpuno isto kao učenje Bude i Patanjđalija u Joga sutrama). Međutim, u hrišćanskoj crkvi ideja transcendencije uma, *metanoie*, uništena je izvrtanjem u potpuno suprotno učenje o "pokajanju" koje podstiče ideju večite grešnosti čovekove kojom čovek u sebi raspaljuje negativne emocije. Zapravo, takvom sugestijom čovek se podstiče da bude grešan. Zaista, ni u jednoj religiji nema više nasilja kao u hrišćanskoj, koja čoveka uči da je grešan. To je zapravo samo metod zastrašivanja i stvaranja mentaliteta žrtve i roba da bi se održala autoritarna crkvena hijerarhija.

Biblijsko drvo znanja i života jeste ono drvo kome su grane na nebu a lišće na zemlji, drvo razgranavanja božanske svesti u nad-duše i individualne duše. Stoga "jesti sa drveta znanja" znači imati percepciju svesti duše, božanske svesti, svoga pravog porekla. Izokretanje te istine u besmisleno i naopako ubeđenje da smo "iskonski grešni" moglo je da se prihvati jer se zasniva na temeljnoj istini koje su svi ljudi makar intuitivno svesni, da su se ovde rodili jer nisu bili dovoljno svesni u prethodnom životu, šta su sve pogrešili. Hrišćanska crkva je glagol *grešiti* pretvorila u imenicu *greh*. Izgon iz raja jeste opis pada u zaborav o svojoj pravoj, božanskoj prirodi. Nelagodnost zbog propusta u prethodnoj inkarnaciji i razlog za povratak u novo rođenje judeo-hrišćanstvo preuveličava u 'paklene muke'. Nema pakla. Ima samo raja na zemlji koji čeka da mu se vratimo kao svesna bića. Pakao može biti samo u nesvesnom čoveku, kao njegovo stanje svesti. Neznanje je jedino zlo u hologramskom univerzumu.

KOLIKO SMO UDALJENI OD SAVRŠENSTVA, ILI: ZAŠTO SU LJUDI TAKO NENORMALNI

Projekcija božanske svesti o sebi u vidu duša, koje iskušavaju sve mogućnosti božanskog postojanja, ne odvija se mehanički i jednolično. To je dug i složen proces.

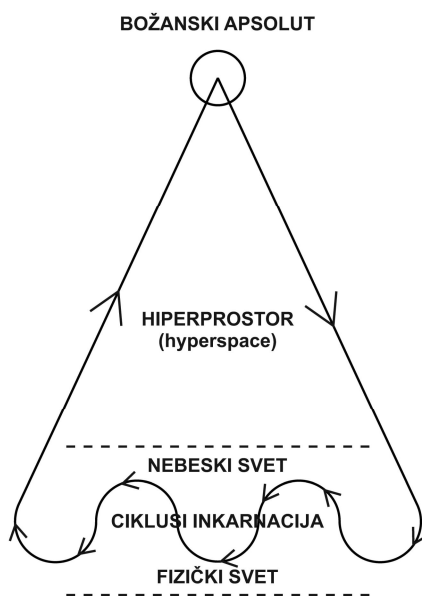
Svest o svim mogućnostima koje duše iskušavaju i dolaženje do smisla postojanja, koje vraćaju božanskom kroz sebe, tako je velik i složen proces da ne može da se odradi u jednom životu. Isto kao što ne može sve to da odradi i samo jedna duša i zato ih ima mnoštvo. Zapravo, jedna nad-duša se deli u mnoštvo individualnih duša. Kao što jedan isti princip stvara sve zvezde, a svaka zvezda zrači mnoštvo zraka svetlosti svuda okolo.

Naravno, i to mnoštvo kao i sve ostalo samo je imaginacija jedne jedine božanske svesti koja se kroz jednu jedinu 'božju česticu' izražava kao sve što postoji.

Iz istog razloga zbog kojeg ima više duša, i svaka duša ima više života u telu, više inkarnacija. Razlog je veličina i složenost posla.

Zato što u jednom životu ne može da obavi ceo posao, da potpuno osvesti sve mogućnosti božanskog postojanja i tu svest vrati božanskom, kada čovek umre, ne vraća se svom izvornom božanskom stanju. On samo napušta fizičko telo i odlazi u višu dimenziju, viši astral i niži mentalni svet, koji se u religijama naziva 'nebeski svet'. Tu rekapitulira svoja iskustva i vraća se u fizički svet da nastavi svoj proces osvešćenja svih mogućnosti postojanja.

To je prikladno pokazano na sledećoj slici.

Slika 3.

Svest duše se projektuje u individualno fizičko telo. U njemu se preporuča između fizičkog i nebeskog sveta više puta sve dok ne sazri toliko da više ne može da izgubi svest o sebi, božansku svest, koju vidi u svakom mogućem obliku postojanja,

tako da više nije potrebno preporođanje u telu. Tada se ciklus inkarnacija završava i duša je jedno sa svojim izvorom, božanskim Apsolutom.

Broj inkarnacija zavisi od svesti duše dok je u telu. Kada započne ciklus inkarnacija duša je neiskusna i deluje kao mlada. Sama duša nema starost kao telo, jer ne postoji u vremenu. Mlado je samo njeno iskustvo na ovom svetu. Duše koje su imale više života imaju više iskustava i zato se nazivaju stare i zrele duše.

Mlade duše se lako prepoznaju po neiskustvu i nesnalaženju na ovom svetu, one najmlađe ne umeju ni dom sebi da naprave, žive u kolibama, ne znaju ni običnu stvar da urade i postave na svoje mesto, ne vide pravu prirodu dešavanja i zato im treba učenje, na iskustvu, ponavljanje učenja i lekcija. Slično kao kod vaspitanja dece. Samo što se radi o odraslim ljudima i čitavim narodima i rasama. Neki su napredniji i zreliji, vredniji i uspešniji u radu, a neki nisu i treba im mnogo truda da nauče osnovne stvari. Zrela iiskusna duša odmah vidi šta je u pitanju, o čemu se radi, razume događaje već na prvi pogled, a svoju zrelost najbolje iskazuje u radu, ona je maksimalno praktična, efikasna i kreativna. Ne mora mnogo da uči, treba joj samo osnovna informacija šta treba da se uradi, i to će sama da uradi, ne treba niko da je tera na to.

Karakter nezrelih duša je suprotan od svega toga. One uče na teži način. Sve što se na ovom svetu radi pogrešno i štetno, to rade mlade i nezrele duše. One su i nasilne. Nasilje od strane nezrelih duša ne potiče iz toga što su one zle po svojoj prirodi. Nijedan čovek u svojoj suštini nije zao. Ne može to da bude, ako uopšte ima dušu. Zla dela ljudi čine samo zato jer su nesvesni, identifikovani sa prividnom realnošću fizičkog sveta, jer nisu dovoljno svesni svoje duše. Tada su prinuđeni na borbu za opstanak po svaku cenu. Tako postaju nasilni. Ne vide i ne znaju ništa drugo, samo ono što im čula fizičkog sveta nalažu da postoji. Koliko sebe doživljavaju samo kao izdvojenu fizičku individuu, toliko i svet doživljavaju kao spoljašnji i tuđ svet, koji im je suprotstavljen. Koliko su odvojeni od sebe, svoje duše, toliko su u sukobu sa svetom. Kada se više takvih nesvesnih individua nađu zajedno, uvek spontano nađu i razlog da se potuku. Sve rasprave i svađe među ljudima nastaju usled neuviđanja prirode stvarnosti, nesvesni ljudi na silu pokušavaju drugima da objasne i nametnu ono što znaju i misle da znaju. Svi ljudi razgovaraju i svađaju se samo oko toga da pokažu šta je šta na ovom svetu, oko različitog viđenja jednog istog sveta. Ne vide da je sve što postoji izraz božanske svesti, da je sve savršeno. Ne vide da je ista svest njihove duše u svakom drugom čoveku, u svakom biću. Nešto pokušavaju da naslute kroz religijska učenja koja ih obučavaju da shvate božansko postojanje, da fizički svet i fizičko telo koje imaju nije sve što postoji, da 'ima nečeg višeg', da zato treba da budu dobri. I kada kroz etiku i disciplinu postanu makar malo dobri onda se uvere da je to pravi put ka svesti i razumevanju. Ali i tada to projektuju u nekog Boga ili verski autoritet, umesto da to razumevanje prepoznaju kao prirodu svesti i savršenstva samog postojanja.

Stoga ne postoje sukobi među ljudima, kao što ne postoje sukobi među samim dušama jer one znaju da su odraz jedne iste božanske svesti. Svi sukobi nastaju samo između različitih stanja svesti u ljudima, različitih individualnih iskustava svesti.

*Zato se svi sukobi među ljudima izmiruju samo razumevanjem onoga što ih sve spaja u jedno i savršeno, razumevanjem svesti duše, božanske svesti koja sve omogućava.*¹⁸

Objektivno posmatrano, svi smo mi emanacije jedne iste božanske svesti, listići jednog drveta. Jedna ista božanska svest je individualno podeljena u svakom čoveku da bi iskusila sve moguće aspekte iskustava postojanja. Koliko je besmisleno da se listići jednog istog drveta svađaju među sobom! Svest o ovome uklonila bi svaki sukob među ljudima. Svi mi zajedno doprinosimo boljem razumevanju postojanja, ono je tako veliko i složeno da ne može samo preko jednog svesnog subjekta da se spozna. Potrebno je mnoštvo svesnih subjekata, mnogo ljudi. Svi on rade na zajedničkom poslu i cilju.

I sukobi među ljudima jesu odraz savršenstva i vode njemu, jer kroz sukob se jasnije izražavaju iluzije i lakše ih je postati svestan, tako se brže privode kraju sve iluzije. Sukob je i katarza koja nas oslobađa iluzija. Na kraju svakog sukoba i patnje uviđamo da je to samo bio teži način da spoznamo neku istinu. Na kraju svakog sukoba uviđamo da smo mogli biti i pametniji.

Dodatni problem stvara snažna privlačnost božanske svesti koja jednako deluje na mlade i na stare duše, jer božanska svest je sveprisutna i izvor svega. Stare duše je prepoznaju i dele na ispravan način, kroz безусловnu ljubav i razumevanje, podučavanje i pomaganje svim bićima, kroz usklađivanje sa njom na svim planovima. Ali kod mladih i nezrelih duša privlačnost božanske svesti može da se izrazi na krajnje naopak način. One mogu da počine najgora nedela misleći da tako služe Bogu. One najgluplje svoju predanost Bogu ponekad izraze tako što na sebe stave eksploziv i odu u tržni centar, da ubijanjem 'nevernika' prinesu svoju žrtvu Bogu - umesto da to urade u svojoj bogomolji koja ih je tako naučila. Prikladno je najnezrelijim dušama da rade upravo suprotno od onoga što treba da rade; da ubijaju život misleći da ga služe, da ubijaju božansku svest umesto da je ispolje ovde na Zemlji. Mi smo zato i došli na Zemlju: da doživimo božansko u svim mogućim aspektima, a ne da se borimo protiv onih aspekata božanskog ispoljavanja koja ne razumemo.

Kada čovek ubija u ime Boga to je najdalja tačka ispoljavanja božanske svesti, najmračniji kutak postojanja. To je najveći apsurd u univerzumu, jer samo Bog postoji, sve drugo je iluzija. Ali od te tačke je moguća i najvatrenija predaja Bogu. Slično zatezanju elastičnog užeta, kada je najdalje od svog izvornog stanja, kada je kretanjem u suprotnom smeru zategnutost najjača, tada je i snaga za povratak u početno stanje najjača. To je paradoks koji se provlači kroz celokupno postojanje. Izgleda kao da Bog sam sa sobom igra jo-jo.

Sve negativnosti koje mlade i nezrele duše čine na ovom svetu svode se na nerazumevanje zašto su uopšte došle na ovaj svet. One to stalno pokušavaju da spoznaju, ali na sve moguće i nemoguće načine. Ne razumeju da su ovde došle da

¹⁸ Ogromna većina sukoba među ljudima bila bi izbegnuta samo boljim razumevanjem i dijalogom. Savršenstvo kulture dijaloga, koji uključuje razumevanje svesti duše i božanske svesti, izneo je još Platon, kroz Sokratove dijaloge. On je dokazao da ispravno razumevanje samoga sveta i među ljudima nije moguće bez ispravnog razumevanja prirode duše. Sokratov Daimon je viši um, koji nas povezuje sa svešću duše. Svi mi na sve načine tražimo razumevanje na ovom svetu, a nerazumevanja i sukoba je tako mnogo. Danas niko ne čita Platona. Kulture dijaloga i razumevanja na ovom svetu biće sve više tek onda kada Platonova dela budu prva po važnosti izučavanja u školama.

budu produžena ruka božjeg stvaranja, da svojim radom praktično i konkretno ispoljavaju kreativnu svest, zato su naše ruke dizajnirane da budu savršene alatke, koje stvaraju sve druge alatke. To su radile i pre rođenja, kao duše uvežbavale su se u stvaranju raznih oblika života na raznim planetama. Na ovom fizičkom svetu to samo treba da nastave, da rade bilo šta, jer svaki rad je jednako vredan, od baštovanluka do čišćenja ulica i izgradnje satelita u kosmosu. Ništa nam satelitska tehnologija ne bi vredela da nemamo baštu za uživanje i čiste ulice. Rudari su iskopali metal od koga je napravljen satelit, seljaci i farmeri su nahranili naučnike koji su ga napravili. Sve je to jedan isti zajednički proces održavanja života i rada. Zbog svoje povezanosti svačiji rad je jednako važan. Bez jednog propadaju svi ostali. Samo nas nesvesnost i neviđanje stvari iz perspektive celine navodi da potcenjujemo neki rad, da nešto smatramo manje vrednim, ili nepovoljnim. To je samo usled neviđanja šire perspektive, savršene celine.

Umesto rada na ovom svetu nezrele duše najčešće pokušavaju da se vrate natrag u izvorno božansko stanje, koje uvek makar i najnejasnije osećaju da postoji. One malo više duhovne beže od sveta u manastir. One manje duhovne krađu i traže 'laku lovu' samo da uživaju.

Sav sukob na ovoj planeti svodi se na sukob duša koje shvataju da treba ići napred, da treba ostvariti plan zbog kojeg su došle na ovaj svet, da božansku svest sprovedu u sve oblike fizičkog sveta, da 'carstvo nebesko' sprovedu na zemlji - sa nezrelim dušama koje toga nisu svesne, već su samo naivno i intuitivno svesne da potiču od božanske svesti i ovde se zato osećaju ograničene i sputane, u neprijateljskom okruženju. Zato žele da se vrate natrag, ili da bar sanjaju o božanskom. Za mlade i nezrele duše to je prirodno i logično stanje i reagovanje. One su tako stvorile svoju kulturu pa i religije koje služe samo tome da se odupru ovom svetu, da 'spasu dušu čovekovu', zapravo da pobegnu od neugodnog zadatka kojeg su same sebi zadale, a to je da prođu kroz tešku školu zvana Planeta Zemlja i da u njoj manifestuju božansku svest kroz svoj rad i prisustvo. Islam, hinduizam i pravoslavlje su primeri takvih religija i kultura. One ispravno tumače božansko i čuvaju svest duše, ali ne služe svrsi zbog koje su duše došle na ovaj svet. Više vuku razvoj svesti duša na ovom svetu unazad, nego unapred, više omogućavaju ljudima da ostanu detinjasti nego da sazru. Iako čuvaju u sebi najviša znanja o prirodi božanskog i ljudskoj duši, to znanje ne ostvaruju praktično na ovom svetu.

Judeo-hrišćanstvo koje se izražava kroz protestantsku kulturu, posebno Kalvinizam, kao i masonerija, najbolje uče ljude njihovoj pravoj svrsi na ovom svetu, a to je rad i osvešćenje. Taj duh je izgradio savremenu civilizaciju na Zapadu. Svakako, to čine samo u svojim granicama i dometima koji nisu sveobuhvatni i savršeni. Njima nedostaje sva dubina svesti o duši. Ali to je ono što je do sada bilo moguće izvesti. Velika je greška gledati na ljudski razvoj idealistički i apsolutistički. Treba biti realan i razumeti šta je moguće ostvariti u skladu sa vremenom i prostorom.

Taj proces se odvija dvojako: istorijski, spolja i kolektivno - i unutar čoveka, individualno. Spolja, istorijski, kolektivno, on se još uvek razvija, još smo u prvoj fazi tog razvoja. Postojanje aristokratije i njeno vlasništvo nad korporacijama dokazuje da smo još uvek u Srednjem veku, samo što imamo struju, vladavina prava i ljudske slobode još uvek ne postoje ni u najrazvijenijim državama, sve je to još uvek u ranoj fazi ispitivanja. Ali u čoveku se ceo taj proces ogleda u njegovoj zrelosti i mogućnosti

da bude ostvaren nezavisno od vremena i prostora spoljašnjeg odvijanja, ovde i sada. Stoga ne treba brkati spoljašnji i unutarjni izraz tog procesa. Spolja se još nije razvio, i razvija se kroz dug vremenski i istorijski razvoj, a u čoveku može uvek ceo da se ostvari kroz čovekovu samospoznaju. To ide nezavisno jedno od drugog, mada može biti i povezano u smislu da se podstiče ili ograničava. Na primer, osvešćeni ljudi unapređuju civilizacijski razvoj, ali ograničenja civilizacijskog razvoja ograničavaju i ljude koji u njemu žive.

Jednaka neravnoteža postoji i u onim silama koje ljudski razvoj guraju napred, kroz rad i učenje. Ni oni nemaju pravu meru i uvid u smisao onoga što rade, tako da su neki od njih, posebno masoni, spremni i da gaze preko mrtvih samo da bi išli napred. Svakako da je veći napor potreban u kreativnosti nego u destruktivnosti, za destrukciju je dovoljno prepuštanje inerciji, kao kod klizanja nadole, a za kreativnost uvek treba ulagati energiju, kao kod penjanja uvis. Teško je odrediti čiji napor je jači u toj destrukciji, da li onih koji vuku unapred ili onih koji bi da se vrate nazad u raj, ili da im ostane sve isto ako je dovoljno dobro. Borba jednih i drugih u tom natezanju konopa ispoljava se kroz sve ratove i civilizacijske sukobe na ovom svetu. Ne vide da su zajedno potrebni jedni drugima kao nadopuna. Tehnološki razvoj bez svesti duše ovaj svet može da pretvori u sofisticirani pakao. Sa druge strane svest duše ne može da se izražava na bilo kakav ograničen način, bez razvoja koji uključuje i tehnološki razvoj. Samo kada se svest o božanskom ostvari kroz materijalnu kulturu i rad, onda je ona potpuno ostvarena na ovom svetu. To je svrha svake civilizacije i kulture, da spoji svest sa postojanjem.

Upravo zbog neravnoteže u procesu osvešćenja mi i postojimo na ovom svetu. Da smo savršeno svesni ne bismo se ni rodili ovde. Ovde veliku većinu čine mlade i nezrele duše. Zato je ovaj svet ovakav kakav jeste.

Ipak mlade duše koje su toliko nezrele da čine zlo i nasilje su u manjini (da su u većini, tek onda bi imali problem). Većina mladih duša je svesna da ne zna sve i žele da uče, da se razvijaju, raduju se i uživaju u svakom radu i razvoju, izgradnji nečeg novog i boljeg. Rad na poboljšanju uslova života ih povezuje sa svešću duše i božanskim. Zato vole kreativan rad i razvoj. Takve duše najbrže napreduju u svom karmičkom sazrevanju na ovom svetu. One su uvek pozitivne, odišu humorom i zdravim interesovanjem, entuzijazmom, uživaju u učenju, bore se za pravdu. Ipak, nisu prosvetljene pa mogu i da pate zbog raznih razloga.

Ono što još treba da znamo u vezi inkarnacija i karmičkog sazrevanja duša saznaćemo ako se samo podsetimo da je božanska svest bezvremena, da zato ona svoj hologramski univerzum trenutno ispoljava kroz sve moguće paralelne realnosti. Sve se događa u bezvremenoj sadašnjosti, ne tokom vremena. Vreme je samo način na koji se trodimenzionalna realnost ispoljava, a osim nje postoje i druge dimenzije, u kojima se vreme progresivno sve više smanjuje i konačno u etru nestaje. U tom izvornom, najfinijem stanju stvarnosti sve je sabrano u Jedno (*samadhi*). To znači da se u stvarnosti sve događa u bezvremenom jedinstvu, da se sve mogućnosti ispoljavaju kroz paralelne realnosti, trenutno, odnosno bezvremeno. Stoga se i naše inkarnacije ne odvijaju tokom vremena, linearno, jedna za drugom, već se sve događaju i već su se zapravo dogodile odjednom, ali u paralelnim realnostima. Naš um vezan za vreme i linearnu trodimenzionalnost ima iluziju događanja kroz vreme, jedan naš fizički život ima svoj početak u rođenju i kraj u umiranju tela, to su uslovi fizičkog 3D sveta, pa na

osnovu toga um zaključuje da je i izvan tog okvira tela isto tako, da i u višim dimenzijama postoji isto vreme. To je iluzija. Sve naše inkarnacije se trenutno događaju u sadašnjem vremenu. Jedna nad-duša se trenutno deli u više duša, a svaka duša može istovremeno da se podeli u više fizičkih inkarnacija. Zašto bi duša gubila vreme u linearnom preporađanju iz jednog tela u drugo kada je po svojoj prirodi bezvremena, kada je sve sačinjeno od jedne iste bezvremene 'božje čestice' i kada sve već postoji u paralelnim realnostima?

Zapravo, kada bismo pažljivije i do kraja razumeli upravo rečeno, bilo bi nam jasno da su se sve naše inkarnacije već dogodile, iako se sve paralelno upravo događaju. Zato što su se već dogodile, našu trenutnu realnost mi zapravo sanjamo. Zato je rečeno da je život san, iluzija, *maya*. Zato nam je Buda rekao da treba samo da se probudimo, ništa drugo, i pokazao nam kako.

Ipak, ovo ćemo lakše razumeti ako inkarnacije uporedimo sa našim procesom svakodnevnih smena jave i sna. Jedina razlika ja u tome što kada se ujutru probudimo imamo sećanje na tekući život i kontinuitet. Kada umre telo i rodimo se ponovo onda dolazi do prekida kontinuiteta, bar za fizički um u telu, što je logično jer i telo je drugo pa nema kontinuiteta u sećanju. Nama je ovde u tekućem životu potreban kontinuitet u vremenu i prostoru zbog sticanja iskustava i osmišljavanja, razumevanja svih mogućnosti. Da smo ovde svesni svih paralelnih realnosti, svih inkarnacija, bio bi haos. Život ne bi bio moguć.

Naš ritam života sačinjen od budnosti i spavanja jeste zapravo odraz ritma inkarnacija, rađanja i umiranja, jer stvarnost je hologramska projekcija, svaki detalj sadrži sliku celine. Tako i naš život u fizičkom telu odražava principe inkarnacija, način na koji naša duša postoji u apsolutnom pogledu.

Mi smo tih svojih drugih paralelnih inkarnacija intuitivno svesni jer razmenjujemo informacije među njima, tako brže učimo. Zapravo, mi samo tako i učimo. Uvek kada u jednom životu izaberemo da iskusimo jednu mogućnost, sve naše druge paralelne inkarnacije tada izaberu sve druge mogućnosti. Tako brže dolazimo do svesti o svim mogućnostima. Zapravo, jedino tako i možemo da dođemo do svesti o svim mogućnostima. Ipak to sticanje iskustava ne dolazi u svim paralelnim inkarnacijama jednako, već postoji jedna centralna inkarnacija koja ih sve prima. To je nalik na jednu glavu i mozak koji upravlja celim telom sa različitim udovima.

Dok smo još uvek nedovoljno svesni u telu, mi informacije od drugih paralelnih inkarnacija dobijamo nesvesno, preko snova i vizija, inspiracije. Kada se konačno probudimo za svest duše mi vidimo sve svoje paralelne mogućnosti i živote i da smo sinhronizovano živeli i učili kroz njih. Izašli smo iz iluzije vremena i identifikacije sa samo jednim telom. Zato više ne možemo da se rađamo. Ali zato možemo slobodno da živimo kako hoćemo. Po prvi put. Paradoks je da prvi put imamo svoju volju i slobodu samo onda kada smo potpuno slobodni od iluzija života, da prvi put možemo da živimo tek onda kada nam život ne treba. Tada imamo najveću zrelost i uvid u stvarnost i božansku svest duše. Nažalost, data nam je sloboda da taj uvid možemo da steknemo i na teži i bolniji način.

SAVRŠENSTVO PATNJE

Osnovni razlog zašto na ovom svetu postoji patnja je taj što se nesvesno i nerazumno opiremo stvarnosti, samoj stvarnosti uopšte, i stvarnosti koja sačinjava našu trenutnu situaciju, naše stanje i razvoj.

Opiremo se stvarnosti samoga postojanja jer ne vidimo da je sve savršeno kako jeste u svakom trenutku, da sâm kosmos ne bi postojao da nije upravo ovakav kakav jeste u svakom trenutku. Tom savršenstvu pripada i naša lična stvarnost, jer i ona pripada kosmosu, ali ona može da se menja i te mogućnosti za promenu su takođe odraz savršenstva. Savršenstvo ne bi bilo savršeno kada ne bi dozvoljavalo svaku moguću promenu, i povoljnu i nepovoljnu. To bi onda bio savršeni zatvor.

Patnju doživljavamo zato što smo nesvesni savršenstva, a nesvesni smo jer smo ograničeni u fizičkom telu, opažanje nam je ograničeno i zato se opiremo stvarnosti. Taj otpor stvara bol i patnju. Za to nije kriva stvarnost već naše opiranje stvarnosti. Prirodno je da vas zaboli kada udarite u nešto. Nije kriv zid ako smo udarili glavom u njega pa nas je zabolelo. Stvarnost nikada ne može biti uzrok patnje zato jer stvarnost sve omogućava, i nas same, zato ne može biti u protivrečnosti sama sa sobom. Ne bi tada ni bila stvarnost koja sve omogućava. Pogrešna stvarnost ne postoji.

Opiremo se stvarnosti jer je ne razumemo i ne vidimo, ne vidimo da nas ona uvek i u svemu podržava bezuslovnom ljubavlju. Ona sve omogućava pa će zato podržati i naše opiranje njoj samoj. Mi smo slobodni da se usmerimo gde hoćemo, i u pozitivnom i u negativnom smeru, uvek ćemo biti podržani od božanske celine jer mi smo njen svesni subjekt koji je ovde upravo zato da iskusi sve što je moguće da se iskusi. Ali nećemo biti podržani do krajnjih negativnih posledica. U toj podršci postoji mera. Sloboda nam je data samo kao sredstvo eksperimentisanja, ne kao sredstvo potpune destrukcije. Međutim, ako smo toliko ograničeni i zarobljeni u svojim iluzijama da istrajavamo na negativnosti, onda ćemo izgubiti podršku celine i svoj tekući život fizičkog tela ćemo uništiti. To ćemo sami sebi učiniti. Duša će pustiti svest takvog uma, na koji više ne može da utiče, da radi po svome sve dok može. To su svi oni slučajevi samodestrukcije kod ljudi, kada niko ne može da ih zaustavi i urazumi. To su primeri eksperimentisanja slobodnom voljom koji se protežu na više inkarnacija. Dobro je znati ovo: ako preteramo u svom eksperimentisanju slobodom uma/ega, to može da se protegne na više inkarnacija, i tada će biti bolnije zaustavljanje i pokajanje.

Postoje karmički planovi za iskušavanje kroz više života. To su svi oni slučajevi ljudi koji umiru sledeći svoja pogrešna uverenja i dela, ili naizgled besmisleno i prerano.

Ovde treba da bude jasno da je svest duše nenametljiva, a svest uma nametljiva. Svest duše inspiriše i poziva isključivo pozitivnim metodama; svest uma nagovara i koristi sve moguće trikove i iluzije. Um ima za saveznika telo i čula, kada je svest ograničena samo na njih, onda ju je lako obmanuti da je ono što um prikazuje jedina istina. Zato je put u patnju uvek popločan dobrim namerama, lepim i vrlo privlačnim pločicama, sa sjajnim marketingom, pozivom na užitek i lak uspeh. Stoga treba znati da telesni um može izgubiti milost duše, ali samo onda kada je i to jedan od načina da

se čovek osvesti o svim svojim iluzijama. Mlade duše imaju jaču svest uma i tela i kod njih se zato češće događa da fizička svest prevlada svest duše. Tada svest duše može da se povuče i da ostavi svest uma da istera svoje do kraja. To su oni slučajevi krajnjeg zla u ljudima, koje zato prikladno nazivamo bezdušnima.

To su već krajnji slučajevi patnje. Mnogo češći slučajevi patnje nastaju usled nerazumevanja da nam svest našeg višeg uma i svest naše duše ne dozvoljava ispunjenje naših niskih i ograničenih želja. To je detinja patnja zbog neispunjenja želja. Dobro je znati da najveći procenat razloga zašto nam se želje ne ispunjavaju na ovom svetu jeste taj da naš viši um ne dozvoljava da se ispune jer bolje od našeg fizičkog uma vidi kuda bi nas odvelo njihovo ispunjenje. U loše posledice. Naša duša je pre našeg fizičkog rođenja imala plan za temu iskustava koja treba da ostvari. Međutim, fizički um se kao malo dete u velikoj radnji zagleda u nešto drugo i želi to. Viši um mu ne da, da ne bi gubio vreme na glupostima i da ne bi sebi načinio štetu.

Na taj način nas božanska svest uvek podržava i čuva jer sve je dobro i savršeno. Samo usled našeg ograničenja to doživljavamo kao patnju.

Najteže je ovo razumeti kada su u pitanju međuljudski odnosi i veze. Kada neko koga volimo i želimo nestane iz našeg života onda najviše patimo. Međutim, i tu važi isti problem neuviđanja nižeg uma kuda bi nas odveo taj put, sa daljim zajedništvom sa nekim. Takođe neuviđanja plana i karme te druge osobe koja je nestala iz našeg života. I to moramo da poštujemo, ne samo da se na rečima hvalimo da poštujemo tuđu volju, slobodu i pravo izbora. Ako je neko odlučio da ode od nas ili sa ovoga sveta to treba da poštujemo, a ne samo da očajavamo što je otišao. Možda nas je neko koga smo voleli napustio zato jer je ispunio ono zbog čega je i došao u naš život, pravu meru prisustva, da je ostao to bi nas odvelo na neku drugu, nepoželjnu stranu. To ne bi bilo dobro za nas, a možda ni za tu osobu. Mnogi pate zbog usamljenosti. Možda ne vide kakav bi pakao doživeli da su sa nekim. Samoća daje punu slobodu rada na sebi. Kada odemo sa ovoga sveta puno ćemo patiti što nismo bolje iskoristili svoje vreme, nego smo patili za nečim što nam ne treba. Često nekoga ili nešto gubimo samo zato da bismo se naučili pravom načinu života. Mnoge duše su se rodile samo da bi nam izazvale patnju koja će da nas probudi, koriguje i vrati na pravi put.

U skladu sa savršenstvom svega, svako umire onda kada mu je vreme, u skladu sa planom duše. Takođe u skladu sa istim savršenstvom koje se ispoljava kroz više dimenzija, smrt je samo buđenje u viši život, ne nestanak i kraj života. Kada neko umre mlad, to samo sa ovdašnje tačke gledišta izgleda kao tragedija. Gledano iz perspektive duše to je samo brže vraćanje sebi samom, možda je plan i uloga za taj život bila završena. Takođe postoje mnoge inkarnacije koje su samo pomoćne uloge, mnoge duše se rađaju samo zato da bi pomogle nekoj drugoj duši da doživi određena iskustva, da nešto nauči na ovom svetu; da pomognu nekom događaju da se dogodi, nekom procesu da se ostvari. Kada to ispuni ona odlazi sa ovoga sveta. Svrha inkarnacija nije samo da se ispune lični ciljevi individualne duše, već i da se pomogne drugima da ih ispune. Život je zajednički poduhvat duša. Tu se događaju sve moguće razmene i interakcije.

Jedna od najtežih je rana smrt voljene osobe. Ona nas najpre snažno privuče da je zavolimo više od nas samih, a nismo svesni da smo u njoj zavoleli zapravo svest duše, koja je ista kao i naša svest. Zatim, kada nas tako snažno privuče k sebi, svest duše nas svojim naglim odlaskom, uzmicanjem kao u džudo zahvatu, tresne o tlo real-

nosti. Sve to nas uči da vrednujemo i u svemu jedino vidimo svest božanske duše. To je brza i brutalna karmička lekcija za one koji su previše identifikovani sa telom.¹⁹

To je brutalna lekcija namenjena manjini kojima je potrebna. Smrt voljenih osoba svakako ima i drugih strana. Možda je neka umrla da nam ne bi napravila veći pakao od života kasnije. Ne treba suditi o onome što ne znamo. I takva smrt bila bi u skladu sa opštim savršenstvom, u kome je sve kako treba da bude.

Rana smrt kristališe svest duše mnogo više i brže nego radosno življenje do duboke starosti. Previše dug život može čoveka da olenji i dezorijentiše. Udoban i prijatan život još mnogo više. Znae kako izgledaju stare, samozadovoljne drtine. Predug život postaje sopstvena suprotnost i negacija. Zato su mnogi životi skraćeni iz praktičnih razloga mentalne higijene. Iz istog razloga nam je i mnogo šta drugo uskraćeno.

Stoga smrt kao uzrok patnje treba potpuno odbaciti ako želimo da razumemo da je sve savršeno.

Zapravo smrt je čovekov najveći saveznik u osvešćenju i buđenju. Ništa na ovom svetu ne može čoveku dati više odlučnosti, volje, iskrenosti i jasnoće kao blizina smrti. Samo pred smrću imamo svoj život u celosti u svojim rukama i tu više nema mesta za bežanje u iluzije. Samo pred smrću pokazujemo sve najbolje od sebe, svoju suštinu. Zato nam je ona tako privlačna. Međutim, u kontekstu svesti duše, u stvarnosti, smrt ne postoji, postoji samo za um koji je identifikovan sa telom. Zato mi svoje najbolje osobine iskazujemo ne zbog same smrti, već zbog blizine svesti duše, zato jer tada nadilazimo iluzije tela i uma. Kada se sasvim približimo smrti mi se nje ne bojimo, bojimo se nje samo kada je izdaleka posmatramo. Kada joj se sasvim približimo mi onda intuitivno ali jasno vidimo da ćemo se sa one strane života susresti sa svim svojim delima i nedelima. To je ono čega se plašimo: da ovde nismo uradili što je trebalo, da smo izgubili vreme na glupostima i iluzijama, da smo uradili što nije trebalo. Rečeno religijskim rečnikom: plašimo se suočavanja sa svojim anđelom vodičem koji će nam suditi za sva dela. To je ono što nas prepada u blizini smrti, što nas naglo opameti, a ne sama fizička smrt. Mi se fizičke smrti zapravo nikada ne plašimo. Uvek se plašimo istine o sebi.

Samo fizičkom umu situacija nadilaženja telesnih ograničenja i iluzija izgleda kao smrt. Um će do kraja koristiti sve svoje mogućnosti i moći da je izbegne, od krajnje racionalnih do krajnje iracionalnih. Sledeći svoj um čovek će radije ubijati druge da bi sačuval sebe. Kada je svest duše jača njoj su se predavali svi koji su radije sebe žrtvovali da bi spasli druge. Svi koji su ikada ubijali druge zapravo su sebe udaljavali od svesti duše.

Kada već govorimo o patnji, moramo nešto reći i o starosti, kao jednom od najvećih izvora patnje, ne samo onima koji su već ostareli, već i mlađim ljudima koji počinju da stare i plaše se starosti i smrti. I starost je odraz savršenstva, ono kroz starost zrači čak i više nego inače, ali tako suptilno da ne može da se vidi dok čovek ne dođe do njega, dok dovoljno ne ostari, odnosno ne sazri. Svako životno doba ima svoje

¹⁹ "Zaista, zaista vam kažem: ako zrno pšenice padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre, rod mnogi donosi. Ko voli (fizički) život svoj izgubiće ga, a ko mrzi život svoj na ovome svetu sačuvaće ga za život večni (svest duše)." (Jovan, 12: 24-25.) Ko hoće dušu svoju da sačuva samo u fizičkom telu neće u tome uspeti. Ko prestane da se identifikuje sa telom radi spoznaje svesti duše, taj će sačuvati sebe samoga.

osobine, svoja savršenstva u kojima treba uživati, a to znači do kraja ih spoznati. Mladost za uživanje u strastima, a starost za uživanje u spoznaji zašto postoje strasti i šta smo u njima iskusili. Zapravo sa starošću se čovek približava svesti svoje duše, što je stariji i zreliji to je više otvoren za više dimenzije, koje omogućavaju celu prirodu, i koje su u njemu, jer čovek je sačinjen od svih dimenzija prirode. Što je više otvoren za više dimenzije više je otvoren za razumevanje cele prirode i samog života, za empatiju i saosećanje, za intuitivnu svest koja nastaje od veze sa višim umom i svešću duše. Zato su stari ljudi, ako su dovoljno normalni, prirodno više religiozni, duhovni, blagi i sa više empatije i razumevanja. Takvi su jednostavno zato jer su bliži svojoj duši. Zato su bliži i deci, jer i deca su bliska svojim dušama. Stari su bliski svesti duše jer im se život približava kraju i skorom povratku u svest duše, a deca su bliska dušama jer su tek nedavno došla iz te svesti u telo. Otuda produhovljeni starci liče na decu, opušteni su od iluzija života toliko da deluju detinjasto. Otuda i mnoga deca ponekad liče na stare ljude sa ponekim svojim gestom i zapažanjem. U oba slučaja zrelost potiče od blizine svesti duše. Najzreliji starci svoju utehu nalaze samo u lepoti prirode i u dečijoj čistoti duše, nezagađenoj karmičkim sadržajima i životnim dramama. Oni sve više i više prepoznaju svest božanske duše u samoj prirodi i postojanju. To je savršenstvo starosti.

Još jedan uzrok patnje nastaje kada zrela duša biva jače privučena objektivnom svešću i počne da uči brže nego što može da podnese. Takva ubrzanja mogu da donesu iskustva koja dušu u telu brže uče da ona nije samo telo. Nažalost, ovaj svet je praktična škola u kojoj se uči kroz rad i direktno iskustvo, pa nam takva zrelost često može biti servirana kroz iskustvo smrti bliske i voljene osobe, kada nam svaka vezanost za život i ovaj svet postane isprazna, kroz iskustvo sopstvene smrti ili bar njene blizine, kroz propast životnih planova, kroz brutalne događaje koji dušu oslobađaju identifikacije i vezanosti za telo i svet, ali ne zato da bi otišla u smrt, već samo da bi se uzdigla u razumevanju. U skladu sa opštim principom ispoljavanja svega što je moguće da se ispolji, i do tog razumevanja možemo biti dovedeni na sve moguće načine. Tu postoji potpuna sloboda izbora. Slično prethodnoj metafori o opiranju stvarnosti udaranjem o zid, ovde nam može poslužiti metafora da nas podivljali konj vezanog vuče po tlu sve do cilja. Stići ćemo do cilja i na taj način, ali biće mnogo bolnije. Tog konja treba uzjahati, ukrotiti, i ništa na ovom svetu ne shvatati previše ozbiljno.

Prava mera u brzini je suština uspešnog sazrevanja. S jedne strane, naš um ne može da prihvati neko iskustvo za koje nije zreo, koje mu se nudi, na koje je možda i slučajno nabasao, koje ga je obuhvatilo i ponelo sa sobom, kao konj iz naše metafore. Sa druge strane, um ima svemoguću imaginaciju koja mu može razviti želju za iskustvima za koja nije dovoljno zreo, koja bi mu gledano iz više perspektive (višeg uma) donela loše rezultate, i zato ih viši um sprečava. U oba slučaja um zbog svojih ograničenja ne vidi odmah zašto se to događa, zašto ga nešto snažno privlači i kuda ga to vodi, i zašto ne dobija ono što želi, zašto je blokiran. Jedno deluje kao davanje gasa, a drugo kao kočnica. Za ispravnu vožnju kroz život treba znati koristiti obe funkcije na pravi način. Dovoljno je samo ih prepoznati na vreme, na ovde opisan način.

U svim mogućim iskustvima na ovom svetu treba pre svega uživati. Možda zbog neke pometnje niste primetili, ali ovaj svet je stvoren za uživanje. Zato je ovako lep. Da imate svest duše sa kojom bi mogli jasno da opažate, videli biste da je svaki

kubni centimetar ovoga sveta savršena lepota i kreativnost. Odras božanskog savršenstva. Ništa drugo i ne može biti. Zato ljudi mogu da uživaju i u najgorim stvarima i teško ih je odvratiti od toga. Uvek se radi o uživanju, samo što ne vidimo uvek kuda nas uživanje vodi.

Iako je lepota ovoga sveta odraz njegovog savršenstva, on je stvoren za uživanje radi percepcije, osvešćenja, spoznaje u celosti sve do suštine, a ne radi zadovoljavanja niskih strasti. Za tako nešto mora postojati privlačna snaga, zainteresovanost. Ali mlade duše često brkaju privlačnost radi osvešćenja sa privlačnošću strastima. Njihovo sazrevanje se sastoji iz razumevanja zašto je ovaj svet tako lep, da dođu do odgovora da je lep jer je odraz božanske svesti naše duše, da razlog za njegovu lepotu nađu u sebi, svojoj duši.

U vezi patnje koja ih pri tom sazrevanju prati treba da znaju da je ovaj svet dizajniran tako da ne dozvoljava dušama da se previše identifikuju sa spoljašnjim objektima, sa sadržajima ovoga sveta. Zato je život prolazan, nepostojan i najčešće bolan. Da nije tako, da čovekov fizički um može da nađe svoje utočište u objektima sveta, on se nikada ne bi okrenuo ka svom izvoru, ka svesti duše. Ostao bi tako čvrsto zarobljen u ovom svetu opčinjen njime, odnosno svojim samozadovoljstvom, tako da ništa ne bi moglo da ga probudi, ostao bi nesvestan. Da se to ne bi dogodilo, čovekov život je dizajniran tako da stalno trpi udarce koji ga bude, koji mu uzimaju sve što nađe, koji mu razbijaju svaku sigurnost, svako iluzorno utočište na ovom svetu, koji mu otkrivaju da ima nečeg višeg, da ono što vidi i zna nije sve što postoji i da zato ne treba da stane već da bude otvoren za novo, da čovek svoje utočište nema na ovom svetu, da treba da traži "život večni".

Davanje i oduzimanje objekata želja čoveku je pažljivo programirano da bude u pravoj meri: davanje da ih spozna, a oduzimanje da se ne identifikuje potpuno za objekte. Patimo samo zato jer ne spoznajemo i ne pratimo taj ritam života koji služi svesti duše, ritam davanja i uzimanja, dok ne razumemo razlog za njegovo postojanje. Razlog je, dakle, da svoje utočište ne tražimo u sadržajima i objektima ovoga sveta jer je on samo naš odraz, on služi nama, i zato mi ne treba da služimo njemu. Svet postoji zbog nas a ne mi zbog sveta, svet traži utočište i razumevanje u nama, zato mi ne možemo da nađemo svoje utočište i razumevanje u svetu - osim u minimalnoj meri, dovoljnoj da nam pokaže smisao razumevanja kao takvog, smisao koji je uvek povezan sa svešću duše. Svaki smisao i svaka radost koju nađemo na ovom svetu povezani su sa svešću duše, ne sa ovim svetom, on je samo poslužio kao sredstvo za spoznaju svesti duše, božanske svesti. Ovaj svet je samo sredstvo, a ne cilj. Međutim, tako je veliki, čudesan i savršen kao sredstvo da ga lako zamenjujemo za sam cilj.

Ceo svet je pažljivo dizajniran za nas tako da u njemu možemo da živimo i goli, kao deca u raj, kako neka "primitivna" plemena i danas žive. Ceo svet je naše telo, pravo telo u kome živimo, a ovo fizičko telo koje imamo treba samo da nam omogući to iskustvo. To što smo fizički razdvojeni u mnoštvo individualnih tela, umova i iskustava, ne treba da nas zavarava da smo samo jedna individua izgubljena u neprijateljskom svetu. Iako je ta iluzija vrlo jaka i delotvorna za veliku većinu tih "individua", treba znati da je to samo stav šizofrenog uma. Ništa više od toga. Međutim, zahvaljujući osnovnom principu ispoljavanja Apsoluta, savršenoj slobodi u kojoj se sve-što-jeste ispoljava kao sve-što-može-da-bude, taj šizofreni um je stvorio

svoju kulturu življenja koja danas preovladava na ovom svetu. Ali zahvaljujući toj istoj slobodi to se uvek može promeniti, i ta promena zavisi samo od nas.

Stoga, prinuda za buđenje je jedan od razloga za savršenstvo patnje.

Savršenstvo patnje najbolje možemo razumeti u kontekstu mladih i starih duša. Sve one imaju teškoće i zadatke učenja i rada.

Mlade duše imaju teškoće u učenju i prilagođavanju životu na ovom svetu. Zato zbog njih postoje svi zakoni i sankcije, sistem prinuda i pritisaka. Njima je kao i maloj deci potrebna disciplina i prinuda da bi naučile zakone ovoga sveta. Budući da je svest duše veoma snažna i da je zbog te snage veoma teško razumeti princip slobode sticanja svih mogućih iskustava koji vlada na ovom svetu, mlade duše je veoma teško privoleti da uče nova pravila. One zbog snažne svesti duše snažno teže da se vrate svesti duše, bezazlenosti samoga postojanja. Zato zbog takvog otpora nastaju teškoće i patnje za mlade duše, one se sudaraju sa izazovima i ograničenjima ovoga sveta. One ne vide celinu postojanja, više dimenzije, ceo lanac uzročnosti, i zato im događaji deluju nepovezani, haotični i nelogični, pa same pokušavaju da ih isprave kako znaju i umeju, a to je vrlo ograničeno i često pogrešno. Zato moraju da uče na iskustvima, a učenje na iskustvima podrazumeva sve moguće greške. Zato nastaju sve nevolje i patnje mladih duša na ovom svetu. Tačnije rečeno: sve patnje i nevolje na ovom svetu nastaju zbog mladih duša koje prave probleme u svom učenju. Ne postoji patnja izvan toga kao neko objektivno stanje stvari, kao realnost.

Stare duše imaju drugačiju vrstu problema. One moraju da razvijaju toleranciju i trpeljivost prema svim ludorijama mladih duša. Na taj način one dokazuju u praksi svoju višu svest, svest o celini i savršenstvu svega. Trpeljivost je praktična primena više, transcendentalne svesti duše, u praksi na nižim planovima. Život je uvek praktičan, uzalud nešto znate ako to direktno ne iskušavate i ne primenjujete. Naime, um je sposobnost da virtuelno sagledamo svaku realnost iz svih aspekata, i bez njenog prisustva, nezavisno od vremena i prostora. Zato je um veoma koristan alat za spoznaju realnosti, ali upravo zbog tog svog savršenstva um daje privid da je realnost već ostvarena iako je samo virtuelno predstavljena. Zato ljudi tako teško razlikuju realnost od privida, od svoga uma. Zato um donosi i stvarnost i iluziju. Bez jasnog uma ne možemo da se osvestimo na ovom svetu, ali takođe bez transcendencije uma ne možemo da sagledamo samu stvarnost koja nadilazi ovaj svet i čula.

Nakon neke spoznaje nju uvek moramo da dokažemo u praksi, u stvarnosti. Često to doživljavamo kao odupiranje našoj spoznaji, da nam realnost kvari raspoređenje i nepotrebno nas iskušava, jer odmah nam nameće ispit i iskušenje. Tu se samo radi o promeni nivoa svesti. Kada pređemo na viši nivo odmah se suočavamo sa njegovim novim uslovima i izazovima na koja dotle nismo navikli. To je sve. Problem je što mi konkretan prelazak na viši nivo svesti težimo da doživimo apstraktno, fiktivno, kao i sve drugo, po starim obrascima, pa nas iznenadi realnost novog nivoa. Zato sva iskušenja koja doživljavamo jesu samo prinude da budemo realni, da se menjamo. Svaki viši nivo svesti je veća realnost. Samo je na najnižem nivou svest bliska iluzijama i fikcijama, nezrelom odnosu prema realnosti. Kako se uzdižemo tako moramo postajati realniji i sve više odgovorni.

Mi zapravo uživamo u percepciji svih mogućnosti postojanja. To je primarna namera života i božanske svesti, da iskusi sebe samu kroz nas kao svoje svesne subjekte. Kada smo manje svesni subjekti mi sve mogućnosti postojanja doživljavamo

primitivno i spontano, i tada doživljavamo iskustvo stradanja. Ako smo više svesni subjekti onda sve mogućnosti doživljavamo plemenito i svesno, tada kroz svaku mogućnost doživljavamo smisao postojanja.

Ne postoji sukob dobra i zla na ovom svetu, već samo mera prisutnosti svesti duše i njene odsutnosti u umu i telu čovekovom. Zato ne treba da se borimo protiv zla već samo protiv sopstvene nesvesnosti. Borbom protiv zla, po zakonu privlačenja, samo dajemo snagu zlu. (Postoje verske institucije koje nas na sve načine navode na borbu protiv zla i "bezbožništva", i one na indirektan način same proizvode zlo.) Treba samo da unosimo svest u sva iskustva, bez izbora, duševnost, odnosno razumevanje duše u ovaj svet, da proširimo percepciju na sve dimenzije. Sama svest duše će smanjiti potrebu za negativnim iskustvima i učiniti ovaj svet boljim. Ovaj svet je loš samo onoliko koliko ga ograničavamo svojom ograničenom percepcijom. Zlo se uvek pobeđuje samo sa dobrim, mržnja samo sa ljubavlju, sukobi samo sa razumevanjem.

Zato što se postojanje prelama kroz više dimenzija, a mi ne vidimo sve dimenzije već samo svoju koju opažamo čulima, postoje kontradiktorne i apsurdne situacije koje takođe odražavaju savršenstvo. Situacije koje uspevaju iako ne znamo kako, koje ne bi trebalo da uspeju, ili protivno našoj nameri, a opet ima situacija koje ne uspevaju iako sve činimo da uspeju. Dobre namere i dela ponekad donose vrlo negativne posledice, a ponekad tragedije i katastrofe dovode do vrlo dobrih rezultata. Zato moramo da imamo svest o višem i nepoznatom, da ono nije neprijateljsko već samo nepoznato. Szarevanje svesti duša na ovom svetu sastoji se iz učenja trpeljivosti i razumevanja kako deluje ono što ne vidimo i trenutno ne znamo. Religije su slaba škola za takvo učenje, mada i one sadrže te elemente obučavanja. Svakodnevi život sa mladim dušama je prava škola. Zrele duše uče na njima. Mlade uče da šta je šta na ovom svetu i kako da rade, a zrele uče da trpe nestašluke mladih duša i uče ih svemu. Trpeljivost je nauka za zrele duše. Ali ta nauka nije ni malo laka. Mnoge zrele duše su nastradale u toj školi od nasilja mladih. Mnoge zrele duše su odustale od tih napora. Mnoge se samo po malo oprezno oglašavaju, jer ih je jedna velika duša, koja je teško stradala, upozorila da "ne bacaju svoje bisere pred svinje". Ipak, mnogo više stradaju mlade duše u svom neznanju nego zrele u svom znanju; da je obrnuto, razvoj bi išao unazad. Ovako nekako ide napred, iako sporo.

Najteže je naći pravu meru, kada je potrebno delovati a kada ne. Za starije duše najteže je kada ne mogu da spreče mlade da ne dožive neko teško i bolno iskustvo, da ne naude sebi. Međutim, većina mladih duša je došla na ovaj svet upravo zato da doživi teška iskustva i pogrešne odluke kako bi se naučile na njima. Zato one to doživljavaju kao "svoju volju". Otuda najveći sukobi izbijaju oko toga. Velika je mudrost razabrati kada i kako se može delovati da se nešto spozna a da se izbegnu negativne posledice, da se nešto nauči na lakši a ne na teži način. To je pravi izazov i za stare i za mlade duše.

Dakle mi kao duše treba da naučimo da radimo obe stvari, i da uživamo u svemu, jer sve je odraz savršene božanske svesti, i da trpimo sve, jer celinu sačinjavaju sve stvari, sve suprotnosti, i one koje ne vidimo zbog trenutnih ograničenja fizičkog tela, i koje nam se ne dopadaju.

Ako samo uživamo i izbegavamo neugodne stvari, onda izbegavamo lekcije celine.

Često je to zajednička osobina i mladih i zrelih duša.

Mnoge bitne informacije i uvidi dolaze nam kroz neugodna iskustva. Iskustva su uglavnom neugodna samo zato jer se opiremo sazrevanju i učenju, jer ne vidimo celinu.

Celina nam uvek daje sve što nam treba, ali naš mali um to sve ne može uvek da sagleda. On vidi samo ono što mu se trenutno sviđa. Sve novo što nam je nepoznato a treba nam, često nam dolazi tako što ga doživljavamo kao neugodno i nasilno. To nam izgleda kao tiranija stvarnosti, a osobe koje je sprovode kao tirani. Ipak, ono što nas omogućava ne može da nam bude tiranin.

Veoma je naivno verovanje da su naše srodne duše samo one u koje se zaljubimo na prvi pogled. Jednako često su naše srodne duše zapravo baš one osobe koje ovde u ovom životu doživljavamo kao neprijatelje i mučitelje. To je posebno izraženo kada smo sa takvim osobama vezani bliskim, bračnim ili rodbinskim vezama. Taško ih podnosimo ili nas prisiljavaju na sukobe koji nam pomeraju granice percepcije i delovanja, a vezani smo za njih i ne možemo da ih izbegnemo. Tako nas one uče onome što sami nikada ne bismo naučili i radije bismo izbegli. One su ovde u ulozi tiranina samo zato da bi nas naterale da doživimo iskustva koja sami nikada samovoljno ne bismo hteli da iskusimo.²⁰ Zato njihov uticaj doživljavamo kao tiraniju. Za tako nešto uvek nam treba pomoć. Mnoge velike duše se namerno inkarniraju da odigraju negativne uloge zato jer znaju da je takva uloga veoma važna. Najveće i najvažnije stvari na ovom svetu često mogu biti sprovedene samo na silu. Može se reći da su na ovom svetu jednako prisutni pozitivni i negativni podsticaji, inspiracija i prinuda, slatkiši i batina.

Početak svakog razumevanja svesti duše na ovom svetu jeste u prestanku identifikacije sa telom i ovim svetom. Vrhunac razumevanja božanske svesti jeste u razumevanju da je ovaj svet zapravo sama božanska svest jer ništa drugo osim nje i ne može da postoji. Drugim rečima, kada vidi božansku svest u svemu i sve u božanskoj svesti. Sve između jeste svet ljudske sreće i nesreće koji oscilira između opiranja božanskoj svesti i prebrzom težnji ka njoj. Sva ljudska radost i patnja jesu samo pitanje brzine osvešćenja duše na ovom svetu, pitanje svesti viših dimenzija, pitanje percepcije. Tačnije: pitanje prisustva ili odsustva svesti duše. Spasonosna spoznaja je u ravnoteži i razumevanju da je sve već savršeno. Sva neravnoteža postoji samo u umu čovekovom, a njegova realnost je virtuelna. Zato se spasonosna spoznaja sastoji samo u transcendenciji uma. Sve prave duhovne tradicije upućuju na transcendenciju uma i predanost višoj svesti. Od ekstaze šamana, preko vaskrsenja Isusovog, do Budinog prosvetljenja.

Buda je o svom prosvetljenju rekao da njime ništa novo nije postigao, samo je video ono što jeste, da je sve savršeno, i video je sopstvenu pravu prirodu kao izraz tog savršenstva. To znači da je Budina priroda u svima nama (*bodhi*), kao naša suština. Probuđenje je uvid da je oduvek bila tu. Da je sve u redu. Da je život bio samo lucidan san.

²⁰ O veoma važnoj ulozi tiranina ili sitnih mučitelja videti u delu Karlosa Kastanede.

NAŠE TELO JE SAVRŠENO NAŠE DELOVANJE GA KVARI

Jedan o najčešćih razloga za nezadovoljstvo životom jeste telesni izgled i zdravlje. On su retko kada idealni i zadovoljavajući. Mnogo češće postaju izvor najveće patnje i razočarenja i zato moramo da radimo na tome da budu bolji. I to sve ima svoje savršene razloge.

Ako za sve postoji uzročnost koja se proteže preko više dimenzija i više života, onda je lako razumeti da sadašnji izgled našeg tela nije slučajna, već da je i on savršen odraz ranijih uzroka. Ako ne vidimo te uzroke zbog ograničenja našeg opažanja, ne znači da oni ne postoje, i uzalud nam je da život smatramo nesavršenim zbog toga.

Nemoguće je razumeti zašto imamo telo ovakvo kakvo je izvan konteksta reinkarnacije i karme. Ako to odbacimo onda loše telo neminovno doživljavamo kao lošu sreću i nesavršenstvo prirode, a dobro kao puku sreću. Opšte je poznato da crte lica odražavaju čovekov karakter. To, međutim, važi za celo telo i njegovo zdravstveno stanje. Naš karakter nije nastao samo sa rođenjem tela, već se proteže na sve naše živote. Radi ispravnog razumevanja zašto imamo ovakvo telo neophodno je poći od pretpostavke da ono tačno kao u ogledalu odražava naš karakter koji je odraz karmičke zrelosti u inkarnacijskom ciklusu.

Izgled našeg tela i njegove sposobnosti savršeno odgovaraju nameri duše i njenom planu za tekući život. Duša nije samo isplanirala život već i sredstvo tj. telo preko kojeg će da iskusi život. Ona je sve predvidela. Ako je u planu iskušenje ličnih teškoća zbog rada na sebi i osobinama uma u telu, telo će biti takvo da će te teškoće da donese umu. Ako je u planu delovanje u spoljnjem svetu, onda će i telo biti tome primereno, biće zdravo i sposobno i neće čoveku praviti lične probleme. Dakle, ako je um ispravan i telo će biti zdravo. Ako nema drugog načina da svest duše koriguje stav uma, ona će to učiniti preko tela, jer um je potpuno vezan za telo. Da bi se svest uma u telu navela da se okrene na ispravan put, ka svesti duše i višem razumevanju stvarnosti, vrlo često se primenjuju teškoće sa zdravljem. Bolest tela je vrlo često lek za dušu, sredstvo kojim se menjaju paradigme uma na ispravan način.²¹

Slično tome deluje i izgled tela. On je uvek takav da posluži planu životnog iskustva. Ako nešto ne treba da doživite, to će vam biti onemogućeno preko tela. Na primer, prevelika vezanost za seksualna iskustva će biti onemogućena neprivlačnim telom. To je slučaj kada opsednutost seksom i telesnim izgledom jednostavno nije glavna tema sa kojom se duša inkarnirala i postoji neka veća i važnija. Stoga ne treba biti depresivan zbog toga, već otkriti svoju pravu svrhu, koja je uvek daleko viša od zabavljanja čulnim zadovoljstvima. Svoju pravu svrhu uvek možemo da spoznamo objektivnim sagledavanjem šta možemo a šta ne možemo da učinimo, da ne gubimo vreme na iluzije uma, da stvarnost ne prilagođavamo svojim željama.

²¹ O ovoj temi videti u knjigama *Bolest kao put* od Torvald Detlefsen i Ridiger Dalke, i *Bolest kao govor duše* od Ridiger Dalke-a. (Thorwald Dethlefsen/Ruediger Dahlke: Krankheit als Weg. Deutung und Bedeutung der Krankheitsbilder; Ruediger Dahlke: Krankheit als Sprache der Seele. Be-Deutung und Chance der Krankheitsbilder)

Sa druge strane, teškoće s telom su često izazov koji treba um da savlada da bi izgradio neke osobine. Stoga izgled i stanje tela nije uvek u funkciji ograničavanja, već i podsticaja na kreativan rad i ostvarenje. Zapravo, sve je u funkciji podsticaja. To otkrivamo onoliko koliko otkrivamo stvarnost.

Takođe treba razumeti da naš fizički izgled i zdravlje nije samo rezultat plana duše za tekući život, već je i posledica naših dela iz prethodnih (drugih) života. Naše telo je kombinacija oba uticaja, i odraz naše karme, prošlosti, i planova za budući razvoj. Vidoviti ljudi mogu da vide nečiju karmu samo pogledom na telo. Zapravo, ne morate ni da budete vidoviti da biste zaključili da neko ko ima katastrofalno loše telo, nema dobru karmu. Stoga suočavanje sa telesnim teškoćama jeste metod ispravljanja grešaka koje smo počinili ranije. To je sve naš rad na sebi, sve je to proces preko kojega se um u fizičkom telu povezuje sa svešću duše.

Naše neznanje u velikoj meri oblikuje naše telo. Preveliku težinu sigurno nemate zato jer znate kako da se hranite. Rak debelog creva i dijabetes dobijate zbog previše mesa u ishrani. Autizam i sve autoimune bolesti nastaju od vakcina i teških metala u njima. Sve je to posledica neznanja i štetnog delovanja, a ne nesavršenstva prirode. Ne postoje 'genetske greške', postoje samo karmičke posledice koje se odražavaju na telu. Dokaz za to daje hipnoza. Pod hipnotičkom sugestijom čovek može da promeni svoj DNK, odnosno da se izleči i od bolesti koje medicina vodi kao 'genetski nedostatak' i za koji nema leka. To dokazuje da je svest u osnovi svega što se zbiva u telu, i da je ta svest nezavisna od tela, da mu prethodi i da ga nadilazi.

Sa stanovišta svesti koja omogućava život, sve je dato savršeno. Sâmo funkcionisanje tela odražava božansku svest i kreativnost, telo je samoodržavajući mehanizam, koji uz minimalnu pomoć prirode savršeno sam sebe održava. Jedini poremećaj može da nastane nasilnim putem i neznanjem, kada um iz neznanja truje svoje telo i zato ono oboleva.

Sve bolesti nastaju zagađenjem ili trovanjem organizma. Svako ozdravljenje nastaje čišćenjem organizma od zagađenja. Postoji samo jedna bolest, a to je poremećaj rada ćelija (CFD). Postoji samo jedno izlečenje: obnavljanje rada ćelija, dopuštanje prirodi da radi svoj posao. To se postiže živom hranom koja ima žive ćelije, veganskom ishranom. Međutim, kompletan rad ćelije se ne predaje studentima ni na fakultetima. To se čuva kao tajna, možda zato jer bi se javnosti otkrilo da je život svake ćelije jednako složen i inteligentan kao život svakog čoveka. Kada bi se ćelijama pomagalo da se iscele, tada bi farmaceutska industrija ostala bez profita. Istina se skriva.

Na primer, govori se da je sunčeva svetlost izvor života, ali ne govori se šta to tačno znači. Fotoni sa sunca koji pristižu do tela nose informacije koje direktno utiču na stanja DNK. Svetlost zvezda informiše DNK kako da funkcioniše. Međutim, "naučnici" (koji rade za farmaceutsku industriju) danas govore da je sunčeva svetlost štetna za ljude. Zato je bolesnih sve više i više.

Pored sunčeve svetlosti i voća, univerzalni lek za sve bolesti, od gripa do raka, jeste "plodova voda" u kojoj se za vreme trudnoće razvija fetus, i hrani njime. Pomoću "plodove vode" čovek može da se izleči od najtežih bolesti. Ako se pitate gde da nađete "plodovu vodu", treba da znate da je to vaš urin. "Plodova voda" je urin, sa još nekim hormonskim dodacima potrebnim fetusu. Svi narodi sveta na svim kontinentima su od najstarijih vremena primetili da se deca rađaju sa urinom i logično su zaključili da

je to lekovito. Proverili su u praksi i tako je nastala urinoterapija, najstariji i najmoćniji metod lečenja prisutan svuda u svetu. U Ajurvedi se lečenje urinom smatra najmoćnijim metodom lečenja. Princip delovanja je u tome što urin sadrži sve informacije o telu i njegovim ponovnim unošenjem telo se informiše i tako se postiže povratni efekat sličan biofidbeku ili homeopatskom lečenju, tako se jača imuni sistem do maksimuma, i usmerava na pravi uzrok bolesti. Tako se rad ćelija obnavlja. Urinoterapija je jedina prava vakcinacija, odnosno preventiva. Međutim, naučni um je sakrio tu istinu od ljudi i učinio sve da se ljudi gade svoga urina, jer da se ne gade, farmaceutska industrija bi propala. Ipak, sve je više lekara koji se bave urinoterapijom, koji održavaju svoje kongrese u svetu i razmenjuju iskustva.

Medicina danas bolest koristi za profit jer farmaceutska industrija u potpunosti kontroliše alopatsku medicinu i obrazovanje. Tretiraju se samo simptomi, ne i uzroci bolesti. Umesto da leče i isceljuju, svi alopatski "lekovi" su antibiotici, steroidi (sintetički hormoni) i analgetici, a sve su to takozvani imunosupresivni medikamenti, tj. sredstva koja su protiv života (anti - bios). Svi oni deluju po samo jednoj logici: suzbijanja života ćelija odnosno celog organizma da bi tako bila suzbijena i sama bolest u organizmu, odnosno patogeni koji je izazivaju, ali naš organizam je veći i jači pa će da preživi, a tumor i patogeni su manji pa će pre da poumiru. To je sva logika "lečenja" savremene medicine, odnosno farmaceutske industrije: kontrolisano i sistematsko ubijanje tela da se ubila bolest.

Tačan uzrok i metod uspešnog lečenja raka otkrio je Otto Heinrich Warburg još 1923. godine. Za to je dobio Nobelovu nagradu. Uzrok nastanka kancerogenih tumora je povećanje kiselosti organizma, lečenje je, pored čišćenja od toksina, u promeni ishrane sa kojom se povećava alkalnost organizma (veganska ishrana, aktivni kiseonik, sodium ascorbat). Tajna je samo u ispravnoj ravnoteži pH vrednosti u organizmu. Međutim, tada je počela da se razvija farmaceutska industrija, kao deo naftne industrije, i brzo su prevladali interesi profita, istina je sakrivena i na silu je uvedena hemoterapija koja maksimalno povećava kiselost u organizmu, koja sistematski ubija organizam, ali zato donosi veliki profit.

U srednjem veku su prevaranti na trgovima prodavali 'čarobne lekove' za sve postojeće bolesti. Današnji prevaranti prodaju vakcine kao 'čarobne lekove' za buduće bolesti. Nije im dovoljan prihod od već bolesnih, već su javnost ubedili da zdravoj deci i ljudima treba davati njihov koktel teških otrova (to je sadržaj svake vakcine) da bi se zaštitili od budućih bolesti. Oni zarađuju i od zdravih. Tako zapravo zdrave ljude pretvaraju u svoje klijente, bolesnike. Nikada u istoriji deca nisu bila toliko bolesna kao danas. Statistike pokazuju i dokazuju da su vakcinisana deca desetak puta više bolesna od nevakcinisanih.

Kako se to može objasniti sa savršenstvom sveta koji ovde opisujemo? Vrlo jednostavno: sve je savršeno, pa i ljudsko neznanje, obmana i glupost. Savršene mogu da budu sve negativne stvari i pojave, poremećaji i destrukcije. To je tako jer se savršenstvo zasniva na uzročnosti i na slobodi da bude sve što može da bude. Loše posledice nastaju od loših uzroka, od nerada i neodgovornosti da se stvore dobri uzroci. Nije samo lep i zdrav čovek pokazatelj savršenstva. Ubice i ludaci mogu takođe da budu savršeni u onome što rade, mogu da imaju svoje institucije koje savršeno funkcionišu. Savršenstvo prirode nema morala, ono uvek i u svemu samo sledi

uzročnost i slobodu koja sve omogućava. Međutim, uzročnost ljudskih dela povezana je sa umom čovekovim. Tu je jedini problem sa lošim posledicama, ne u prirodi.

Ne postoji bolest koja nastaje usled greške tela ili prirode. Ceo organizam je prirodno stvoren da sam sebe održava i isceljuje. To samoodržavanje je ono što sačinjava sam život. To radi svaka ćelija. Sve bolesti nastaju usled nasilnog poremećaja savršenog sklada tela i delovanja prirode. Međutim, ubedili su nas da smo nesavršeni i da ne možemo bez farmaceutskih "lekova" da budemo zdravi. Ne postoji nijedan farmaceutski "lek" koji ne oštećuje organizam.

Evidentna je činjenica da 90 % lekarskih intervencija nije zbog organskog oboljenja već zbog funkcionalnog poremećaja koji su ljudi sami sebi naneli iz neznanja. Ti funkcionalni poremećaji nestaju sami od sebe za 3 do 7 dana u 99% slučajeva, ili se lako uklanjaju nekim proverenim tradicionalnim metodom lečenja prirodnim lekovima. Samo 10% slučajeva ima organsku bolest i oni u 90% slučajeva nastaju zbog štetnih uticaja farmaceutskih lekova koji su prepisani kada je osoba prvi put otišla kod lekara zbog nekog funkcionalnog poremećaja.

Proces poremećaja savršenog rada tela svodi se ukratko na sledeće. Organizam se uvek sam isceljuje. On stalno izbacuje toksične materije i patogene organizme koje smo iz neznanja ili drugim okolnostima nakupili. Izbacivanje se normalno vrši uglavnom preko jetre i debelog creva. Kada je proces čišćenja složeniji, organizam počinje pojačano i ubrzano da radi, što se manifestuje kao povišena temperatura i stvaranje virusa koji služe čišćenju tela od patogenih organizama. Alopatska medicina, koja tretira samo simptome, naučila nas je da je povišena temperatura bolest, da su uzroci bolesti virusi, odlazimo kod lekara koji nam daje "lek" protiv temperature i ona se potiskuje, proces isceljenja organizma je zaustavljen. Tada organizam pokušava da problem reši pojačanim izlučivanjem, dijarejom i povraćanjem. Međutim i to tretiramo kao bolest ("neki virus"), uzimamo "lek" i zaustavljamo pojačano izlučivanje. Ponekad organizam pokušava problem da reši izlučivanjem kroz kožu. Dobijamo osipe, čireve i druge pojave na koži koje opet tretiramo kao bolest i saniramo ih pomoću "lekova". Ili organizam pokušava da izlučivanje vrši preko pluća, tada dobijamo kašalj sa izlučivanjem. I to zaustavljamo "lekovima" protiv kašlja, koji jednostavno paralizuju taj proces i mislimo da smo izlečeni od kašlja. Kada ni na taj način organizam ne može da izluči štetne materije, onda je prinuđen da napravi male kontejnere ili vreće u kojima će da izoluje i stavi u karantin neželjene materije. To su tumori. Zato je prosečan organizam pun malih tumorčića u raznim oblicima. Kada se pretera sa zagađenjem organizma i ovakvim "lečenjem" koje se svodi na onemogućavanje samoisceljenja, onda dolazi do raka, tumori postaju kancerogeni, odnosno patogeni, počinju nekontrolisano da se šire. Ili vitalni organi ne mogu više da se zaštite i počinju da otkazuju. To je zatvoren krug na kome počiva profit farmaceutske industrije i bolest ljudi.

Svakako da ni najbolji lek ne može da izleči čoveka koji je godinama trovao svoj organizam pogrešnim načinom života i ishrane. Zato je pre svakog lečenja potrebno temeljno čišćenje organizma. Sâmo čišćenje organizma jeste izlečenje. Ono se najbolje sprovodi sirovom hranom, zasnovanom na plodovima, voću i povrću. Po svojoj anatomiji čovekovo telo nije ni mesojed ni biljojed, već je plodojed.

Takođe najmoćniji metod isceljivanja tela i njegovog podmlađivanja jeste sistematsko gladovanje. Pri gladovanju telo se potpuno obnavlja i čisti, matične ćelije se višestruko uvećavaju u organizmu.

Koliko se pitanje zdravlja uklapa u savršenstvo prirode jasno je iz pitanja o virusima i bakterijama, što je takođe predmet velikih obmana. Sve bolesti su intoksikacija organizma koja nastaje od bakterija. Bakterije su osnovni radnici koji pokreću i razvijaju sav biološki život. Osnova biološkog života je ćelija. Ćelije svih živih bića nekada su bile bakterije koje su se udružile u simbiozi i tako su nastala tela biljaka i životinja. Pošto bakterije služe svim oblicima života, neminovno je da dolazi do njihovog mešanja, da se neke nađu tamo gde po svojoj prirodi ne bi trebalo da se nađu, i tada rade ono što tu ne bi trebalo da rade. Da bi se te situacije do kojih stalno dolazi regulisale, postoji imuni sistem u svakom živom biću koji reguliše ispravnost rada bakterija, i na taj način samoga organizma. Imuni sistem tu regulaciju sprovodi na razne načine, nekada pomoću onih bakterija koje su mu potrebne, a jedan od osnovnih jeste da proizvede viruse kojima reguliše život bakterija. Pomoću virusa telo se brani od štetnih bakterija koje su se našle tamo gde im nije mesto. Virusi su samo sredstvo čišćenja organizma, ništa drugo, kao sapun. ***Virusi nastaju u telu radi izlečenja. Svako drugačije delovanje virusa posledica je veštačkog delovanja i manipulacije njima kao biološkim oružjem.*** Za razliku od bakterija virusi nisu živa bića, nemaju metabolizam. Zato što su od tela i namenjeni su telu, virusi ne mogu da žive izvan tela. Zavisno od uslova, mogu da ostanu izvan tela od nekoliko minuta do četiri dana. Iz istog razloga ne mogu da opstaju u telu druge vrste.

Dok telo proizvodi viruse za unutarne čišćenje, spolja se isti efekat protiv štetnih bakterija postiže održavanjem higijene. Svi virusi imaju svoju specifičnu namenu, ali i oni mogu da se nađu tamo gde im nije mesto, tako da izazovu kontraefekat. Kao što nije zdravo jesti neko hemijsko sredstvo za čišćenje, tako i virusi mogu biti opasni ako se nađu u drugom telu kome nisu namenjeni i koje nema specifične potrebe za njima. Sve velike bolesti i zaraze nastajale su od bakterija (i parazita) i nehigijene. To se događa svakom čoveku pojedinačno, i masovno, kao epidemije, na isti način. Sve velike epidemije su uklonjene poboljšanjem higijene i uslova života ljudi. Nikada vakcinacijom. Nijedna velika epidemija nije nastala prirodnim putem, već uvek veštačkim, delovanjem ljudi, tačnije, delovanjem onih koji manipulišu ljudima.²² Priroda je uvek suzbijala epidemije.

Stoga pitanje zdravlja uopšte ne može da naruši savršenstvo postojanja. Ako nam je dat sam život, logično je da nam je dat tako da može da se održava. Samo nemojte da ga trujete i pustite ga da se isceli. Jedini problem je u našem umu, odnosno u našem delovanju sa telom. Nikada problem nije bio u samom telu. Ako ne vidimo uzroke nekog poremećaja funkcionisanja tela u tekućem životu, oni su u prethodnom, u karmi.

Zaista, najveći deo onoga što pripisujemo nesavršenstvu života zapravo se zasniva na našem neznanju i odbijanju da prihvatimo odgovornost za ono što činimo, i što ne činimo a trebalo bi. Mi se ne suočavamo samo sa posledicama našeg delovanja, već i nedelovanja. Sve što propustimo da učinimo, a trebalo je, to će nam savršenstvo

²² Detaljnije o tome ko, kako i zašto manipuliše ljudima, videti u mojoj knjizi "Istorija galaksije, Zemlje i ljudi".

prirode obiti o glavu istog trenutka. Da nije takva, priroda ne bi bila savršena. To je sve za naše dobro.

Jednostavnije rečeno, stanje tela ne možemo ispravno razumeti ako ga posmatramo sa istog, materijalnog nivoa, samoga tela. Moramo imati uvid u više nivoa postojanja, u karmičke uzroke. Ako telo posmatramo samo čulno i telesno, onda sve što se njemu negativno događa izgleda nam kao serija grešaka i nesrećnih okolnosti, posledica nesavršenstva.

I u pogledu tela, kao i u svemu ostalom, ispravan uvid stičemo samo ako se uzdignemo iz telesnog i materijalnog ograničenja. Što se više uzdižemo to nam sve postaje jasnije kao savršeno. Što smo više ograničeni u svom opažanju, to nam sve izgleda kao nesavršeno.

UZROČNOST I SLOBODNA VOLJA SAVRŠENO SU POVEZANI

Lažna je dilema da li svetom vlada slučajnost ili predodređenost, sloboda ili uzročnost. Tu lažnu dilemu nameću sile koje ljude drže u neznanju, a to su sile koje rukovode najvišim obrazovanjem i naukom. Ono što se skriva iza ovog pitanja jeste da se iza stava o slučajnosti zagovara materijalizam nauke, a iza stava o predodređenosti stoji religiozno prihvatanje božije volje i tu se promovira stav crkve. I jedni i drugi skrivaju istinu o ulozi duše na ovom svetu.

U stvarnosti vlada i sloboda i uzročnost. Oni nisu u sukobu već se nadopunjavaju.

Sloboda omogućava sve promene i kreativnost, a uzročnost daje svemu stabilnost i kontinuitet. Da je sve samo slobodno i slučajno, kosmos bi bio haos. Da je sve predodređeno, kosmos bi bio nesvesna mašina bez kreativnosti i promena, sve bi bilo uslovljeno i predvidivo, pa ni svest ne bi bila potrebna.

Kada malo detaljnije pogledamo jedinstvo slobode i uzročnosti možemo videti da se sve zbiva na složeniji način.

Uzročnost može poticati:

1. Od nas samih. Mi stvaramo uzroke svojim delima, svojim karmičkom zrelošću i stanjem svesti privlačimo određene događaje i bića koja će ih sprovesti.

2. Od vanjskog sveta, od drugih bića i njihove karme i mentalnih obrazaca koji privlače događaje koji će delovati i na nas, samo zato jer smo se našli u zoni njihovog uticaja.

3. Od prirode i neorganskih bića. Uticaji na događaje od strane prirode jesu planetarni uticaji koje detaljno objašnjava nauka astrologije, a koja se zasniva na hologramskom modelu kosmosa, da je sve povezano u jednu celinu, i da su vreme i prostor relativni. Uticaji neorganskih bića jesu uticaji iz astralnog sveta, svesnih energetskih entiteta koji nisu zemaljskog porekla. Ovi uticaju su najređi, ali postoje.

Sve tri vrste uzročnosti mogu biti povezane i sinhronizovane. Naš mentalni sklop koji je određen našom karmičkom zrelošću deluje kao privlačitelj događaja i to je sve usklađeno sa planetarnim uticajima i potpomognuto prirodom i drugim bićima kao posrednicima i pomagačima u ostvarenju dela.

Postoji i četvrti princip zbivanja koji obuhvata i nadilazi prva tri. To je princip samospoznaje. Sve se zbiva radi nje. Sam Apsolut se manifestuje kao univerzum radi svesti o svim mogućnostima. Taj princip u vezi prirode zbivanja glasi: ***u onoj meri u kojoj se krećemo ka samospoznaji svoje duše, svesti postojanja, u toj meri nadilazimo sva uslovljavanja. Jedini izlaz iz uzročnosti koja uslovljava, i od tiranije slučajnosti, jeste put samospoznaje, osvešćenja i buđenja.***

Dakle, mi smo uslovljeni na sve moguće načine, ali tako da postoji samo jedan izlaz u slobodu: samospoznaja neuslovljene svesti koja sve omogućava. To je savršeno logično. Ako pokušavamo bilo šta drugo da radimo onda smo uslovljeni, suočavamo se sa silama prirode koje to rade, a ne mi. Mi samo u iluziji sebi pripisujemo da nešto radimo. Sve radi priroda jer, kao što smo rekli, potencijal svih dela i pojava već postoji u prirodi u neispoljenom, kvantnom stanju. Ničeg novog nema u prirodi. Samo se

ispoljava ono što je bilo neispoljeno, svako ispoljavanje u našoj životnoj okolini inicira svest našeg uma, i onda mi to sebi pripisujemo kao da smo to učinili. Radujemo se ili patimo zbog toga. Mi nikada ništa nismo učinili, naša duša je svedok zbivanja, samo je naš um uvek pripisivao sebi da smo nešto učinili. Jedini mogući čin koji možemo da učinimo, za koji nam je data sloboda, jeste čin kretanja ka slobodi, ka transcendenciji prirodnog uslovljavanja, okret ka transcendentalnoj svesti božanske duše. To je tako mudro postavljeno da nemamo šanse da pobegnemo od sebe, jedino što zaista možemo da uradimo jeste da spoznamo sebe. Zato je sve drugo iluzija. To je jedina sloboda koju imamo u celokupnom postojanju. Cena te slobode je nenametljivost. Tu slobodu moramo sami da izaberemo i da idemo njome. Ništa nas neće naterati da idemo njome osim spoznaje uzaludnosti svih ostalih puteva. To je put kojim se najređe ide. U ezoteričnim učenjima on se opisuje kao uski prolaz koji vodi u život, naspram širokih puteva popločanih dobrim namerama i željama koji vode u pakao i smrt.

Postoje događaji i dela koja su nam potrebna radi ličnog razvoja i koja smo planirali za vreme ovog života ili pre njega. Postoje dela koja nismo planirali ali koja trpimo jer smo se našli u zoni njihovog uticaja, živimo u gusto naseljenom svetu i delujemo jedni na druge planirano i neplanirano.

Međutim, i takvi neplanirani i slučajni događaji doprinose kreativnosti naše svesti kroz izazov i rizik. Da nije njih živeli bismo potpuno zatvoreni za svaki razvoj i promenu. Ako nam neplanirani događaji izazivaju teškoće i patnju, to često pokazuje da smo se previše opustili u svojoj zoni komfora. Veliki deo patnje odnosi se na otpor našeg uma/ega potrebi da se menja, razvija i raste. ***Ograničenja, prisile i prinude sa kojima smo izloženi na ovom svetu jesu najvažniji metodi našeg rasta i buđenja.*** One su deo svesne namere koja je u osnovi postojanja. Zbog naše nesvesnosti upravo je potrebno da budemo korigovani i navođeni spolja kada grešimo, jer nismo sposobni da se uvek ispravno krećemo svojom voljom. Često zaboravimo da je svest u osnovi sveg postojanja onda kada nam nešto nije po volji i kada nas zaboli. To je odlika mladih duša. Zrele duše znaju da je svest postojanja istovremeno i njihova svest, jer nema više različitih svesti koje upravljaju postojanjem. Svaki sukob sa činjenicama stvarnosti, svaku neravnotežu i teškoću zrele duše spoznaju kao svoju grešku i izazov osvešćenju, a ne kao grešku stvarnosti, kao nepostojanje svesti u osnovi svega.

Koliko je duša mlađa i više nezrela toliko je više njeno razumevanje ograničeno na čulno opažanje, ona toliko više svet vidi kao nesavršen sled materijalnih slučajnosti. Zato ona sebe sve više vezuje u sukob sa svetom. Zato ona više teži udobnosti i sigurnosti. Princip zadovoljstva joj je merilo ispravnosti. Uostalom svako može videti da su ljudi kojima je svrha života samo lična sreća i udobnost ujedno i najgluplji, najpovršniji ljudi, da su oni najveći licemeri. Zadovoljstvo može biti izazov da se čovek odvrati od ispravnog i dobrog, jednako kao što je merilo spoznaje i ispravnosti. Teškoće i nevolje mogu biti izazovi da se čovek navede na ispravno i dobro, da se osvesti, jednako kao što mogu biti rezultat nesvesnosti i grešaka. Zato se kaže da batina ima dva kraja, i da je izašla iz raja.

Što je duša zrelija ona sve više uviđa svoja ograničenja, da postoji i ono što trenutno ne vidi, sve više prepoznaje i uvažava svest samoga postojanja, uzroke koji nadilaze telo i jedan život. Sve više je u pomirenju sa svetom. Najzrelija duša je u

ekstazi svesnog jedinstva sa postojanjem. Ona uživa u davanju jer vidi da ništa nije njeno, ona sve deli jer vidi da je ona to sve. Ona je završila karmički ciklus.

Svakako, postoje teškoće i patnja koja ne izgleda opravdana, koja uništava karijere i živote a naizgled nije ničim izazvana od osobe. Takve teškoće je najteže prihvatiti kao deo savršenstva postojanja. Međutim, i one su samo prividno neopravdane jer izvor njihovog uzroka nije u jednom životu. Svaka patnja koja izgleda kao nezaslužena ima svoj uzrok koji ne vidimo, koji je deo plana više života i karmičkog ciklusa. Njen razlog može biti u istorijskoj epohi ili kolektivnom programu jednog naroda u kome pojedinac učestvuje. Sve ima svoje vreme, civilizacije se uspinju i propadaju, narodi se razvijaju i deformišu, život je negde lak i jednostavan, a negde težak i komplikovan. Kada strada ceo narod, stradaju i pojedinci. Primere za takve živote u kojima se događa naizgled nezaslužena patnja imamo u primitivnim delovima sveta gde se gladuje i brzo umire zbog loših uslova života. Uzrok za to je jednostavno u karmičkoj nezrelosti. Vrlo mlade duše se ne snalaze na ovom svetu. Iako imaju sve prirodne resurse na raspolaganju one ne umeju da rade i stvaraju. Kratak i težak život se uvek mora sagledati u širem kontekstu, karmičkom i inkarnacijskom. Uzroci takvog života ne mogu se videti u samom tom životu. Mlade duše u svojim prvim inkarnacijama žive kratko, postepeno se prilagođavaju životu na fizičkom planu. Stoga smrt deteta od gladi u Africi posmatrana iz više perspektive, karmičkog sazrevanja, nije tragedija, već savršeno logičan sled događaja. Takođe je logičan sled događaja da im zrele duše pomažu da prežive koliko je to moguće i da što više nauče dok su na ovom svetu. Time zrele duše pomažu da svet bude bolje mesto za život.

Jedinstvo slobode i uzročnosti odražava se na sve oblasti života i postojanja. U našem iskustvu vidimo ih na odnosu duše i tela, rođenju i umiranju. Telo je plod uzročnosti ovoga sveta, pre svega vremena i prostora koji kao hologram utiskuju predodređenost kretanja tela, njegovu sudbinu. To sve pokazuje nauka astrologije koja se u potpunosti zasniva na hologramskim principima univerzuma.

Svest duše je transcendentna i spaja se sa fizičkim telom i tada dolazi do njihovog dijalektičkog odnosa. Nekada prevladava jedno, a nekada drugo. I telo ima svoju svest, oličenu u umu. Tu svest telo dobija od svesti duše, naravno, ali ona mu je data da je koristi kao svoju svest. Dijalektika tela i duše sačinjava svu ljudsku dramu i karmu na ovom svetu. Najjednostavnije je doživljavamo u sebi kao sukob nagona i svesti, više i niže prirode, slobodne volje i prisile, mehaničkih navika i potrebe za promenom, protivrečnost materijalnog i duhovnog. Zapravo u svakom odnosu prinude i slobodne volje. Često nam je sasvim jasna kakva i jeste, kao odnos duše i tela.

Odnos duše i tela bi zahtevao mnogo više prostora za opisivanje. Zapravo već je opisan u svim romanima, dramama i poeziji. To je životna priča svakog čoveka. To je istorija čovečanstva. Ovde možemo samo ukratko da podsetimo na neke njihove skrivene pojave koje će nam osvetliti temu kojom se bavimo, a to je suštinsko savršenstvo svih pojava i samoga postojanja.

Duša nam daje svu slobodu iskušavanja svih mogućnosti, telo nam daje sva ograničenja u tome. U njihovom pritisku i trenju kristališe se svest na ovom svetu. Svi se borimo protiv teškoća fizičkog sveta i u toj borbi sazrevamo. Telo deluje kao kočnica bezvremenoj i trenutnoj svesti postojanja, telo usporava svest kako bi obuhvatila sve moguće detalje. Svest duše daje sav život i smisao postojanja telu.

Uostalom, poznato nam je šta se događa sa telom kada ga napusti svest duše. Usmrđi se i raspada. Ako ste ikada pažljivo posmatrali leš, morali biste da osetite ravnodušnost prema njemu, da vidite da tu nema više ničeg, da je prazan. Zato nas leš i plaši, plaši nas njegova praznina bez duše jer navikli smo da dušu vidimo samo u telu.

Osnovno svojstvo delovanja duše na telo je nenametljivost. Ona samo inspiriše i privlači kako bi onaj manji deo njene svesti koji je u telu i umu prepoznao svoju pravu prirodu, svoju dušu. Duša ništa ne bi postigla ako bi se nametnula svom silom. Suština drame života je da se svest duše sama prepozna u telu, da se ta svest održi i sačuva u svim mogućim stanjima tela i uma, da ne može nikada da se izgubi i zaboravi u postojanju. Tada je ona prepoznata kao suština samoga postojanja, a postojanje kao božanska svest.

Uzročnost i slobodna volja najviše se ukrštaju i njihove protivrečnosti najbolje razrešavaju kroz rad čovekov. Kada smo rekli da ograničenja, prisile i prinude sa kojima smo izloženi na ovom svetu jesu najvažniji metodi našeg rasta i buđenja, to se najviše odnosilo na rad i uslove rada.

Rad je prinuda i prisila sa kojom se svest duše suočava sa stvarnošću fizičkog sveta. Kroz rad ona uči o stvarnosti i ispoljava svoje sposobnosti i kreativnost. Rad izgrađuje samog čoveka, sa druge strane čovek radom izgrađuje svet oko sebe. Međutim, za mnoge ljude rad je robija i mučenje. To je iz dva razloga. Prvi je istorijski. Rad u srednjem veku bio je mnogo teži nego danas. Sutra će biti još lakši. Zato nemojte da se žalite već se potrudite da tako i bude. Drugi razlog je individualna karmička zrelost duše. Mlade i nezrele duše se tek upoznaju sa uslovima rada na fizičkom planu, uče prve korake. Zato im sve to izgleda teško. Ali nije sam rad težak, već njihova nezrelost.

Radom stvaramo nove okolnosti i nove uslove, koje priroda nije predvidela i ne može da stvori. To doprinosi kreativnosti svesti duše, to nam donosi nove izazove. Zaista, čovek nema većih izazova na ovom svetu od posledica njegovog rada.

Rad kao prinuda takođe razbija inerciju duše, njenu previše privlačnu snagu koja ljude čini inertnima i samozadovoljnima. Bez rada čovek se degeneriše. Svi oni koji su ekspresno uništili svoje pa i tuđe živote imali su previše slobodnog vremena i sredstava, novca koji nisu zaradili. U najboljem slučaju takvi postaju samozadovoljni lenjivci, negativni sami za sebe. Pogledajte iskreno svoje želje i navike i recite sebi šta biste radili da ne morate da ustanete rano i idete na posao? Zamislite najgori scenario i bićete blizu tačnog odgovora.

Iza svega toga stoji jednostavna istina da niži um po samoj svojoj prirodi uvek teži na dole, ka liniji manjeg otpora, ka sve većem ugađanju i prepuštanju. On takođe ima u sebi program da iskusi apsolutno sve što može da se iskusi. Ta sloboda je uslov za kreativnost, ali dok ne sazri do kreativnosti ona je izvor svih problema. Zato su mu potrebni rad, red i disciplina, kao i sva sila zakonodavne, izvršne i sudske vlasti.

Samo mali broj ljudi može da spoji posao i zadovoljstvo, da rade ono za šta su talentovani i što vole. Ogromna većina to ne može i mora da radi prisilno. Međutim, nije ni potrebno da svi budu kreativni i talentovani, za život su potrebni jednostavni radnici koji će proizvoditi hranu i druge osnovne potrebe. Posmatrano iz perspektive Celine kojoj svi mi pripadamo, i njihov rad je jednako vredan, iako na prvi pogled ne izgleda tako; bez njih kreativni pojedinci ne bi mogli ništa da urade.

Prinuda i prisila na čoveka moraju da postoje da bi se svest duše pravilno izrazila i prilagodila ovom svetu. Suočavajući se sa svim izazovima ovoga sveta svest duše se budi. Svet je tako dizajniran. Takva je priroda svesti. Svest je kao samo postojanje koje uvek postoji, ali kako? Bitno je njeno izražavanje, a ne samo postojanje. Prinude, ograničenja i teškoće koje moraju da se savladaju upravo kristališu svest duše. Sve to ima savršeno pozitivnu ulogu. Čovek najviše saznaje upravo onda kada je nateran da se okrene nepoznatome, da radi ono što ne želi, kada je suočen sa novim izazovima. Uvek kada se kreće u poznatim okvirima i na terenu koji je sam uredio, on prestaje da se razvija.

Suočavanje sa nepoznatim bilo bi mu mnogo lakše ako bi makar malo postao svestan da je ta šira nepoznata celina koja ga tlači isto tako svesna kao što je i on svestan, da je to jedna ista božanska svest, u nama i izvan nas, i da zato nije moguće da išta bude negativno. Kada tako prihvati celinu onda sve izgleda pozitivno, tako da i postojeće teškoće postepeno počinju da nestaju.

Sve dok čovek spoljašnji svet doživljava kao tuđu i nesvesnu prirodu, to će biti dokaz da je on sam nesvestan. Čovek ne može da bude istinski svestan na neki drugi način osim da prepozna celo postojanje kao svesno.

Dotle su sve prinude i prisile manje zlo nego da nesvestan čovek bude pušten da radi šta hoće. Celina to jasno vidi i zato ne pušta čoveka da radi šta hoće. Međutim, on to doživljava kao patnju.

Sve to čovek spoznaje na teži način, kada ga najveće teškoće nateraju na najveću žrtvu, da otkrije ono najbolje u sebi, da svest svoje duše ispolji onda kada mu je najteže.

To se događa usled dijalektike suprotnosti koja odlikuje celo postojanje i svakom njegovom detalju daje jedinstveni šarm.

SAVRŠENSTVO SE ISPOLJAVA KROZ DIJALETIKU SUPROTNOSTI

Savršenstvo božanskog Apsoluta ispoljava se trenutno ili bezvremeno na samo jedan način, u svoju suprotnost kao 'božanska čestica', koja takođe trenutno, vibrirajući po principu zlatnog preseka, formira sve složenije oblike postojanja, sav kosmos i život. Ta primarna suprotnost se po modelu holograma odražava i ogleda u svemu drugome što postoji. Sve zapravo i postoji kao odraz te primarne suprotnosti. Ta suprotnost je zapravo dijalektična, ona ne potiskuje samu sebe, jer se ne ponavlja mehanički, ničeg nema istovetnog u postojanju, sve se razvija kako bi iskusilo sva moguća stanja. Dijalektika ovde, kao i u filozofiji, znači jedinstvo suprotnosti, iskušanje suprotnosti radi njihovog nadilaženja, transcendencije, ispravnog razumevanja celine ili suštine stvari. To je način na koji razum dolazi do uvida.

Iskušavanje suprotnosti radi osvešćenja u fizičkom telu mi osećamo na svojoj koži celoga života, i u svim našim životima. Mi se inkarniramo sve dok ne postignemo izvorno jedinstvo iznad svih suprotnosti, dok ne transcendiramo suprotnosti u svesti jedinstva. Mi dolazimo na ovaj svet samo zato da budemo razapeti na krst svih suprotnosti i da ih njihovim svesnim iskušavanjem nadidemo i dođemo do božanske svesti jedinstva. Tačnije, da se vratimo njemu, jer ništa se ne događa izvan njega samoga.

Razumevanje da se savršenstvo celine ispoljava kroz suprotnosti približava nas cilju ove knjige.

Iskustvo suprotnosti na ovome svetu jeste tema gotovo svih drugih duhovnih učenja. Ona uglavnom razlikuju apsolutno ili autentično stanje, koje se povezuje sa božanskim i stvarnim, i stanje koje nije apsolutno već relativno, promenljivo i uslovljeno, stanje bolnih iskustava svih suprotnosti, rađanja i preporađanja. Krajnji cilj ljudskog života i svih duhovnih napora svodi se na spoznaju apsolutne prirode postojanja i nadilaženje relativne, nadilaženje suprotnosti spoznajom jedinstva.

Razumevanje neće trenutno ukloniti našu patnju kao čarobnim štapićem, ali svakako hoće tokom vremena, jer mi ovde živimo u vremenu, uslovljeni fizičkim zakonima koji imaju svoje procese i ne mogu se trenutno potisnuti i promeniti. Um je izvan vremena i u vremenu, i taj različit ritam ispoljavanja zbunjuje ljude, teško uviđaju da ono što misle ne može trenutno da se ostvari na fizičkom planu. Sve misli se ostvaruju, misli su ideje za oblikovanje stvarnosti u sve moguće oblike, ideje koje izražavaju sve mogućnosti, ali na fizičkom planu vladaju zakoni uzročnosti u linearnom vremenu i zato misli ne mogu trenutno da se ostvare. Sav ljudski rad i nauka služe usklađivanju nadvremenskih misli i ideja sa fizičkom stvarnošću u vremenu. Kada potpuno prilagodimo jednu ideju fizičkoj realnosti u linearnom vremenu, mi smo tu ideju materijalizovali. ***Vremenska distanca između ideje i njenog fizičkog ostvarenja postoji da bi se razumela i sama ideja i ceo proces njenog ostvarenja, u svim aspektima. Tu vremensku distancu proizvode različite dimenzije kroz koje prolazi ideja do svog materijalnog ostvarenja.*** Različite dimenzije postoje da bi se izrazio sav spektar mogućnosti postojanja. Usporenost i inercija fizičkog sveta omogućavaju da se osveste sve mogućnosti delovanja. Iako posmatrano iz perspektive više svesti iner-

cija fizičkog sveta deluje ograničavajuće i negativno, ona to nije. Usporenost i inercija fizičkog sveta omogućavaju da se svaka pojava sagleda i iskusi u svim njenim aspektima i mogućnostima. To na višim dimenzijama nije moguće jer tamo je sve sjedinjeno u bezvremeno jedinstvo. Priroda njenog postojanja je zato opravdana i logična. Nema ničeg pogrešnog.

Stoga svako razumevanje, makar i delimično, vraća nas jedinstvu sa savršenstvom postojanja. Razumevanje je jedini lek za sve bolesti i svu patnju ljudskog postojanja. Svi mogući sukobi među ljudima nastaju samo nerazumevanjem, i svi se oni rešavaju razumevanjem, iako ne uvek trenutno. Kada bismo mogli da se uzdignemo izvan tela i odemo u više dimenzije, a to možemo praksom meditacije da ostvarimo, videli bismo da smo svi mi delovi jednog istog drveta života, listići na istoj grani, da je naša svađa i sukob samo grublja i gluplja varijanta iskustava svih mogućnosti postojanja.

Razumevanje o kome ovde govorimo jeste razumevanje kako se Apsolut ispoljava: kroz suprotnosti. Stoga suprotnosti koje doživljavamo i vidimo nisu nikakav dokaz da postojanje nije savršeno, naprotiv. Savršenstvo postojanja je sve vreme tu samo ga ne vidimo celoga, u svim dimenzijama i razmerama postojanja, vidimo samo jedan delić u vremenu i prostoru, i zato nam je logično da taj delić, izdvojen iz celine, izgleda nesavršen, nedovoljan, prolazan, čak negativan i zao. ***Suprotnosti su način na koji se savršenstvo postojanja ispoljava, nisu dokaz da postojanje nije savršeno.*** Međutim, priroda naših iskustava je takva da ceo kontekst i smisao zbivanja pun suprotnosti možemo da sagledamo samo iz viših dimenzija, u kojima se sve što je ovde, u vremenu i prostoru fizičkog sveta odvojeno, spaja i sažima u jednu svesnu i smislenu celinu. Ljudi koji nemaju duhovnu praksu sistematskog osvešćenja, te više dimenzije mogu da sagledaju samo nakon smrti fizičkog tela. Ali to je moguće postići za života u telu putem duhovne prakse, meditacije, iskustvom izlaska iz tela.

Postoje objektivne i realne suprotnosti, koje se odnose na prirodne zakone, vreme i prostor u kome boravimo. Njih ne možemo da izbegnemo i izmenimo, ali možemo da ih razumemo.

Postoje i subjektivne, one koje nam samo prividno deluju kao suprotnosti, zato jer ne vidimo celinu, ne vidimo sve dimenzije kroz koje se procesi odvijaju i smisao dešavanja, celinu. One su najteže za prepoznavanje i razumevanje.

Subjektivne ili prividne suprotnosti najčešće doživljavamo usled nedorečenosti nekog procesa karmičkog iskustva kojeg doživljavamo. Svaka inkarnacija ima svoju temu iskustava koju treba čovek da iskusi u tekućem životu. Često ima i više tema. Međutim, često se događa da jedna tema ne može da se iskusi samo u jednom životu i zato ta drama traje u više činova, odnosno više života. Budući da smo mi ovde svesni samo tekućeg života, to je uzrok zabunama. Ono što doživljavamo u jednom životu može nam izgledati nedorečeno i nelogično, besmisleno i zlo. Međutim, to je samo jedno poglavlje u knjizi života koja se proteže kroz nekoliko fizičkih rođenja.

Ima tema kojima je dovoljan jedan život. Obično tada osoba doživljava krajnje suprotnosti u tom jednom životu, neuspeh i uspeh, iskušava jedno da bi mu postalo jasno drugo. Na taj način jača svest i kreativnost, šta je prava namera duše na ovom svetu.

Neke teme zahtevaju dva života. Obično su to one teme koje se odnose na iskustvo počinioaca i žrtve. Klasično objašnjenje karme kaže da ako smo u prošlom

životu počinili neko nasilje, u ovom ćemo postati žrtva nasilja da bismo iskusili i možda "iskupili" svoje nedelo, "otplatili karmički dug" i postali svesniji. To je tipično akcija-reakcija tumačenje karme. Ono je tačno samo za neke karmičke teme, ne za sve. Život je suviše složen i skup da bi se potrošio na iskušavanje samo jedne vrste iskustava. Obično se koristi maksimalno za sve što može da se iskoristi.

Za akcija-reakcija situacije obično je potrebno dva života, jer teško se neko iz mentalnog obrasca nasilnika može preobratiti u pokajnika. Ima i takvih slučajeva, ali malo. Obično je potrebno restartovanje u novi život i promena fizičkog uma zajedno sa telom da bi se iskusilo suprotno stanje.

Postoje teme koje zahtevaju više od dva života. One su složenije od obične akcija-reakcija iskustava. Zato su teže za prepoznavanje i razumevanje suprotnosti koje nas snalaze u tekućem životu. Uostalom, samo od zrelosti individualne svesti zavisi da li će neka tema da se produži na više života ili ćemo je postati svesni već u jednom. I najsloženija tema koja obično zahteva više života može da se osvesti i razreši samo u jednom životu, nema nikakvih prepreka tome, ali malo je tako zrelih duša koje to mogu da izvedu. Takav život je takođe veoma skup. Mnogo je uloženo u njega i sva iskustva su intenzivnija, posebno patnja. Obično je takva inkarnacija poslednja u inkarnacijskom ciklusu jedne duše, pre njenog potpunog oslobođenja iz ciklusa rađanja-i-umiranja, odnosno samospoznaje duše. Naime, potreba za novim inkarnacijama prestaje kada jedna duša postane svesna sebe u toj meri da može odmah da spozna jedinstvo svih suprotnosti koje iskušava na ovom svetu, a to jedinstvo može da spozna samo u svetlosti božanske svesti koja sve omogućava, koja je ona sama.

Pored svega ovoga, treba znati da postoje teme iskustava za čije odvijanje nije dovoljna samo jedna osoba. Za to se obično udruže više duša, mnoge imaju sporedne ali važne uloge, neke su samo statisti. Njima će biti veoma teško da razumeju smisao svojih života, jer se taj smisao u maloj meri odnosi na njih same. One u većoj meri služe nekom drugom, deo su neke veće igre. Zapravo najveći broj duša na ovom svetu ima takve uloge, to su uglavnom mlade duše koje se na taj način, sporednim ulogama, uče pravoj igri, da budu veći igrači, da sazrevaju. Za veće uloge potrebna je veća zrelost i iskustvo.

Neke duše koje rešavaju svoje teme mogu da ulete u naš život i poremete ga nenamerno. Jednostavno zato jer je gužva na ovom svetu. Ovaj svet je jedna scena za odigravanje više simultanih drama. Ovaj svet je višedimenzionalno hologramsko pozorište. Pa ipak i u njemu se događaju preklapanja i sudari, nepredviđene stvari. Ali ni to ne znači da sve nije savršeno. Takvi slučajevi su deo savršenstva jer oni dešavanjima daju slobodu koja povećava potrebu za kreativnošću duša. Da je sve izrežirano bilo bi dosadno, igra bi izgubila smisao. Upravo element slobode i nepredvidljivosti daje igri života najveću draž, i najveći izazov svesti duše da izrazi sebe na uvek nov i kreativan način. Duše imaju potrebu za takvom neizvesnošću, za rizikom, to pokreće najveću strast i kreativnost u igri. Kada se ništa ne događa one same izazovu potres samo da bi se nešto pokrenulo i nešto novo ispalo.

Takođe postoje teme za čije ostvarenje se organizuje mnoštvo duša zajedno, kolektivne teme. To su svi oni masovni pokreti i istorijski događaji u kojima učestvuju plemena i narodi. Te teme obuhvataju čitava istorijska razdoblja i epohe. Ne treba da vas mnogo iznenadi ako vam u njima neki život prođe vrlo kratko i haotično, ako vas

pregazi neka rulja ili raznese bomba. Tu je suvišno postavljati pitanje smisla suprotnosti. Obično nemamo ni vremena ni uslova za takva filozofiranja. U takvim životima mi smo loptica sa kojom suprotnosti igraju tenis. Samo kao visoko razvijena duša mi možemo da igramo tenis sa suprotnostima. Biti igrač a ne sredstvo igre velika je stvar koju samo napredne duše mogu da dosegnu.

DIJALEKTIKA ŽIVOTA I SMRTI

Prva i najopštija suprotnost kojoj smo izloženi jeste samo naše rođenje i umiranje u telu. Usled razlike u prirodi viših dimenzija i nepostojanja vremena u njima, i prirode fizičkog postojanja u vremenu, nama izgleda kao da smo počeli da postojimo sa rođenjem fizičkog tela. Upravo je suprotno. Mi sa rođenjem tela zapadamo u planirani zaborav sebe i svoje prave prirode, svoje suštine ili duše. Mi sa rođenjem prestajemo da postojimo u pogledu apsolutne stvarnosti i zapadamo u san u kojem sanjamo da smo odvojeni od celine božanskog Apsoluta.

Paradoks i dijalektika suprotnosti ogleđa se i u samom razlogu zašto se ovde rađamo sa zaboravom svoje prave prirode, svoje duše. Kada bismo se u telu rađali svesni svoje duše, svojih drugih života, tada bismo koristili već stečena iskustva u rešavanju izazova i drama života ne bi mogla da se odvija tako da izaziva kreativnost svesti. Ona mora da se odvija tako da to izgleda kao prvi put. Samo tako svest u telu može da učestvuje u životu sa svom svojom strašću i kreativnošću. Inače bi varala u igri ili bi pobegla odavde pri najmanjem izazovu, a ovde su potrebni svi izazovi, i oni najgrublji, jer, kao što smo rekli, ovde se iskušava sve što može da se iskusi zato što se svest božanskog ispoljava kao sve što može da bude. Suprotnost je, dakle, u tome da zaborav postoji da bi se izazvala sama svest, sva kreativnost svesti. Apstraktna svest sebe konkretno ispoljava kroz postojanje. Zato mi u celom svom životu ne radimo ništa drugo već iskušavamo zaborav radi sećanja, nesvesnost radi buđenja, grešimo da bismo spoznali ispravno.

Zato ovaj svet nije raj, iako može da bude, zato nam je život nesavršen i bolan iako može da bude prosvetljen i savršen. Mi smo ovde da iskusimo sve suprotnosti savršenstva jer samo tako se može aktuelizovati puna svest savršenstva u svim njegovim mogućnostima.

Kada samo svoje postojanje vidimo naopako, i sve drugo moramo videti naopako jer nam je perspektiva iz koje posmatramo naopaka.

Doživljavajući sebe kao jedinku izdvojenu od celine i sve drugo doživljavamo kao odvojeno od celine. Zato nam svako prepoznavanje celine i jedinstva izaziva osećaje blaženstva i pronađenosti, tome pridajemo najviša religijska svojstva iako je to nepotrebno; to je naše izvorno stanje. U osnovi svakog osećaja ljubavi i milosti, dobrote i razumevanja leži prepoznavanje izvornog jedinstva i savršenstva svega. To je ono što nas najviše privlači, izvorno jedinstvo je naš najveći životni motiv i privlačitelj.

Do tog izvornog jedinstva dolazimo kroz iskustvo sukoba i odvojenosti.

Do svake svesti o ispravnom na ovom svetu došli smo iskustvom pogrešnog.

Usled slobode ispoljavanja svega što može da se ispolji i dogodi, i naše smrti se dele na planirane i neplanirane. Duša ovde ne doživljava smo ono što je planirala, ona u mnogo većem delu učestvuje u slobodi koja otvara sve mogućnosti. Sloboda nepredviđenih događaja je ono što jača svesnost i volju duše na ovom svetu, a to je konačno ono što je i budi za konačnu svest o sebi. Zato je ljudima rizik tako privlačan. Kod kreativnih ljudi rizik je deo strasti za promenom i stvaranjem, a kod manje kreativnih privlačan je samo zato jer izaziva navalu adrenalina. Rizik je uvek deo

kreativnosti i uslov za slobodu. Tu su i uticaji i planovi drugih duša i oni se prepliću, ne samo radi podrške i podsticaja, već i sukoba. Sukobi su takođe deo kreativnosti svesti, samo se grublje izražavaju.

Svest koja je u osnovi sveg postojanja privlači nas na sve moguće načine. Mlade i nezrele duše privlači na nezreo način, zrele duše na zreo način. To deluje jednostavno kao ogledalo. Postojanje i jeste ogledalo božanske svesti. Privlačnost božanske svesti manifestuje se kao ekstaza ostvarenja i pronadženosti. Zato mlade i nezrele duše svoju ekstazu ostvarenja mogu da dožive i u najgorim glupostima i nedelima, zločinima, u sadizmu i mazohizmu. To je ekstaza koja se rađa uvek kada samo postojanje doživimo maksimalno intenzivno, u ekstremnim stanjima, koja se graniče sa smrću. Tada se sva ograničenja uma ukidaju i svest koja je u osnovi postojanja može da izbije na videlo i čovek može da je direktno doživi u ekstazi i osećaju ispunjenosti. Doduše samo nakratko i spontano. Zato što je svest u osnovi postojanja ona se jednako doživljava u orgazmu i u samadhiju, dubokoj meditaciji i samospoznaji. Samo je razlika u zrelosti pristupa i u trajnosti spoznaje, njenoj daljoj primeni. Zrele duše svest koja je u osnovi postojanja doživljavaju na kreativan i konstruktivan način, kao deo sopstvenog sazrevanja, sopstvenog delanja i postojanja. Nezrele samo privlači da se slepo sudaraju sa njom.

Duše smrt svoga tela planiraju na razne načine, često bolešću, nesrećom ili ubistvom. U manjem procentu duše dopuštaju da telo ostari i ostane do kraja svojih mogućnosti. Pre svega zato jer je starost negativna u svakom pogledu, i po održanje svesti u telu, predstavlja samo izvor teškoća koje ne donose nikakve koristi. Ostaće u starosti ako je potrebna nekoj drugoj duši (osobi) kao pomoć. Tada će ostati koliko god može. Takođe ako nekome treba da donese negativnu pomoć u vidu prinude i pritisaka, negativnih iskustava koja ta druga duša treba da iskusi. Svaki život zavisi od plana i svrhe. Može ostati u starosti takođe i ako nauči da uživa u životu na ispravan način, i ako je telo zdravo. Takva starost je najbolja, iz takvih staraca zrači svest duše. Ružna je i negativna samo ona starost u kojoj je čovek izgubio svoju vezu sa dušom. Ako ju je sačuvao i uvećao, onda takva osoba postaje sa starošću sve mlađa iznutra, lepša i zanimljivija, iz nje izbija blagost, plemenitost, čistota i dobrota. Drugi ne osećaju da su oni stari, već samo da su prijatni i da žele njihovo društvo.

Ako je nasilna smrt bila planirana, onda ne bi trebalo da bude problema za dušu u njenom daljem razvoju, uplaniranju daljeg života, odnosno novih inkarnacija. Razvoj će se nastaviti kao što bi se inače nastavio usled neke drugačije smrti. Svaka planirana smrt je spokojna. Čovek koji je živio ispunjeno umire spokojno. On zna gde ide jer je prepoznao prirodu postojanja. Svako ko je dovoljno osvestio prirodu stvarnosti na ovom svetu rado dočekuje i onaj svet, jer vidi da nema razlike, sve je samo jedan veliki život i samo postojanje postoji. Nepostojanje ne postoji. Pati samo onaj ko ne vidi stvarnost.

Ako je nasilna smrt bila neplanirana, onda postoje problemi sa kojima se duša suočava. Ona je time najpre prekinuta u nekom planu sticanja iskustava. Izbačena je iz tela a još uvek je snažan program njene karme za tekući život. Tela više nema a program ima i dalje energiju i težnju da se nastavi. Zato može doći do konfuzije ali i namere da se brzo nadoknadi propušteno i nastavi sa započetim programom. Zato se takve duše relativno brzo inkarniraju ponovo, takođe često u istom vremenu i prostoru gde im je prethodni život prekinut.

Može doći i do osvetoljubive reakcije duše koja je nasilno izbačena iz tela. Mnoge ubice svedoče da ne mogu normalno da žive nakon počinjenog zločina, da ih proganjaju mrtvi koje su ubili. To može biti toliko intenzivno da mrtvi pomognu u rešavanju svoga slučaja, otkrivanju ubice. To ne rade toliko zbog sebe koliko zbog sprečavanja da se ti problemi ponove drugima. Takođe da pomognu i samom počinioocu zločina da brže spozna sebe i prirodu svoga delovanja, da on sam brže izađe iz tog negativnog stanja. Neki su priznali zločine samo zato jer su ih mrtvi na to naterali.

Takođe neplanirana smrt, posebno ako je izvršena ubistvom a ne nesrećom, suočava dušu sa problemom nasilja. Ako sama nije bila povezana sa iskustvom nasilja to može delovati šokantno ali ne samo iz perspektive na koju smo ovde navikli, da projektujemo iskustva na odnos subjekt-objekt, pri čemu neposredno doživljavamo samo svoja iskustva, a tuđa spoznajemo samo indirektno i delimično. Kada se duša nađe izvan tela ona ponovo ima daleko višu svest nego u telu, svest koja je sveobuhvatna, ona tu poseduje empatiju koja se ovde ne može ni zamisliti. Duše izvan tela direktno doživljavaju tuđa stanja svesti i osećanja isto kao i svoja. One osećaju sve što su drugi doživeli kada im je nešto učinjeno. Zato na nju daleko više deluje stanje sužene svesti onoga ko je izvršio ubistvo njenoga tela, ona jasno vidi sve posledice toga čina, pad i teškoće te duše da nadiđe svoje negativno stanje. Na duše više deluje sudbina počiniooca nasilja nego žrtve. U svetlosti svesti duše, počinilac zločina je uvek prava i najveća žrtva u nasilju. Samo u ovom svetu iluzije izgleda suprotno.

Često je potrebno više života da bi se ispravila zabluda koja dovodi do nasilja i zla. I taj počinilac će morati da iskusi svu patnju koju je drugima izazvao, jer i on između utelovljenja, između dva života, dobija daleko višu svesnost i percepciju, suočava se sa svime što je učinio svakog trenutka svoga života, jer u hologramskom univerzumu to je neminovno. Niko ne može pobeći od sebe samoga i svojih dela jer svako je sve što jeste, svako je sam ovaj hologram postojanja. Sve što činimo drugima činimo sebi. Zato treba drugima da činimo ono što želimo da drugi čine nama.

I to sve opet zavisi od toga da li je ta druga osoba, koja je počinila njeno ubistvo, to učinila usled negativnih stanja sopstvene svesti, zarobljenosti u niža stanja, ili je to učinila kao deo programa svoga učenja i osvešćenja. Duše prolaze kroz apsolutno sva moguća iskustva u telu, pa i kroz nasilje koja počine ili je nad njihovim telima počinjeno. Takođe iskustvo nasilja može biti deo teme iskustava koje neka druga duša treba da iskusi, pa smo joj mi samo pomogli u tome. Teško je prepoznati prirodu takvih iskustava, obično se ona vidi tek kada se izađe iz drame života u fizičkom telu.

U izveštajima iz hipnotičke regresije u kojima se spoznaju prošli životi postoje svedočenja duša da su u zajedničkim životima tokom više inkarnacija planirano doživljavale suprotna stanja i iskustva. Dve duše u jednom životu prožive idealno zajedništvo, brak i ljubav, a nakon takvog života odluče da u sledećem iskuse suprotna stanja. Tako je jedna duša u jednom životu ubila drugu zbog ljubomore i mržnje, iako su u prethodnom životu bile u idealnoj ljubavi. Ili dve srodne duše odluče da jedna drugoj pruže značajna iskustva ali preko negativnih odnosa, jedna je bila tiranin drugoj. Stoga često u osobi koja izuzetno negativno deluje na vaš život, koja vam donosi velike teškoće i iskušenja, treba da vidite srodnu dušu. Srodne duše mnogo češće igraju teške uloge jedna drugoj, koje treba da nas nauče teškim ali važnim lekcijama, nego lepe i nežne. Nežnost i zadovoljstvo (u braku) služe samo za opuštanje i

relaksaciju u pauzi između dvaju važnih lekcija, koje uvek traže bolno slamanje otpora zone komfora, slamanje zidova ega i uma.

Česti su slučajevi kada se duša previše navikne na jedan pol u fizičkom telu, pa joj je teško da se prilagodi telu drugog pola u sledećem životu. Potrebno je radi potpunosti iskustava svih suprotnosti iskušavati oba pola, muški i ženski. Događa se da se zbog intenzivnih iskustava svest duše više veže za jedan pol. Kada se sledeći put nađe u telu drugog pola, onda se javlja odbojnost prema tom telu. To su tzv. transrodne osobe, one koje od najranijeg detinjstva osećaju iskrenu odbojnost prema polu svoga tela, i žele da ga promene. Blaži oblik istog problema, prevelike vezanosti duše samo za jedan pol, jeste kada ne oseća toliko odbojnost prema polu sopstvenog tela, već samo privlačnost prema istom polu spolja. U prošlom životu duša je bila žensko i privlačili su je muškarci. Sada se rodila kao muško i opet je privlače muškarci. To je homoseksualnost. To je problem blokade u rastu i sazrevanju. Može se uspešno rešiti samo hipnotičkom regresijom u prošle živote.

Odnos predodređenosti i slobode ispoljava se i u tome što ne može duša da dobije uvek telo kakvo joj odgovara, nekada je telo teško za kontrolu, previše je uslovljeno negativnim astrološkim aspektima, i duša odustaje od napora da ga savlada. To se retko događa, ali se događa. Takvo telo ili umire ili neko vreme nastavlja mehanički da tumara okolo. To su slučajevi teških mentalnih bolesnika i psihopata. Telo koje je napušteno od svesti duše u tolikoj meri da svest duše ne može njime da upravlja, ponekad postaje dom svesnih entiteta iz nižeg astrala. Takvo telo je onda organski portal za razne astralne sile, često vrlo negativne. Svi najgori zločini koji se čine na ovom svetu čine se od strane takvih organskih portala, bezdušnih entiteta koji koriste ljudsko telo. Nikada ih ne čine ljudi sa dušom, jer duša svuda vidi samu sebe, u svemu, i ne može sebe da povredi, to joj je nemoguće, povređuje samo onaj ko nema svest duše, ko misli da postoji neko drugi, odvojen, ko ne vidi hologramsko jedinstvo celoga postojanja. Međutim, naivno je verovati da se takvi organski portali mogu prepoznati samo po činjenju zločina. Ne. Ima ih mnogo više u politici, među elitom koja vlada svetom, koja izaziva sve ratove i sukobe na ovom svetu, a izgledaju i ponašaju se aristokratski, kao gospoda.

Ovo bi bilo jedno od savršenih objašnjenja zašto postoje ratovi, nasilje i zlo. Radi se samo o prisustvu i odsustvu svesti o postojanju. Tačnije, sve je to samo način osvešćenja postojanja. Ako je sve božanska svest, onda je sve što se događa u toj božanskoj svesti samo osvešćenje, percepcija, iskustvo, aktuelizacija svih mogućnosti postojanja.

Ovo objašnjenje nije prijatno, ali to ne znači da nije i tačno. Uostalom, niko nije rekao da će vam se dopasti svi odgovori na pitanja zašto je sve savršeno.

DIJALETIKA USPEHA I NEUSPEHA

Sledeća iskustva koja nam pokazuju svu dijalektiku suprotnosti savršene celine postojanja jesu naša lična iskustva želja i razočarenja, težnji i teškoća da se težnje ostvare, volje i nemoći, slobode i ropstva. To su iskustva svakog čoveka koja je Buda lepo opisao u svojim prvim govorima, o patnji: spajanje sa onim što nam nije prijatno je patnja; razdvajanje od onoga što nam je prijatno je patnja; ne dobiti ono što želimo jeste patnja, dobiti ono što ne želimo je patnja. Većina ljudi ima želju da se povoljne i poželjne stvari povećavaju, a da se nepoželjne smanjuju, pa ipak to se ne događa uvek. To je otuda jer su sva bića vlasnici svojih dela, naslednici svojih dela, nastaju iz svojih dela, predodređena su svojim delima, dela su njihovo utočište. Dela su ta koja dele bića na niska i uzvišena, uspešna i neuspešna.

Sve neuspehe i nepovoljna stanja doživljavamo zato jer nismo usklađeni sa svojim višim umom i svešću duše. Naš viši um vidi daleko bolje od našeg fizičkog uma, on upravlja događajima i zbivanjem, vremenom i prostorom, i on ne dozvoljava da se želje nižeg uma ostvare ako su neprikladne za razvoj individue, ili nisu u planu iskustava tekuće inkarnacije.

Međutim, princip slobodne volje postoji i za najgluplji um u telu. On mora da ima svoju slobodnu volju jer bez nje ne može biti razvoja svesti na fizičkom planu, odnosno spuštanja svesti duše u telo, povećanja iskustava božanske svesti. Slobodna volja nezrelog uma se uvek nameće, ona teži tome da sve rešava "svojom voljom" na silu, čak i kada misli da deluje najispravnije i u naboljoj nameri. Zato to ne daje dobre rezultate. Svest duše se nikada ne nameće. Ona strpljivo čeka da bude pozvana, prepoznata i prihvaćena od strane fizičkog uma, čoveka koji živi na ovom svetu. Taj odnos mora biti obostran. Samo tako svest duše može biti aktuelizovana na svim nivoima i dimenzijama postojanja. Samo kada ograničeni um/ego u fizičkom telu spozna beskrajnu svest božanske duše, kada svoju malu svesnost prepozna kao deo božanske svesti, onda je božanska svest zaista svuda aktuelizovana, prisutna i ustanovljena kao sam život, odnosno da život i postojanje u suštini jesu sama božanska svest. Kada se ona jednom spozna u čoveku koji je ograničen na um, ego i telo, onda više nigde ne može biti neosvešćena. Onda je svuda aktuelizovana, jer čovek je mikrokosmos.

Tako imamo dijalektiku davanja i primanja, dopuštanja i zabrane između nižeg i višeg uma. Sa jedne strane mora se dopustiti sloboda delovanja individualnog uma ograničenog u telu, a s druge ne može mu se sve dopustiti, jer tada bi svet bio kaos i pakao, mnogo veći nego što jeste. Zapravo sve negativne pojave na ovom svetu postoje samo usled slobodnog delovanja uma, sve negativnosti je počinio um nedovoljno svestan i samovoljan u svojim iluzijama i neznanju. Svi zakoni i moralna načela postoje da bi se zauzdala samovolja i sloboda uma i usmerila na pravi put. Sve pozitivne stvari na ovom svetu nastale su usled pozitivnog delovanja višeg uma i svesti duše, kada je niži um uvideo i prihvatio svoje greške, pokajao se i ispravio sebe, prepoznao delovanje više, božanske svesti. Sve dobro na ovom svetu nastaje samo kada se um uskladi sa stvarnošću. Tada um deluje savršeno ispravno i pozitivno jer

stvarnost je uvek ispravna i pozitivna. Tada nastaju sva najbolja dela umetnosti i nauke. Sve što je negativno i destruktivno jeste samo sukob uma sa stvarnošću, a to znači da um nije svestan ni sopstvene prave prirode ni postojanja uopšte. Ali um upravo na taj način spoznaje stvarnost, iskušavanjem svoga stanja i neznanja. Njegova dijalektika se raspinje od ludila do bogospoznaje.

Ako neko ima loše telo, na primer, to je gledano iz perspektive više svesti duše koja se proteže kroz sve njegove inkarnacije, samo način da se osoba odvoji od aktivnosti koje bi imala sa lepim i poželjnim telom, i usredsredi na one aktivnosti koje su intelektualnog i duhovnog karaktera, koje su mu zaista potrebne u tekućoj inkarnaciji, kojima iz praktičnih razloga nije potrebno lepo telo. Teško je naći genija koji je značajan za ovaj svet a da je bio lepotan. Teškoće sa telom je najčešći metod sa kojim se niži um obuzdava i disciplinuje u korist spoznaje više svesti duše.

Sa druge strane, ako neko ima lepo telo i uživa u njemu, to je iz više perspektive duše posmatrano zapravo iskušenje i izazov da se osoba odvoji od dublje spoznaje, od pravog rada na sebi. Lepe osobe često imaju veću patnju i stradanja, one ne mogu da imaju prave prijatelje jer drugi ih ne vide kao ličnosti, većina ih doživljava kao predmet svojih želja, svi im se udvaraju i takve osobe često potpadnu pod iskušenja da ta udvaranja iskorišćavaju da bi lagodno živеле, time ograničavaju sopstveni rast. Lepe žene često imaju težu i tragičniju sudbinu od manje lepih, one su prve na udaru manijaka i psihopata, u kući i na ulici. Lepotice su često najtužnije žene, samo što to niko ne vidi jer ih svi posmatraju samo spolja; jer su naučile da se smeju onda kada bi plakale.

Svakako, ima lepih ljudi koji postoje pre svega da bi ulepšali ovaj svet i pokazali svu ljudsku lepotu.

Slično važi i za materijalne uslove života. Novac je samo sredstvo za ostvarenje namera i želja, energija za manifestaciju ideja. Zato nezreli ljudi novac koriste za povećanje svoje ugodnosti i izbegavanje neugodnosti, na taj način samo sebi otežavaju rast. Stoga viši um najčešće preuzima ulogu bankara nižeg uma, on mu određuje sa čime će da raspolaže jer ne sme da mu dozvoli previše opuštanja i samougađanja. Svaki put u propast počinje kada niži um ima moć i sredstva da radi šta hoće, kada izgubi kontakt sa višim umom.

Ako je neko bolestan to je obično način da se niži um usredsredi na spoznaju suštinskih vrednosti bića i postojanja, ovde i sada, da se odvrati od mentalnih iluzija i nauči da poštuje sam život. Mnogi su kroz pobedu bolesti postali iscelitelji. Zato su i bili bolesni. To je bila njihova škola. Obično kroz gubitak niži um spoznaje šta je vredno. Kroz iskušenje najnižeg spoznaje najviše. Kroz ograničenja slobodu. Neke osobe dolaze u naš život da nam nešto donesu, neko znanje i iskustvo koje nam je potrebno. Neke odlaze iz našeg života da nam ne bi smetale da steknemo potrebna iskustva. I dobitak i gubitak osoba u našem životu jednako je značajno i opravdano iskustvo iz perspektive više svesti. Ništa snažnije ne izaziva čoveka da spozna ono što nadilazi telo i telesni život, da se suoči s stvarnošću duše, kao nečija rana smrt, kada u nečiji život neko uđe i zatim brzo izađe. Stoga sve nas uči tome da postoji nešto više od onoga što opažamo. Sva nesavršenstva ovoga sveta su samo dokaz da postoji nešto što ne vidimo, neka šira celina, a ne da je sam svet nesavršen.

Često se duša služi praktičnim metodama da oslabi vezanost uma za telo i ovaj svet, da bi čoveku bilo lakše da se vrati u svoje izvorno stanje, što čistiji od utisaka

života. Jedan od metoda jeste starost i bolest. Nemoć starosti i bolest je zapravo dobar metod laganog oslobađanja od vezanosti za ovaj svet, priprema za odlazak. To takođe služi i bližnjima koji svedoče smrti voljene osobe, i oni se pripremaju na rastanak. Smrt nakon duge bolesti se doživljava kao olakšanje. Samo je iznenadna smrt mlade osobe bolna.

Dok je um identifikovan sa telom, njegova iskustva su pretežno telesne prirode, takvi ljudi iskušavaju sva nepovoljna stanja kroz fizičke sukobe i odnose. Njihova okolina je odraz njihovog unutarnjeg stanja, ona je neuredna i negativna, društveni odnosi su takođe odraz njihove nesvesnosti i puni su sukoba i grubosti, nedostatka milosti i razumevanja. Primitivna i loša arhitektura je takođe odraz nezrele duševnosti.

Svest duše kao da je i geografski raspoređena na ovom svetu po principu dijalektike suprotnosti. Svima nam je poznata velika razlika mentaliteta i duha Istoka i Zapada. Najviše znanje o duši i božanskom je na Dalekom Istoku. Najmanje znanje o svesti duše je na krajnjem Zapadu, na Američkom kontinentu. Tamo je najveći materijalizam. Tamo je čovek samo telo i sredstvo za postizanje materijalnog cilja. Anglosaksonski protestantizam je krajnji materijalizam i egoizam. Ali on je doveo do najbliže svesti duše kroz razvoj materijalne kulture i društvenih odnosa zasnovanih na uvažavanju ličnih prava i sloboda, individualnosti. Nasuprot tome na Dalekom Istoku, iako je tamo pohranjeno znanje o najsuptilnijim energijama čovekovog bića, najveća nauka o odnosu nižeg uma i više svesti duše, *Ji Ding*, iako je tamo duša čovekova, *atman*, pretvorena u religijsko obožavanje, tamo je kolektivna svest i potčinjenost autoritetu odraz krajnje bezdušnosti i jednako velikog nasilja i emocionalne nezrelosti kao i na Zapadu.

Definicija pakla jeste mesto najdalje od svesti duše, čist materijalizam i interes materijalnog opstanka koji ne bira sredstva za ostvarenje svoga cilja. On je jednako raspoređen na celoj Zemlji, ali u sasvim različitim oblicima koji odražavaju svu dijalektiku, bogatstvo i kreativnost božanskog savršenstva. Sve je to način da se duša ispolji, a ne dokaz da je nema uopšte.

Sve se kreće ka sjedinjenju spoljnog i unutarnjeg, nižeg uma i više svesti duše. Sav razvoj života na ovom svetu postoji i kreće se ka tom usaglašavanju.

Dijalektika uspeha i neuspeha najsavršenije je izražena kroz delo *Ji Ding*. U njemu su date sve moguće situacije u odnosu nižeg uma i više svesti duše. Čovek je oduvek na ovom svetu imao samo jednu dilemu: da li da reši stvar sam po svojoj volji, ili da čeka pomoć više sile. Odnos prema višoj sili je negovao i izražavao na sve moguće načine oduvek, kroz religije i verovanja. Sve su to bili zaobilazni načini da se uspostavi odnos sa višom svešću, sa božanskom dušom, sa svešću koja sve omogućava. Sa druge strane, kada je sam rešavao stvari po sopstvenoj pameti, to nije uvek bilo dobro, morao je da uči na svim mogućim greškama. *Ji Ding* jedini pokazuje idealnu ravnotežu odnosa niže i više svesti u svim mogućim situacijama, kada i kako da delujemo mi sami, a kada da se oslonimo na uticaj više svesti, i kako da prepoznamo pravu prirodu vremena.

Savršenstvo *Ji Dinga* ogleda se i u tome što se sastoji iz trigrama, tri linje od kojih najniža predstavlja podsvest, središnja um/ego, a treća najviša linija nadsvest ili svest višeg uma koji nas povezuje sa svešću duše. Trigrama ima 8. koji kada se udruže po dva u svim kombinacijama daje 64. heksagrama. Oni predstavljaju celokupnost

svih stvaralačkih procesa univerzuma, od genetskih informacija do najviših zbivanja i sudbine svega što biva. Isto kao što u osnovi sveg organskog života stoje genetske informacije za njegovo odvijanje (sačinjene od kombinacija četiri baze: adenin, guanin, citozin i uracil - kojih ima šezdeset i četiri za sav živi svet, isto koliko i heksagrama), tako i sva zbivanja objektivnog, neorganskog sveta nisu proizvod haosa i slučajnosti, nego informativnog poretka morfogenetskih polja. Preobražaji kroz koje prolaze bića sledeći svoju sudbinu, a takođe i događaji koji ih prate, kodirani su u 64. heksagrama *Ji Đinga*. Oni predstavljaju DNK zbivanja u svetu. Ono što je DNK u organskom svetu i mikrokosmosu, to je *Ji Đing* u zbivanjima objektivnog sveta, u makrokosmosu. Njegovo savršenstvo je i u tome što se upotrebljava na principu hologramskog univerzuma, nasumičnim bacanjem novčića ili odvajanjem štapića. Kada to uradimo sa stanjem svesti usmerenim na problem, od celine uvek dobijamo odgovor kroz to bacanje. Rezultat bacanja nikada nije slučajan jer sve je hologram, naša svest preko holograma, kao njegov ključni činilac, utiče na rezultat, jer svest je uvek povezana sa najvišim, bezvremenim ishodom, etrom, kvantnim poljem, u kome su sva zbivanja sa svim mogućim ishodima sabrana u jedinstvo i prisutna u bezvremenoj sadašnjosti. Dobijamo određene heksagrame koji nam govore o situaciji i kako će se razvijati. Na taj način *Ji Đing* je samo rečnik koji nam prevodi jezik univerzuma, svest duše, na jezik razumljiv fizičkom umu.²³

Stoga i taj problem delovanja našom voljom ili voljom više svesti, uspešnog i neuspešnog delovanja, bio je oduvek rešiv na ovom svetu, ljudima je dat savršen priručnik za upotrebu, vodič. Ali nije se nametao, jer svest duše, božanska svest to ne radi. Ona nenametljivo samo postoji, svuda oko nas kao i u nama samima. Mi smo ti koji treba da je prepoznamo.

²³ Detaljno objašnjenje *Ji Đinga* videti u mojoj knjizi "*Ji Đing: Priručnik za ispravan odnos uma sa božanskom svešću duše*".

KARMIČKA ZRELOST I KRUŽENJE BOŽANSKE SVESTI

Karmičku zrelost individualne svesti kroz ciklus inkarnacija treba razumeti kao hologramski odraz ispoljavanja same božanske svesti. Zapravo, sve je njen hologramski odraz, pa i karmička zrelost, jer univerzum je hologram kojim vlada antropičko načelo, a to znači da hologram nije bezličan, on je takav da omogućava stvaranje svesnog subjekta.

Ispoljavanje svesti božanskog Apsoluta možemo jedino ispravno predočiti kao sferu, kako je to ispravno oduvek predočavano na ovom svetu, a najjasnije kroz platonizam. Njen dinamički aspekt možemo predstaviti kao kruženje (slika 4). U tom kruženju ona se ispoljava do svoje najdalje tačke, suprotne tačke u toj kružnici (Omega), a zatim se odatle vraća sebi (Alfa). Ispoljavanje od sebe jeste ispoljavanje svih dimenzija univerzuma, cele prirode, i oblikovanje svesnog subjekta, čoveka, kroz ispunjavanje antropičkog načela, a vraćanje k sebi jeste svest o sebi, kroz čovekovu samospoznaju i buđenje.

To se događa spontano, sopstvenom inercijom, kada dođe do najdalje tačke nema kuda dalje da ide osim da se vrati k sebi.

Prvi pokret Apsoluta u tom ispoljavanju, odnosno kruženju, jeste njegovo trenutno ispoljavanje u svoju suprotnost, tačku (seme ili *bindu*), 'božju česticu', i istovremeno vraćanje k sebi. Taj prvi čin se po principu zlatnog preseka i fraktalne geometrije ponavlja i projektuje u sve što postoji na svim planovima i dimenzijama. Koliko se više projektuje toliko te vibracije postaju sve složenije i grublje.

Krajnji domet ili suprotna tačka ispoljavanja svesti na planu oblikovanja i stvaranja jeste materija, njena inercija i zadržavanje oblika.

Ista krajnja tačka u kruženju božanske svesti ka sebi samoj ispoljava se i kao stanje svesti u svesnom subjektu, u čoveku, kao stanje uma koji je identifikovan sa oblikom, sa materijom, telom i nije svestan viših dimenzija i stvarnosti celine.

U celom ovom procesu to je najnegativnije stanje, najviše ograničeno stanje. Spolja se ispoljava kao interna materija. Kroz čoveka se ono ispoljava kao patnja, grubost i nedostatak milosti. Otuda svo zlo i patnja nastaju jedino usled nedostatka svesti. Čovek ne zna šta radi kada čini zlo i nepravdu. Svako nastojanje da se život ispravi i usavrši jeste nastojanje u osvešćenju, u razumevanju prave prirode materije i uloge svesti u postojanju.

Ta krajnja suprotna tačka ispoljavanja božanske svesti u kruženju ka sebi samoj kroz čoveka se ispoljava kao svo zlo koje čovek čini usled svoje nesvesnosti, kao svo nerazumevanje koje izaziva sukobe, nasilje i destrukciju. To je dno postojanja koje čovek iskušava. On ga iskušava uvek kada bira između spoljašnjeg podsticaja i unutaršnjeg glasa savesti i svesti; između nagona i svesti; između slepe reakcije i kreativne akcije; uvek kada bira između dobra i zla, ispravnog i pogrešnog; uvek kada sebe ubeđuje da ima vremena, da može da uživa u onome što ga trenutno privlači, a da će "sledeći put" učiniti ispravno i posvetiti se trajnim vrednostima.

Dno ljudskog postojanja je krajnja zatvorenost u um i ego, u neuviđanje stvarnosti da je sve povezano u Jedno. To je osnova svih sukoba, i sa drugim ljudima i sa svetom. Prema ogledalnom principu holograma, koliko je čovek ubeđen da je

individua odvojena od svega ostalog, toliko mu se i sve ostalo prikazuje kao nešto odvojeno, drugo i tuđe, suprotstavljeno. Ono nije takvo, ali čovek ga takvim vidi jer je njegova percepcija takva, sebe doživljava kao odvojenu individuu, pa zato i sve druge vidi kao odvojene individue. On sam ima iluziju da čini ispravno svojom voljom, da je svestan iako je nesvestan, pa to isto pripisuje drugima, da drugi nešto čine svojom voljom, da su svesni, i zato ih osuđuje. On sam projektuje takvo stanje. I tako nastaje začarani krug destrukcije, sukoba i patnje.

Začarani krug destrukcije će nam postati jasniji ako ga sagledamo u svetlosti povezanosti uma/ega u telu, sa višim umom i sa svešću duše. Na početku inkarnacijskog ciklusa, kada su duše još mlade u svom iskustvu postojanja na ovom svetu, njihova veza sa višim umom i svešću duše je slaba. Što je ta veza slabija to je snaga uma/ega jača, a to znači da je jača i otuđenost takvog čoveka od svega što je dobro i ispravno. Takve mlade duše koje nemaju dovoljno jaku vezu sa višim umom i svešću duše misle da samo materijalni život postoji i da nema ničeg višeg od toga, da je sve slučajnost i da je sve dozvoljeno, da nema posledica za učinjena dela, da se sve postiže silom i samo sa onim sredstvima koja su vidljiva i dostupna. To je definicija zločinca.

Međutim, u skladu sa rečenim, nijedan čovek na ovom svetu nikada nije bio zao. Samo je njegov um bio u stanju maksimalne udaljenosti od svesti duše, bez povezanosti sa višim umom (zato se to stanje i naziva 'pomračenje uma'). Ta udaljenost i prekid komunikacije između uma u telu i svesti duše je faza iskustava koju ovde vidimo kao zlo i destruktivno ponašanje. Ono je prirodno takvo jer čovek tada ne vidi povezanost sa svim ostalim bićima, ne vidi da je univerzum hologram, da je sve jedna božanska svest koja svemu daje život. Sve što je dobro i svako razumevanje ispravnog potiče od svesti duše. Niko ne postaje dobar, već samo jača vezu svesti uma u telu sa višim umom i svešću duše.

To stanje krajnje udaljenosti i maksimalne otuđenosti uma u telu od svesti duše jeste jedini pravi pakao, njegovo značenje i smisao. Ali samo odatle može da se preokrene i vrati na put osvešćenja. Samo od svoje najdalje tačke kruženje se vraća izvornoj tački. To vraćanje se kroz čoveka ispoljava kao svest o svojoj grešnosti, kao pokajanje i vraćanje savesti i svesti o božanskom prisustvu, vraćanje dobroti i milosti.

Sve do tog dna i najdalje tačke čovek je bio navođen uslovljenostima postojanja i nedostatkom svesti o postojanju. Uzdizanjem od te tačke i povratak božanskoj svesti jeste čin slobodne volje i nadilaženja uslovljenosti.

Najvažnije je razumeti sledeće: samo u toj najdaljoj tački postoji potpuna slobodna volja, puna sloboda postojanja koja je toliko slobodna da dozvoljava i zaborav sopstvene prave prirode, same svesti o sebi, zaborav božanske svesti. Samo tu izgleda kao da božanska svest ne postoji, kao da je sve samo mrtva materija i da je sve samo slučajnost, ili još gore, negativna slučajnost. Da je sve zlo i naopako.

To je krajnji domet božanske kreativnosti.

Smisao čovekovog postojanja jeste u tome da prepozna i sačuva svest i u tom najdaljem, najmračnijem kutku postojanja, i da je sam svojom voljom povrati i ojača tako da može da se vrati sebi samoj da ispolji svoju izvornu celovitost. Ako bi božanska svest sve sama odradila svojom voljom i nužnošću, celo kruženje svoga ispoljavanja, onda ona ne bi iskusila sve mogućnosti svoga postojanja, ne bi iskusila krajnju mogućnost a to je iskustvo zaborava sebe same, iskustvo najgrublje

uslovljenosti i inercije koje ima u fizičkom svetu i u čovekovom umu i egu koji se smatra odvojenim od božanske celine.

Još više od toga: ako svest duše ne bi postigla da se iz tog najdaljeg, nesvesnog stanja povrati u svoje izvorno svesno stanje *kroz čin slobodne volje*, onda ništa ne bi postigla.

Božanska celina sebe konačno osvešćava kroz čoveka, ono najveće se ogleda u najmanjem.²⁴

Da bi čovek ostvario taj preokret i našao svetlost u toj najvećoj tami, jedino što može jeste da prati tanku nit svesti u sebi, da sve bolje razume prirodu same svesti, prirodu viših dimenzija, da svest ne prihvata kao sve ostalo, kao nešto izvan sebe, kao slučajnost i proizvod materije (kako se to uči i danas na univerzitetima kao nauka), već da svest u sebi prepozna kao istu onu svest koja je u osnovi samog postojanja.

Ako su ljudski odnosi u pitanju, nesporazumi i sukobi, samo treba postati svestan da je svest koju mi imamo u sebi, sa kojom smo svesni sebe i sa kojom delamo, potpuno ista svest koju imaju i drugi ljudi i sa kojom oni delaju. Nema mnoštva svesti. I odnosi će početi da se menjaju i nesporazumi da se ispravljaju.

Ako je u pitanju materijalna situacija sa kojom smo u sukobu i u teškoćama, samo treba postati svestan da je svest koju mi imamo o sebi, koja nama daje život, potpuno ista svest koja sve drugo omogućava, celu prirodu. I sve događaje. Ta jedna ista božanska svest nije pasivna, već dinamična, ona kreira i sve događaje koje doživljavamo, a ne samo prirodne oblike koje vidimo. Tada će i događaji početi da se menjaju, naša materijalna situacija više neće biti slepa sila van naše kontrole. Kada svest koja je u nama, koja mi jesmo, povežemo sa svešću koja je u samom postojanju, moći ćemo da kreiramo i događaje, jer sve je jedna ista svest. Ta spoljašnja svest je delovala nezavisno od naše svesti samo dotle dok je naša svest bila odvojena od nje, u iluziji odvojenosti od celine, pa zato nije ni pokušavala da deluje na svest spolja, na događaje. Događaji i okolnosti nikada nisu delovali protivno našoj individualnoj svesti zato jer su takvi po prirodi, već samo zato jer je naša individualna svest nju doživljavala kao odvojenju i protivnu. To je delovalo kao ogledalo.

Zapravo, prirodu svesti nije ni moguće drugačije spoznati jer ne postoji više različitih svesti, već samo jedna jedina, ista u svemu. To je svest naše duše. Dakle, samo razvojem duševnosti čovek razvija svest. Duševnost čovek razvija osvešćenjem viših dimenzija, jer više dimenzije su sve veća povezanost svega u jedno, u božansku celinu i smisao. Ma koliko razvijao kulturu i nauku to bez svesti duše ne vodi ka božanskom izvoru. I to je jedna od posledica slobode koja je data čoveku: može da stvori veoma inteligentne tvorevine, skoro slične sebi, ali bez svesti duše i zato destruktivne. Zapravo, najdestruktivnije tvorevine jesu one koje su najinteligentnije, a bez svesti duše. To je veštačka inteligencija. Ona je destruktivna samo ako se koristi za ono zašto bi zapravo trebalo da se koristi svest duše, ljudska svest i savest. Bez svesti duše, bez svesti o višim dimenzijama, svaka inteligencija je samo savršena težnja ka fizičkom opstanku po svaku cenu. A to je početak zla, začarani krug unutar najdalje tačke, kada se svest zaglavi na dnu postojanja, kada nema daljeg uzdizanja ka božanskom izvoru.

²⁴ J.V. Gete: Maksime i refleksije.

U suštini ovoga problema jeste činjenica da na najdaljoj tački udaljenosti od božanskog izvora postoji i najveća sloboda izbora individualne svesti. Osnovno svojstvo krajnje suprotne tačke ispoljavanja božanske svesti jeste najveća sloboda i nezavisnost. To svojstvo najdalje tačke je verovatno takvo zato da bi inspirisalo individualnu svest da se sama po svome izboru i volji vrati svome izvoru, koji je apsolutna sloboda koja sve omogućava. Božanski apsolut je potpuna neuslovljenost. Sličnu neuslovljenost, samo mnogo manju, doživljava i um/ego čovekov. U svakom slučaju on njoj teži na sve načine, ali pogrešne. Zato, dok ne iskusi sve pogrešne načine, individualna svest u njoj ne mora da izabere povratak u svoj izvor, da završi kruženje, može da ostane u iluziji svoje individualnosti, odvojenosti od božanskog, privida slobode. Može da krene i u suprotnom smeru. To je suština satanizma, ili luciferanske svesti. To je svest koja se zarobila u prividu svoje individualnosti, odvojenosti od celine. Takva svest je i najviše kreativna u fizičkom svetu, ona se ne oslanja na nepoznatu moć i ne moli višu silu za pomoć, već sama radi sve što treba i što mora da uradi. Međutim, zato što je takvo stanje krajnje nesigurno, jer sve drugo doživljava kao pretnju svome opstanku, ona nalazi utočište i sigurnost u sve jačoj borbi za svoj opstanak, u sve većem sukobu, a to znači u sve većoj destrukciji. Tako u ovom stanju imamo i maksimalnu kreativnost i maksimalnu destrukciju. To je još jedna dijalektika savršenstva koja se sastoj iz jedinstva suprotnosti.

Svako nasilje i zlo jeste traženje pogrešnog utočišta i sigurnosti. Umesto pravog utočišta u božanskoj svesti koja sve omogućava, individualna svest traži utočište i sigurnost u samoj sebi, u prividu svoje individualnosti i slobode, podiže sve veće odbrambene bedeme oko sebe. Fizičke, kada traži materijalnu sigurnost da bi se što više izolovala i ugodila sebi, i psihičke, kada deli samu sebe i potiskuje nepoželjne sadržaje u nesvesno koji odatle povratno deluju destruktivno. Tako se stvara začarani krug destrukcije. A tako je malo zdravog razuma potrebno da bi se uvidela jednostavna logika: ako individua sama postoji i ima svoju slobodu izbora, koliko je tek veća volja i sloboda koja joj to sve omogućava!

Mnoge individualne svesti otkrivaju tu logiku, nalaze pravi put ka božanskoj svesti. Nalaze je u prirodi samoga postojanja, u spoznaji svojih ograničenja i u spoznaji da svest upravlja svime što postoji i zbiva se. Tako nadilaze iluziju svoje individualnosti: spoznajom da je sama njihova individualnost i postojanje zapravo samo ispoljavanje božanske svesti i moći.

KAKO PREVAZIĆI SUPROTNOSTI

Jedini način nadilaženja suprotnosti jeste spoznaja jedinstva koje se nalazi iznad njih, ili u njihovoj osnovi. Sve suprotnosti koje u svojim životima iskušavamo ne bi bile moguće da nema šire celine koja ih omogućava. Ta ista šira celina omogućava i nas same. Sama svest sa kojom smo svesni suprotnosti nadilazi suprotnosti, ta svest potiče od te najšire celine koja sve omogućava. To je naša svest i naša suština. Stoga jedini način da nadiđemo sve suprotnosti jeste da ojačamo tu svest, našu suštinu, svest naše duše.²⁵

Suprotnosti se nadilaze samo na dva načina: razumevanjem sebe, prave prirode sopstvene svesti, i razumevanjem prirode svega izvan sebe.

Razumevanje sebe, odnosno same svesti.

Činjenica da smo nečega svesni dokaz je da smo iznad toga čega smo svesni. Svest je sama po sebi nadilaženje objekta svesti. U identifikaciji svesti sa sadržajima svesti, sa objektima, nije moguće objektivno osvešćenje. Potrebna je diferencijacija ili razlikovanje koje je ujedno i nadilaženje. Svu našu svest koju koristimo u telu i umu na ovom svetu dobijamo od svesti naše duše. Svest naše duše je iznad sveg pojavnog sveta, iznad svih suprotnosti. Zato samo jačanjem samosvesti nadilazimo sve suprotnosti. Nikada borbom protiv suprotnosti. Ako se borimo protiv suprotnosti onda ih samo jačamo, zapravo sebe više vezujemo u niže dimenzije gde one prividno postoje. Borbom se uvek spuštamo naniže u veću identifikaciju i veće suprotnosti, samo se razumevanjem uzdižemo. Sama svesnost je rešenje, ona sama osvetljava i oslobađa, nije potrebno ništa drugo raditi sa svešću. Samosvest nas sama uzdiže iznad nižih područja gde se događaju suprotnosti. Sama svest je cilj i oslobođenje. Jer ona je po svojoj suštini već iznad svega.

Suprotnosti postoje samo u nižim dimenzijama, gde se stvari i pojave odvajaju u vremenu i prostoru. Na višim dimenzijama one se sve više i više progresivno stapaju u jednu celinu (slika 1). Stoga spoznajom viših dimenzija nadilazimo suprotnosti koje vladaju samo u nižim. Te više dimenzije su zapravo u nama, one su naša unutrašnjost, naše nesvesno. Osnova svih drugih suprotnosti koje se ispoljavaju u životu i postojanju jeste ona koja postoji između našeg svesnog i nesvesnog bića. Nema druge suprotnosti osim one između našeg svesnog i nesvesnog, između onoga čega smo svesni i čega nismo. To praktično znači da razlika između svesnog i nesvesnog postoji samo dok postoji nepoznavanje viših dimenzija našeg bića, viših dimenzija samoga postojanja. Tim višim dimenzijama se bave religije i mistike, ali na takav način da nam ih čine nedostupnim. Potpuno nepotrebno su mistifikovane i proglašavane nedostupnim i višim od čoveka, da je čovek suviše grešan da bi mogao da im pristupi, da je to rezervisano samo za viša bića i bogove. Međutim, više dimenzije mi stalno kontaktiramo, uvek smo sa njima, ali nismo toga svesni, to se događa samo spontano dok smo u snu, ili kada smo na neki drugi način izvan fizičkog

²⁵ *Da budete sinovi Oca svojega koji je na nebesima, jer On svojim suncem obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima. (Matej, 5.45)*

tela. Sa ispravnim osvešćenjem svoga bića u svim dimenzijama, a to znači ispravnom praksom meditacije, mi uklanjamo razlog postojanja svih suprotnosti. Meditacija nije ništa drugo do sistematsko osvešćenje svih dimenzija našega bića, svih dimenzija samoga postojanja, svega što nismo svesni.

Razumevanje prirode svega izvan sebe.

U apsolutnoj stvarnosti mi smo hologramski delić velikog jedinstva. To praktično znači da mi sve sami sebi radimo, da ništa nije izvan nas, ali to ne vidimo jer nismo svesni svih dimenzija našeg bića. Da jesmo, videli bismo da smo mi sami iz svoje najviše dimenzije stvorili sav ovaj kosmos, samu ovu planetu koju nesvesno gazimo, stvorili smo sve organske uslove za život. Tek na kraju, kao svoj krajnji i najmanji čin, stvorili smo svoje telo i nameru da živimo u njemu. Zapravo sve je to stvorila božanska svest kroz našu individualnu svesnost, prvo na najvišem nivou kroz arhandeosku i anđeosku monadu svesti, a zatim kroz individualne duše. Naša duša je svest koja je u osnovi samoga postojanja.

Postojanje i svest su jedno isto, postojanje kao grubo i spoljašnje, a svest kao fino i unutrašnje, ali mi ih doživljavamo kao različito usled uslova fizičkog opažanja. Mi smo ovde to sve zaboravili jer nam igra ne bi bila zanimljiva kada bismo znali sve, ne bismo zapravo ni učestvovali u njoj da već znamo sve. Zapravo, mi smo ovde ograničeni u umu i fizičkom telu na krajnjoj suprotnoj tački božanskog ispoljavanja, njegovog kruženja. Krajnja suprotna tačka jeste tačka najvećeg zaborava božanskog, ali ujedno i tačka njegove najveće kreativnosti. Najveća kreativnost božanskog jeste čin ispoljavanja sebe kao nekog drugog, kao individue koja svest koristi kao svoju, individualnu svest, nezavisno od božanskog izvora svesti. ***Mi smo kao duše došli u ovu krajnju suprotnu tačku da je poguramo ka pravom smeru, naviše, ka božanskom izvoru, razumevaju božanske svesti, ka zaokruženju božanske celine. Ona sama bez nas ne bi našla put natrag, ka sebi samoj. Mi je samim prisustvom svojih duša, koje potiču od božanske svesti, inspirišemo da prepozna pravi put, naviše, ka božanskom izvoru.***

Jednom izgubljena u krajnjoj suprotnoj tački potpune slobode nesvesnog delovanja, ispoljena božanska svest ne bi našla put ka sebi, ka božanskom izvoru da nema prisustva božanskih duša. To smo mi ljudi koji svešću svojih duša dajemo smisao ovom svetu, uklanjamo sve što je nesvesno i svesno delamo i stvaramo. Na taj način pokazujemo božansku svest na delu.

Delanje bez inspiracije duše na ovom svetu, na krajnjoj suprotnoj tački, bila bi maksimalna destrukcija, to bi bilo kretanje na dole, još dalje od krajnje suprotne tačke umesto vraćanje naviše, ka izvoru. To bi bio pokušaj da se napravi još jedan korak dalje od već ostvarene najdalje tačke kruženja božanske svesti, koja je dosegnuta u čoveku, u njegovom umu i egu. Svaki korak dalje koji nije usmeren ka povratku u božansko je čista destrukcija i zlo, pokušaj da čovek svojim umom imitira Boga. Jedini mogući korak dalje jeste povratak božanskom izvoru, a ne da kopije stvaraju nove kopije. Nastavak kruga je kretanje naviše, ka početnoj tački (*bindu*) a taj put vodi kroz čoveka, kroz njegovo razumevanje celog ovog procesa, smisla postojanja, kroz čovekovu samospoznaju. To kretanje se spolja izražava kao otkrivanje viših dimenzija, a u suštini to je unutarne putovanje jer sve više dimenzije jesu zapravo čovekove unutarne dimenzije. Na taj način otkrivanje najviše dimenzije postojanja, samog božanskog izvora, jeste čovekova samospoznaja.

Prva polovina kruga jeste fizičko ispoljavanje božanske svesti kroz sve dimenzije, od najviše i najfinije do najgrublje, do fizičkog sveta. To je bilo ispoljavanje kosmosa, prirode i sveg života. Kada to ispoljavanje dosegne svoju krajnju tačku, to je pojava čoveka sa svojim individualnim umom i egom. Nastavak procesa sa najdalje tačke jeste samo povratak izvoru, uzdizanje natrag suprotnom stranom te zamišljene kružnice. **Taj povratak se ne odvija više spolja već samo u čoveku, jer sada se radi o višim dimenzijama, a one su unutar čoveka.** Prva polovina kruženja, ispoljavanje kosmosa (*prakrti*), odvijalo se iz najviše dimenzije ka najnižoj, od finije ka grubljoj. Druga polovina je kretanje od najniže ka najvišoj, od najgrublje ka sve finijoj. Kretanje druge polovine događa se samo u čoveku, ne spolja.

Kruženje božanske svesti od izvora do krajnje suprotne tačke i povratak izvoru, može se metaforički predstaviti kao ogledanje u ogledalu. Spoljašnji kosmos postoji kao ogledalo za božansku svest. Unutarnje kretanje jeste samospoznaja onoga ko se ogleda. Spoljašnji ili ispoljeni kosmos jeste sam po sebi ispunjen suprotnostima jer on sam je jedna velika suprotnost samoj božanskoj svesti, on je njeno ogledalo. Ta kosmička suprotnost se, po modelu holograma, ogleda u svakoj pojavi u kosmosu.

Jedini način da izbegnemo sve suprotnosti spoljašnjeg kosmosa jeste okretanje k sebi i svojoj samosvesti, jačanjem razumevanja i smisla, a ne daljnjim uplitanjem u zbivanja svih suprotnosti.

Ako se ogledamo u ogledalu i u njemu vidimo svoj lik koji je namršten i nesrećan, ne možemo očekivati od tog lika u ogledalu da prestane da se mršti i da se nasmeje pre nas. Mi moramo da se nasmejemo. Taj lik je samo naš odraz.

Ovo važi i za sve životne situacije i međuljudske odnose. Ako bilo šta očekujemo od lika u ogledalu to samo znači da nismo svesni sebe, svoje uloge svesnog subjekta u božanskom postojanju. Tako samo zatežemo već postojeće suprotnosti još više, umesto da napetost smanjimo razumevanjem prirode zbivanja i svoje odgovornosti u njemu, mi zatežemo spoljašnje okolnosti boreći se sa njima. Budući da smo u hologramskom univerzumu to je nalik takmičenju zatezanja užeta. Tako se samo natežemo sa stvarnošću, sami sa sobom, i sebi otežavamo situaciju. I zaista, ljudi se na ovom svetu jedino sukobljavaju sami sa sobom, i spolja i unutar sebe samih. Kada se jedan čovek svađa sa nekim drugim čovekom, on se zapravo svađa sa svojim likom u ogledalu postojanja. Svi su ljudi jedni drugima ogledala, jer univerzum je hologram i svaki čovek je samo svesni subjekt takvog postojanja.

Ako hologramski princip spojimo sa metaforom ogledala onda nam može postati jasno da nas stvarnost uslovljava **samo onoliko koliko joj to dozvoljavamo**, samo onoliko koliko smo nesvesni sebe kao subjekta koji se ogleda u postojanju, da je postojanje naš odraz. Sva iluzija čovekova na ovom svetu i otuda sva njegova patnja jeste u tome što bukvalno shvata svoj lik u ogledalu, što ne prepoznaje ceo proces ogledanja, što lik drži za odvojenu stvarnost. Mi smo ti koji projektujemo stvarnost, ali usled prevelike slobode koju imamo mi smo upali u luksuz zaborava da to radimo i stvarnost shvatamo kao odvojenu i objektivnu stvarnost koja nas tlači i uslovljava. Zato ona može da nas uslovljava samo onoliko koliko joj mi to dozvoljavamo svojom nesvesnošću. Mi smo prvo stvorili svoju realnost, a onda smo to zaboravili i tako stvorenu realnost doživljavamo kao nešto tuđe, spolja nametnuto i prilagođavamo joj se, sledimo je kao da moramo to da činimo. Čak i kad pokušavamo da je promenimo to

nam teško ide samo zato jer ne razumemo pravu realnost, da smo mi svesni subjekti svega što se zbiva.

Ako se neka zbivanja nama ponavljaju to znači da ih nismo razumeli, nismo ih prihvatili, odnosno nismo prihvatili činjenicu da su se ona dogodila samo zbog nas, zbog našeg osvešćenja i razumevanja. To su one situacije kada smo zaglavljani, neprijatne situacije, kada patimo, kada nam se problemi ponavljaju. Sve one imaju jednu zajedničku osobinu: za njih okrivljujemo nekoga ili nešto drugo, spolja, nikada ne prihvatamo svoju ulogu i odgovornost, da se one zbivaju zbog nas, da ih mi postanemo svesni i da ih razumemo. **Onoga trenutka kada okolnosti prihvatimo tako da su se dogodile zbog nas, one počinju da se menjaju. Ne moraju više da nas prisiljavaju da ih prihvatimo sa ispravnim razumevanjem, da su tu zbog nas.** Prestaju da se održavaju i ponavljaju, prelazimo na višu ravan u sticanju iskustava, idemo dalje. To važi za sva stanja, za sve životne situacije i međuljudske odnose. Takođe važi i za zdravlje. Možemo da se iscelimo samo promenom paradigme, mentalnog ubeđenja, jer um upravlja celim telom. Nema neizlečivih bolesti, ima samo neizlečivih ljudi.

Mi nismo odgovorni za ono što se dešava izvan horizonta našeg opažanja, na drugom kraju sveta (osim ako ih zaista nismo uzrokovali nekom političkom ili drugom odlukom). Samo ono što uđe u naše opažanje jeste naša odgovornost, to se događa da bismo mi toga postali svesni.²⁶ Ali ni to nije nužno uvek tako, jer ima puno svesnih subjekata, nekima su potrebna neka određena iskustva, a nekima nisu, ali su ipak prisutni kao svedoci. Dakle, nismo odgovorni za apsolutno sve što se događa u svetu, pa ni za sve u našem životu. Mi smo društvena bića, živimo zajedno i zato dolazi do mešanja uticaja i iskustava. Jedni drugima izazivamo iskustva i prenosimo uticaje. Događa se sve što je moguće da se dogodi.

Da bismo efikasno prekinuli ponavljanje događaja u kojima smo zaglavljani, ili održavanje jednolične situacije, da bismo ih promenili, prvo treba da im se zahvalimo što su se uopšte dogodili zbog nas, tom zahvalom stavljamo celini, božanskoj svesti do znanja da smo postali svesni da se to dogodilo nama, svesnom subjektu, zbog nas, našeg osvešćenja prirode tog događaja. Zatim treba da zamolimo celinu za oprostaj što je morala da uloži toliko truda da se to dogodi zbog nas. Neke osobe su morale puno da se žrtvuju da bi vam uradile neke stvari zbog kojih patimo. Puno je resursa i truda moralo biti utrošeno da bi se stvorila situacija koja vam zadaje muke. Na primer, ekonomska kriza i rat su morali da se dogode da biste naučili lepo da živite i postali svesni nekih osnovnih vrednosti života. Za sve to treba zatražiti oprostaj kao čin da smo postali svesni te velike žrtve i truda. Na kraju treba izraziti ljubav prema božanskoj celini koja nam je to sve priredila samo zato da bismo mi toga postali svesni, da bismo to razumeli i smisao toga vratili celini. Izražavamo ljubav zato jer

²⁶ Informatičke tehnologije, internet, čine dostupnim sve što se zbiva na svetu. Zato zbivanje u svetu sve više postaje naša odgovornost. Zato se zbivanje u svetu veoma ubrzava, sve se mnogo brže rešava. Više nemamo opravdanja da nismo znali i da smo neobavešteni, da nam treba vreme da saznamo. Sve informacije su nam dostupne, kao i svi kontakti. Sada samo od nas zavisi da li ćemo da ih prihvatimo. Zato se ljudi sve više i brže suočavaju sa posledicama svojih dela. Zato je ovakav stav prihvatanja svoje odgovornosti i uloge svesnog subjekta neophodan i jedini moguć da ovaj svet postane bolje mesto za život. Sada je sve svedeno na čovekovu odgovornost za razumevanje informacija i na razvijanju ispravnih kontakata među ljudima, na međusobnom razumevanju. Zaista, čemu nam služe pametni telefoni ako su nam međusobna komunikacija i razumevanje sve lošiji?

smo postali svesni da je i nama pružena ljubav kroz sve što nam se događa. Da je sve savršeno.²⁷

Drugim rečima, treba samo da postanemo svesni postojanja kao ogledala. To podrazumeva da najpre moramo da prestanemo da se opiremo stvarnosti koja se događa tako kako se događa u svakom trenutku. Ako joj se opiremo to znači da je jačamo. Mi jačamo sve čemu se opiremo. Negativne situacije nemaju odakle da dobiju snagu za svoj opstanak osim našeg opiranja i neprihvatanja odgovornosti, naše identifikacije sa suprotnostima. To je nužno tako jer smo u hologramu. Povezani smo sa svime, sve pojedinačno odražava se u svemu drugome; sve što je u drugome odražava se u svemu što je pojedinačno.

Stoga nikada ne smemo težiti novoj i boljoj situaciji samo kroz negaciju i potiskivanje postojeće, kao otpor postojećoj, jer postojeća je takođe rezultat našeg prethodnog delovanja. Tako samo nastavljamo otpor situaciji. Ne možemo privući novu situaciju negirajući da smo već postojeću takođe privukli. Ta povezanost (zakon privlačenja) ne počinje tek sa našom željom da nešto promenimo na bolje, ona je postojala i pre nego što smo zapali u lošu situaciju. Sa njom smo stvorili i sadašnju situaciju, ali nesvesno. Ona postoji oduvek i sve se zasniva na njoj.

Pored neopiranja postojećoj situaciji potrebno je delovati na svim dimenzijama, a to znači nadići samo materijalnu, fizičku ravan u kojoj je stanje takvo kakvo je u prostoru i vremenu. Moramo se uzdići iznad trenutnog prostora i vremena i delovati na višoj ravni, u imaginaciji (astralu) stvoriti sliku stvarnosti kakvu želimo da postoji, kao da već jeste tako. Pri tome presudno je važan osećaj vremena, da to ne kreiramo kao budući događaj, već kao stvarnost koja je već ovde i sada - iako samo u imaginaciji.

To na fizičkoj ravni deluje kao mašta i gubljenje vremena, ali to je zapravo rad na višim dimenzijama koje deluju kreativno na našu dimenziju, našu fizičku realnost. To nije samo fantazija već kreativna akcija. Takođe u tu imaginaciju (astral) treba uključiti i volju, energiju, žar i strast (vatra) u sliku koju smo stvorili, da uživamo u njoj sa strašću kakvu bismo imali da zaista postoji na fizičkoj realnosti. Iznad svega treba biti dosledan u mislima, idejama (vazduh) tako da nam ideja koju nameravamo da ostvarimo bude savršeno jasna u svim detaljima, da nikad ne sumnjamo da je to realnost koju stvaramo na višim dimenzijama, i da će ona neminovno da se ostvari i na ovoj, fizičkoj realnosti, našoj realnosti.

Najveći ispit na fizičkoj realnosti je umeće prihvatanja promena, ne onako kako smo ih zamislili, već kako nam one same dolaze. Ako već tražimo nešto od viših dimenzija, više svesti, onda treba da prihvatimo jednostavnu logiku da ta viša svest zna bolje od nas kako nešto da ostvari. Mi smo i zapali u problem jer to ne znamo baš najbolje. Stoga ne treba da delimo savete višoj svesti i namećemo načine na koji nešto želimo da postignemo, već samo da se držimo ideje i slike krajnjeg cilja. Detalje treba da prepustimo celini božanskog koja najbolje zna ne samo kako da nam nešto ostvari, već i šta nam je zaista potrebno. Ako nam se želje ne ostvaruju i pored svih pročitanih

²⁷ O ovom principu isceljivanja videti u Havajskom učenju Ho'oponopono. (Morrnah Simeona: *Self-Identity through Ho'oponopono, Basic 1*, Pacifica Seminars, 1990. Joe Vitale, Hew Len Ph.D.: *Zero Limits*, Wiley, 2007.) Takođe treba videti rad Vadima Zelanda.

knjiga o zakonu privlačenja, to je ili zato što nam to nije ni potrebno prema planu naše duše za tekući život, ili zato što ne delujemo na svim dimenzijama.

Sve što je kreirano na višim dimenzijama nužno se ostvaruje na nižim. To je zakon stvaranja. Delujemo uspešno njime samo kada ga upotrebljavamo na svim dimenzijama, u celosti. I postojeću lošu realnost koju imamo stvorili smo na isti način, ali nesvesno. Jedini razlog što ne vidimo efekte tog zakona je taj što ga ne koristimo celog, on se neće ostvariti ako samo maštamo o željenom a ne činimo sve što treba da se ono dogodi, ako želimo (vatra) jedno, mislimo (vazduh) na drugo, maštamo (voda) o nečem trećem a radimo (zemlja) nešto sasvim četvrto. Na fizičkoj realnosti neće se ostvariti ništa od toga. Na fizičkoj realnosti ostvaruje se samo ono što je sinhronizovano prošlo kroz sve dimenzije, od ideje do ostvarenja.²⁸

Zajedno sa umećem prihvatanja promena stoji problem vremena. Uvek postoji iskušenje vremena kada se ništa ne događa, kada dolazimo u sumnju da li stvar uopšte deluje. To vreme zapravo mi sami stvaramo jer se nismo posvetili cilju na svim dimenzijama. Mi ne vidimo svoju podsvest, ne vidimo da još uvek ne delujemo celovito. Vreme je razmak između ideje i njenog ostvarenja. U stvarnosti, u celini postojanja, nema vremena, sve je u sadašnjem trenutku. Zato da bismo ostvarili ideju treba da uklonimo vreme, a to znači da ujediniemo sve dimenzije delovanja, ovde i sada, svakog trenutka. Umesto da očajavamo što se ništa ne menja, bolje da to vreme provedemo u osvešćenju i usavršavanju delovanja na svim dimenzijama, svakog trenutka.

Pored delovanja na višim dimenzijama treba delovati na fizičkoj ravni, u skladu sa fizičkim zakonima. Pomoću njih mi postajemo sposobni da prihvatimo promene koje nas vode ka ostvarenju cilja, željene realnosti. Budući da postojimo u hologramskom univerzumu, mi moramo da budemo promena koju iščekujemo spolja. Tako se deluje na fizičkoj dimenziji. Moramo da činimo ono što želimo da nam se dogodi. Samo tako ćemo u ogledalu postojanja da vidimo ono što želimo da vidimo. Ako želimo veću i bolju kuću, treba da pomognemo drugima da steknu kuću; ako želimo da dobijemo novac, treba da ga dajemo onima kojima je potreban. Ako želimo da budemo voljeni, treba da pružamo ljubav. Uvek treba prvo da damo, i to uvek više. Tako dokazujemo da smo svesni celine i više sile u vođenju delovanja, u svest duše i božansku svest. Tako zapravo omogućavamo božanskoj svesti da deluje kroz nas, svest duše deluje uvek iz obilja i bez sumnji jer uvek iza sebe ima božansku celinu, zna da nema gubitaka ni u čemu.²⁹

Tako delujemo savršeno usklađeno sa svešću duše, a sa njom uvek smo na dobitku.

Tako se suprotnosti nadilaze razumevanjem sebe i prirode stvarnosti koja je izvan nas samih.

²⁸ Delovanje u svim dimenzijama postojanja i našeg bića, od uma preko energije i osećanja do tela, opisano je u Bibliji kao prva zapovest Božja: *Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim, i svom snagom svojom.* (Marko 12. 30)

²⁹ Matej, 5. 38-48.

SAVRŠENSTVO DUHOVNE PRAKSE

Ne možemo da ne budemo u duhovnoj praksi jer sve je svest u hologramskom univerzumu. Mi smo svesni subjekti objektivnog postojanja i sve se događa radi naše spoznaje smisla događanja. Velika je iluzija da je duhovna praksa rezervisana samo za mistike i monahe, takozvane religiozne ljude. Oni su najdalje od prave duhovne prakse. Prava duhovna praksa događa se svakog trenutka u vremenu i svuda u prostoru. Događa se uvek i svuda zato jer ništa ne može biti izvan božanskog Apsoluta.

Najstarija duhovna praksa jeste tantra. Tantra je deo najdrevnije duhovne prakse koja je danas poznata kao "četvrti put" a koju je na Zapad doneo G. I. Gurđijev, a detaljnije razradio njegov učenik P. D. Uspenski.³⁰ To je praksa osvešćenja svega što jeste u svakom trenutku, bez izbora, ona polazi od stava da sve već jeste božanska svest i samo je treba osvestiti, odnosno aktuelizovati njeno prisustvo. Ništa drugo. Tantra radi sa svim stanjima svesti u čoveku, koje su izražene psihoenergetskim centrima u čovekovom biću, kao čakre. Polazi od najosnovnije, a to je kontrola energije kroz njenu razmenu među polovima, seksualnost, i uzdiže se na sve ostale oblike razmene energije, društvene odnose, odnose sa svetom, prirodom, mišljenjem, samospoznajom.

Tantra je nastojanje da se svest duše sačuva u svim oblicima zbivanja u kojima se u čoveku može naći, od najnižih, elementarnih, instinktivnih i nagonskih, do najviših mentalnih stanja. Tantra je nastojanje da svest duše odoli svim izazovima i iskušenjima u kojima može doći kada je u telu, da sačuva svest o sebi, da ne padne u identifikaciju sa zbivanjima. Dakle, ne da izbegne izazove, već da ih direktno iskusi do dna, kakvi jesu, i da ih tako nađe: razumevanjem, iskustvom. To je cilj i svrha svakog ljudskog života, svih ljudskih drama i sve karme, sveg rada čovekovog na ovom svetu. Tantra je samo ubrzanje tog procesa i njegovo bolje razumevanje.

Planeta Zemlja je poligon za obuku duša u *agori tantri*. *Agora tantra* je krajnja, ekstremna vrsta tantre koja iskušava sva krajnja stanja tela i uma, pa i smrt. U svim ekstremnim stanjima oni imaju za cilj da sačuvaju transcendentalnu svest duše, da uvek budu svesni sebe. Kada u tome uspeju onda nadilaze rađanje i umiranje, razloge za reinkarnaciju, tada je božanska svest duše prepoznala sebe u svim mogućim oblicima, u samom postojanju. Princip je u sledećem: ako uspemo da sačuvamo svest duše u krajnje ekstremnim stanjima u kojima se telo i um mogu naći, onda postajemo gospodari tela i uma, onda nas telo i um ne mogu uhvatiti u svoja ograničenja ni u svim drugim stanjima koja su manje ekstremna. Tako nestaje potreba za inkarnacijama.

Sve što ljudi rade na ovom svetu jeste blaži oblik tantre. Svaki seljak na njivi, radnik u rudniku i fabrici, mehaničar koji je zamazan uljem, tehničar u kancelariji koji ne podnosi svoga šefa i kolegu - jeste duhovni praktičar tantre, elitne škole osvešćenja, samo ih niko nije obavestio o tome. Uspešni i srećni ljudi, isto kao i neuspešni i nesrećni, praktičari su iste tantre, samo u različitim fazama iskustava.

³⁰ P. D. Uspenski: *Četvrti put* (P. D. Ouspensky: *The fourth way*; Beograd: Esoterija, 1994

Dijalektika suprotnosti se ispoljava u vremenu i prostoru, na odgovarajućim mestima i trenucima, ne uvek odjednom i ne svuda jednako.

Suprotnost se ogleda i u takozvanoj duhovnosti. Budući da je sve samo božanska svest koja sebe iskušava u svim oblicima, ne postoji ništa što nije ona sama, pa prema tome ne postoji ništa što nije duhovno, božansko. Pojava religija i duhovnih praksi imaju stoga dvostruko i često suprotno značenje i smisao. Prvi je da nesvesnog čoveka podsete ko je on sam i kakva je priroda postojanja, da je ono božansko. Drugi je taj da, ako samo božansko postoji, takva nastojanja su nužno protivrečna sama sebi i deluju kontraproduktivno, ona udaljavaju čoveka od svesti o sebi i od samog božanskog.

Čovek gradi hramove, moli se i klanja se božanstvu, a kod kuće je tiranin. Međutim sama egzistencija je božanska da božanstvenija ne može biti, svaka čestica je božanska. Prve verske zajednice bile su samo skup duhovnih istomišljenika, kao što su bile ranohrišćanske gnostičke zajednice *ekklesia*, koje su se spontano okupljale i koje su bile protiv zatvaranja božanskog prisustva u određene građevine (Dela apostolska 7.48-49; 17.24), jer su bili protiv svakog idolopoklonstva. Kada su ljudi izgubili direktan odnos prema božanskom, onda je nastala crkvena teokratska institucija koja Boga smešta isključivo u svoje građevine i svoj posed.

Umesto verskih objekata i simbola svu pažnju, poštovanje i svest treba usmeriti na svaku stvar koju vidimo i dodirujemo, na sve ljude i sva bića, jer sve je to odraz božanske svesti, božanskog prisustva. Čoveka je jedino divljenje i poštovanje prema božanskoj prirodi samog života i postojanja činilo boljim. Religije ga samo sprečavaju u tome. Ako je neko i postao bolji zbog religije i vere, to je postao samo zahvaljujući tome što je duhovno učenje prepoznao i primenio u postojanju i sopstvenom životu, i tako se povezao sa Celinom. Kada bi ljudi samo 10% svoje svesti koju ulažu u religijske rituale u hramovima usmerili na svoje bližnje i svet oko sebe, ovaj bi svet bio raj. Ne, to je pogrešna procena. Bilo bi dovoljno i 1%.

Nema drugog načina da čovek zaista bude religiozan nego da božansko vidi u poštuju u svemu, pre svega u svojoj kući, prema svojim bližnjima, da mu hram bude sopstvena kuća, svete relikvije da mu budu svi predmeti i alati koje drži u ruci, da mu molitva ne bude žalopojka već samo zahvalnost za sve, da svoju zahvalnost Bogu izražava radom i da uvek bude svestan da ne radi on nego da Bog radi kroz njega, da mu oltar bude svaka dobra stvar koju je napravio, da jedina žrtva koju prinosi bude njegova gordost i neznanje, da jedino obraćanje Bogu bude opraštajuće razumevanje prema bližnjem, da mu jedino poštovanje vere bude poštovanje svakog živog bića. Sve dok to ne bude tako svi hramovi i religije samo će postojati kao pokrića za licemerje i samoobmanu, opravdanje za sve sukobe. Zaista, ako je božanska svest u osnovi samoga postojanja, zašto je izdvajati, poštovati i obožavati samo u posebnim građevinama, zašto je razlikovati od svakog živog bića, zašto je razlikovati od nas samih? Odgovor je jednostavan: zato jer nismo svesni svoje prave prirode i prirode božanskog, a sve što je nesvesno to se projektuje van, u neke objekte.

Zato što je čovek nesvestan svetom vladaju paradoksi. Ništa na ovom svetu čoveka više ne udaljava od svesti o božanskom prisustvu od samih religija, iako ga one najviše i približavaju božanskom. Ništa na ovom svetu nije više nasilno od religija i više usmereno ka nenasilju, više ispunjeno glupostima i lažima, i ujedno više istinito od religija. Najreligiozniji ljudi na ovom svetu su Talibani koji svoj život daju za veru,

ubijaju čak i svoju decu ako ne služe njihovoj veri. Međutim, od njih su bliži božanskoj svesti nuklearni fizičari, ateisti, koji prave atomske bombe a sami nikada ne bi nikoga ubili, zalažu se za mir i vladavinu prava, u svom radu i znanju najbliži su izvornim, božanskim principima prirode, a ne znaju ništa o duši.

Ta luda igranka na ovom svetu vlada previše dugo.

Monah koji se odriče sveta i stvara sebi idealne uslove da bi spoznao božansko, najviše se udaljava od njega, jer božansko je u svemu i sve je božansko. Monah ugađa sebi izbegavanjem suprotnosti, imitacijama i ritualima. Za razliku od njega, božansko brže i direktnije spoznaje obična domaćica koja brine o svojoj porodici, ili samohrana majka koja ceo dan radi da prehrani svoju decu, ona direktno vidi božansko u svome detetu i samo to joj daje snagu da se kao lavica izbori sa svim teškoćama, koje najčešće ima u svojoj kući, sa svojim bližnjima.

Sve je to praksa "četvrtog puta" ili tantre, ali nažalost nesvesna. Sve što je u 'duhovnoj praksi' potrebno jeste da ono što je nesvesno učinimo svesnim. Ništa drugo. Praksa se sama uvek događa.

Praksa je sveopšta pa tako biva ponekad i suprotno. Ima monaha koji direktno spoznaju prisustvo božanske svesti, kao što ima i loših domaćica. U oba slučaja razlog je isti: dijalektika suprotnosti. Monah misli da je odvojen od božanskog i da treba da se ponovo spoji sa njime, pati jer ne vidi da je sve vreme u njemu. Majka svu svoju snagu dobija od deteta, a ne vidi da je dete samo mali prozorčić kroz koji se probija svest božanskog prisustva, jače nego na drugim mestima, i da je božansko prisustvo onaj pravi izvor koji joj daje svu snagu i radost uprkos svim patnjama. Božansko ne treba ograničavati ni na šta jer je u svemu. Sve što nam je privlačno i drago takvo je samo zbog svesti duše koja se kroz to ispoljava, a ne zbog samog spoljašnjeg oblika kroz koji se ispoljava. Spoljašnji oblik može biti krajnje neverovatan. Biseri duševnosti mogu se otkriti i u najdubljem ljudskom blatu.

Zato je rečeno da smo svi mi grešnici na ovome svetu, grešenje je način na koji se osveščavamo i budimo za ispravno, za savršeno. Zato je Hrist došao da nam svojim svedočenjem o čistoj svesti duše ukaže na naš položaj. Zato je samilost prema najvećem grešniku najbliža božanskoj svesti. Niko nije postao svetac ako nije iskusio greh. Isto važi i za društvo u celini, za stanje u svetu. Ono je pogrešno u mnogim stvarima ali samo zato jer je to jedini način da se dođe do svesti o ispravnom načinu života, nepravda postoji samo zato da bi se došlo do ispravnog društvenog uređenja i pravde, kaos postoji da bi se uveo red.

Kada nas zadese nesreće i teškoće, kada zapustimo svoju 'duhovnu praksu', meditaciju, ako smo je uopšte imali, i lutamo u beznađu, i to je deo prakse. Praksa nikada ne prestaje zato jer božanska svest uvek postoji u svemu. Za vreme meditacije mi doživljavamo prisustvo u stvarnosti, ali samo kao nemo i apstraktno iskustvo. Kada nakon meditacije zapadnemo u teškoće rada i neizvesnosti života, onda iskušavamo tu istu stvarnost na konkretan način. Ne postoji više stvarnosti, ona je samo jedna ista uvek i u svemu, i u najdubljoj ekstazi *samadhija*, u bogospoznaji, u *nirvani*, i u najgorim životnim uslovima i iskušenjima. Zato nam svi prosvetljeni (*bodhisattva*) govore da smo mi već u *nirvani*.³¹

³¹ *Dijamantska sūtra* (Sanskrit: *Vajracchedikā Prajñāpāramitā Sūtra*)

Upravo tada kada smo izgubljeni, izbačeni iz zone ugodnosti i navika, iskušavamo svoj kontakt sa višom svešću duše, njeno delovanje spolja, koje mi svojim umom doživljavamo kao delovanje više sile ili nepoznatoga, i kao neizvesnost. Da li smo spremni da prihvatimo božansko kao nepoznato, neočekivano, čak i kao najmanje poželjno? Ako je božansko u osnovi svega, onda nam može prići kroz sve. Ono to uvek i radi, uvek je tu. Bliže nam je od svega dok mislimo da je najdalje. Čini se kao da se božansko najviše zabavlja time da nas iskušava kroz koje ćemo sve nenormalne i neočekivane oblike biti spremni da ga prihvatimo i prepoznamo. Sve dok ga ne prihvatimo apsolutno u svemu.

Ne postoji jedan direktan put ka božanskom. Put je uvek ispravan i kada je direktan i kada je indirektan zato što ništa nije izvan božanskog, svi putevi vode ka njemu, svi putevi su samo božansko.³² Sve je već božansko. Zato jedino treba biti savršeno svestan svakoga puta, svakog zbivanja, svakog trenutka u svemu, bez obzira u kom obliku i stanju, uvek treba potpuno uživati u sadašnjem trenutku. Učestvovati u putovanju celim bićem maksimalno svesno. Samo tada put nestaje i mi smo na cilju. Ako putujemo ka božanskom projektujući ga kroz prostor i vreme na isti način kao zemaljske puteve, nikada nećemo stići do njegovog kraja, do cilja. Ako cilj duhovnog putovanja ne ostvarujemo ovde i sada, nikada ga nećemo ostvariti.

To je najviši paradoks i suprotnost u dijalektici duhovnosti: ostvarujemo božansku prisutnost kroz svest o njenom gubljenju, kroz greške i lutanja, upravo zato jer smo sve vreme u njoj samoj, i nikada ne možemo biti izvan nje same. Zato možemo da lutamo, zato imamo slobodu da grešimo. Mi sami smo božanska svest koja spoznaje sebe samu u svim mogućim oblicima. To što nama ovde izgleda kao greh i zlo, patnja i lutanje u neznanju, nemaština i gubitak, sa aspekta božanske svesti nije ništa drugo do ispoljavanje njenih krajnjih mogućnosti u svim detaljima. Sve je to njena kreativnost. Čim toga postanemo svesni i sve nedaće i iskušenja prihvatimo kao dar s neba, situacija se menja. Kada delujemo usklađeno sa božanskom svešću (*tao*) tada delujemo kreativno, stvaramo realnost, nismo više njeni objekti već svesni subjekti. Božanska svest se kroz sve to ostvaruje, kroz sve moguće oblike i stanja.

Božanska svest je superiorna svim pojavama. Naša svest je izdanak te iste božanske svesti. Kada kroz svoju svesnost prihvatimo božansku svest i učestvujemo u njoj, onda i mi učestvujemo u toj superiornosti i moći stvaranja pojava.

Ne postoji nesavršenstvo ni gubitak ni u čemu. Samo čovek koji nema svest o božanskom prisustvu i savršenstvu je nemoćan i misli da je u gubitku.

Takvoj pravoj duhovnosti uči nas sam život. To je učenje "četvrtog puta", praksa sufija,³³ Gurđijev i Don Huan (u delu *Kastanede*) upravo su stvarali takve okolnosti svojim učenicima, terali su ih da budu svesni svakog trenutka i da prihvataju sve izazove bez izbora i izbegavanja, najčešće baš one koje ne žele i koje izbegavaju. Na toj

³² Ja sam put, istina i život" reče Hrist, ali tu je naglasak na početku izjave, na "Ja sam", ili "Ja jesam", na svest o svojoj suštini, Sopstvu, svesti duše. Tada put nestaje jer je bio u nama, i mi smo na cilju. On je uvek ovde i sada, nikada ubuduće i negde drugde.

³³ Ne i islama. Sufizam ne treba poistovećivati sa islamom. Sufizam je mnogo stariji od islama. Islam je stvoren da bi se sufizam uništio, muslimani su ubijali sufi mistike, ali duhovnost sufizma je tako autentična i snažna da je opstala tako što se delimično asimilovala u islam, iako u izmenjenom i uprošćenom obliku.

svesti bez izbora i u svakom sadašnjem trenutku i stanju postojanja zasniva se praksa budističke meditacije, *vipassana* i *satipatthana*.

Savršenstvo duhovne prakse zasniva se na samom postojanju zato jer je celo naše biće dizajnirano za takvu praksu. Postojanje i svest su jedno isto, ali se ispoljavaju odvojeno kroz četiri dimenzije i sedam faza. Od dimenzija postojanja sačinjeno je naše fizičko telo, emocije, volja i um. Naše telo spaja energiju postojanja sa svešću kroz sedam faza, a one su ispoljene kroz sedam psihoenergetskih centara ili čakri. Na taj način naše biće je mikrokosmos, a to znači da sadrži sve što je potrebno za savršen spoj svesti i postojanja, ono je savršeno dizajnirano za spoj svake individualne svesnosti (uma) sa apsolutnom svešću božanskog. Kroz sedam faza i četiri dimenzije svest božanskog se prelama u sve individualne pojave. Ona se kroz telo razdvaja u svet iluzije i kroz isto telo spaja u svoju izvornu celinu. Isti mehanizam, čovekovo telo, razdvaja svest u iluziju mnoštva i spaja je u izvorno jedinstvo. To je isti proces samo se ispoljava na dva načina, apsolutan i relativan.

Čovekovo telo je tako savršeno dizajnirano da ono samo automatski sprovodi svest apsoluta od svih individualnih iskustava do povratka u izvorno jedinstvo. To sprovođenje se ogleda kao kretanje svesti i energije od prve do najviše čakre. Međutim, svojstvo slobodne volje, koje se ispoljava u krajnjoj suprotnoj tački ispoljavanja (o tome u poslednjem poglavlju, slika 4), stvara mogućnost da se svest više zadrži u iskustvu postojanja koje odražavaju prve tri najniže čakre. Stoga kada čovek ne bi gubio vreme i energiju kroz zadržavanje svesti na prve tri čakre, svest bi se sama automatski uzdigla do najviše čakre, do povratka u božanski apsolut. Takvo iskušavanje svesti u najgrubljim fazama iskustava, prve tri čakre, traje više života, ono sačinjava sva karmička iskustva. Telo je dizajnirano da automatski sprovede božansku svest kroz celo naše telo, kroz sve čakre. Čovek iskušava svoju individualnu volju i svest tako što do krajnjih mogućnosti iskušava slobodu koju daju prve tri čakre. Kada se u tome dovoljno zasiti, onda dozvoli da se svest uzdigne do najviše čakre. To je sve što treba znati o duhovnoj praksi.

ŠIVINI SAVETI ZA PREPOZNAVANJE SAVRŠENSTVA

Praksa sa kojom se usaglašavamo sa stvarnošću i samim tim spoznajemo savršenstvo svakog trenutka, svodi se na postizanje bezvremene sadašnjosti. To je praksa smirenja uma od svih sadržaja, svih misli, koji nas odvlače u imaginarno vreme, koji nas na taj način odvlači od stvarnosti, koja postoji samo u sadašnjem trenutku. Smirenje uma od svih sadržaja ili misli jeste praksa meditacije, ali meditacija je samo završna i konačna praksa, istinska praksa je sam život u svakom trenutku. Sve što nam se zbiva u svakom trenutku našeg života jeste praksa meditacije, praksa osvešćenja postojanja i upoznavanja delovanja uma; život je praksa iskušavanja identifikacija sa umom radi spoznaje svesti koja je iza uma, koja omogućava um i sam život, svesti duše.

Smirenje uma je dostizanje najviše i najfinije dimenzije postojanja, akaše ili etra, univerzalnog kvantnog polja. Ta najviša i najfinija dimenzija iz koje se sve ispoljava, uvek postoji u nama, ona nam daje svu svest koju imamo. Da bismo se otvorili za njeno prisustvo, da bismo tu izvornu svest aktivno koristili, treba samo da obustavimo ometajuće aktivnosti ostalih nižih dimenzija, misli (vazduh), energetske fluktuacije (vatra), imaginaciju i želje (voda), kao i identifikaciju sa fizičkim telom. Tada, kada nije ometana nižim i grubljim aktivnostima, ona sama izbija kroz našu svest kao svest o sebi, našoj suštini, i ona se istovremeno pokazuje kao prava priroda samoga postojanja, otkriva se u svemu. Sve što vidimo mi vidimo samo kao manifestaciju božanske svesti koja sve omogućava. Sve što radimo, sve aktivnosti koje činimo u fizičkom životu jesu samo uvežbavanje da božansku svest naše duše ispoljimo u postojanju na kreativan način, da je zadržimo usled svih iskušenja nižih i grubljih oblika postojanja. Što je oblik postojanja niži i grublji to je svest sve više uhvaćena u određene oblike i uslovljavanja i zato oni usporavaju svest. Na najgrubljem planu, fizičkom svetu, svest je toliko uslovljena da deluje kao u snu.

Sve dimenzije postojanja možemo razumeti samo kao različite brzine manifestacije jedne iste božanske svesti. U dimenziji vazduha ili misli ona je veoma brza, može trenutno da menja oblike i sadržaje; u dimenziji vatre ili energije i volje, ona je sporija, vezana je za određeni oblik i motivaciju, sadržaj; u dimenziji vode još više je usporena vezivanjem za oblik iako i dalje može da se lako menja, ali sporije nego u višim dimenzijama; u elementu zemlje ili u fizičkoj dimenziji, ona je najsporija. Najviše usporena božanska svest jeste sve ovo što vidimo kao grubi fizički oblik ili materija. Svaka fizička stvar je zapravo samo maksimalno usporena božanska svest ili vibracija 'božanske čestice'.

Čovek može da se probudi samo ako prepozna da i fizički svet ne postoji sam po sebi i za sebe već da je samo odraz božanske svesti, njene mogućnosti da se ispoljava i na taj način, kao gruba fizička realnost. Budnost jeste svesnost. Stoga prepoznavanje svega kao svesti daje budnost. Lako je više dimenzije prepoznati kao svest, poenta življenja jeste u tome da i najgrublje oblike postojanja prepoznamo kao svest, da sve dimenzije i oblike postojanja prepoznamo kao božansku svest, i kao svoju svest. To postizemo usavršavanjem sopstvene svesnosti, odnosno budnosti.

Stoga jedina istinska duhovna praksa jeste prepoznavanje bezvremene božanske svesti u samom postojanju, svakog trenutka i u svemu, bez izbora. Kada se postojanje vidi tako, onda se vidi samo kao savršeno.

Ta praksa je i najstarija na ovom svetu. Njeni koreni su tako stari da su nepoznati. Do nas je ta praksa dospela kao nauka tantre. Ona postoji u različitim oblicima na mnogim mestima u svetu i u mnogim tradicijama. Sve prave duhovne prakse potiču iz tantrizma, ali su manje ili više izmenjene tako da odgovaraju ljudima sa različitim stanjima svesti i karmičke zrelosti.

Najstariji simbol koji prikazuje božansku svest jeste figura čoveka koji sedi u položaju lotosa, kao jogin, i ima tri lica, okolo njega su motivi životinja i prirode. To je figura iz Doline Inda, Mohendžo Daro. Stara je desetak hiljada godina. Ali ona je bila samo južni ogranak mnogo starije sloveno-arijevske civilizacije koja se prostirala u celoj Aziji, sve do Balkana, Zapadne Evrope i Sumera. U tom istom položaju sahranjivani su mrtvi u Lepenskom Viru, na Balkanu.

Slika božanstva sa tri lica uvek predstavlja najviši princip postojanja, akašu ili eter, kvantnu svest. Tri lica su prošlost, sadašnjost i budućnosti, odnosno bezvremena sadašnjost koja obuhvata sva tri vremena. Često taj prikaz ima i više ruku, što označava svestranu delatnost, da se izvorna božanska svest ispoljava i da deluje na sve moguće načine, da ona deluje s bezbroj ruku na sve što se zbiva, da božanska svest svime rukovodi.

Najčistija predstava takvog božanstva do danas je ostala kao predstava Šive. On ima tri lica, više ruku, a predstavlja se i kao plesač. Smisao prikazivanja Šive kao plesača (*Shiva Nataraj*) je da nam približi razumevanje da je božanska svest jedno sa postojanjem, da su postojanje i božanska svest jedno isto samo u različitim stanjima, svest kao neispoljeno a postojanje kao ispoljeno stanje jednog istog. Kao što plesač uvek postoji, i dok pleše i kada miruje, tako se jedna ista božanska svest ispoljava kao sve što postoji, ili miruje u sebi. Ona uvek ostaje ista, ona sama, bilo da je ispoljena ili neispoljena, bilo da pleše ili miruje. Božansko se ispoljava kao kosmos, kao ples, a njegova suština je prisutna u svemu, kao što je plesač prisutan u plesu i ples ne postoji bez plesača. To je prikaz one 'božanske čestice' i njen ples kroz trenutne vibracije u sve što postoji. U svemu se događa samo ona sama.

Kaže se da Šiva naizmenično stvara i uništava, proizvodi svetove i reapsorbuje ih u večnom zbivanju, koje ikonografija predstavlja plesnim pokretom: Šiva u ruci drži bubanj, simbol stvaranja kroz vibracije, a u drugoj ima plamen, vatru koja na kraju svakog razdoblja uništava svemir, ali ga i osvetljava svetlošću svesti. Dakle, bubanj je vibracija jedne 'božanske čestice', a vatra je njena energija koja sprovodi svetlost svesti. Najstarija izvorna sloveno-arijevska predstava Šive bila je da se to sve događa trenutno u bezvremenoj sadašnjosti, da je to ona 'božanska čestica'. Vremenom se na indijskom potkontinentu ta ispravna predstava izgubila i zamračila iluzijama o ogromnim vremenskim ciklusima. Sve je stavljeno u kontekst linearnog vremena da bi se zadovoljila mašta vernika i sakrila prava priroda stvarnosti, bezvremene sadašnjosti božanske svesti koja je sve, a to znači da smo to mi sami, ovde i sada. Ničeg drugog i ne može biti. Mi smo to. Međutim, taj zaborav ima svoj smisao u tome da samo tako može da se odvija ljudska drama i projekcija individualnih duša na ovom svetu, samo u iluziji linearnog vremena. Sve je to namera i plan božanske svesti

da sebe iskusi i u najdaljem stanju, u potpunom zaboravu same sebe, u ljudskom umu i egu, na ovom fizičkom svetu.

Prevod teksta „Usredištavanje“ (*Centreing*) je preuzet iz knjige Paul Reps-a: *Zen Flesh, Zen Bones*, („Zen meso, zen kosti“) u izdanju Pelican books 1972. (Paul Reps, *Zen Flesh, Zen Bones, A Collection of Zen and Pre-Zen Writings*). Ova knjiga predstavlja zbirku prevoda zen tekstova, dok se poslednji tekst, „Usredištavanje“ - koji po Repsovoj tvrdnji pripada tantričkoj tradiciji - ovde našao jer, prema njegovom mišljenju, sadrži i neke od ideja karakterističnih za zen. Tekst je poznat i kao *Vijñāna Bhairava Tantra*.

„Dok sam lutao neizrecivo lepim predelima Kašmira iznad Šrinagara, susreo sam pustinjaka Lakšmandžua koji je sa mnom podelio učenja, izložena u ovom tekstu“, kaže Reps. Po tvrdnji Lakšmandžua, tekst predstavlja derivat učenja iz *Vijñanabhairava*, *Svachanda* i *Malinivijaya* tantri. On i Reps su ga preveli sa sanskrita na engleski. Reps tvrdi da su tantrici iz kojih je kompiliran ovaj tekst, napisane pre 4.000 godina.

Božanski par, čijim dijalogom otpočinje ovaj tekst, simboliše dva osnovna vida energije. Šakti (boginja, Devi) označava kinetički funkcionalni aspekt energije, koji stvara promenljivu slikovnicu sveta, Šiva označava potencijalni, univerzalni aspekt energije s one strane svake funkcije i manifestacije, čisto bivstvovanje izvan vremena. Šakti je energija koja sve omogućava i odražava, a Šiva božanska svest koja je u osnovi energije. Šiva je finije a Šakti grublje stanje jednog istog. Šiva je unutarne a Šakti spoljne manifestovanje jednog istog. Šiva je apsolutno a Šakti relativno. To dvoje jeste sâmo postojanje u svim oblicima i dimenzijama.

Ovih 112. stavova svrstani su u tri grupe. Prva grupa odnosi se na buđenje čakri, druga na interniranje *mantri*, a treća na meditaciju. Takođe ima stavova koji kroz estetski doživljaj samo postojanje otkrivaju kao božansku svest.

Meditacija u užem smislu (*dhyana*) čini najveći deo teksta. To su stavovi koji se odnose na: 1) sjedinjavanje sa svetom, 2) estetičku percepciju, 3) razvijanje svesnosti, 4) zaustavljanje toka svesti i 5) nadilaženje (transcendencija).

Nadilaženje je uviđanje prave prirode manifestnih oblika energije. To biva moguće na osnovu nadilazeće svesnosti, kada zasenjenost i prijanjanje za pojavno izgube snagu.

Jedinstvo svesti i postojanja događa se kroz sav kosmos i sve pojavne oblike života. Konačno sjedinjenje kroz razumevanje smisla svega toga događa se samo u čoveku. To se događa kroz sedam faza, koje su izražene kroz sedam čakri ili stanja svesti, sedam modaliteta sjedinjenja svesti i postojanja. Nauka tantrici sastoji se u tome da se jedinstvo svesti i postojanja spozna i praktično iskusi u svim čakrama, u svim stanjima svesti, odnosno modalitetima postojanja.

Postoji pogrešno učenje o tantri koje kaže da je cilj da se u prvoj, najnižoj čakri probudi izvorna energija, *kundalini*, i da se ona podigne do najviše čakre. U savršenoj stvarnosti istina je drugačija od one koja nam se servira preko medija. Nema nikakvog podizanja energije jer ona je već svuda. Svest je najfinije a postojanje je najgrublje stanje jednog istog, a energija je između njih, kao njihova srednja faza. Energija povezuje svest i postojanje. Ona je manifestacija oba ta aspekta, a to znači da je već

prisutna u svemu kao svest i postojanje. Radi se samo o njenom svesnom razumevanju i na taj način usklađivanju kroz sve faze ispoljavanja.

Tantra nas uči da se svakoj čakri događa sjedinjenje svesti i postojanja, ne samo u najnižoj kada doživljavamo orgazam. U drugoj čakri to sjedinjenje se izražava kroz seksualno sjedinjenje sa drugim bićem; u trećoj to je ostvarenje zajedničkih ciljeva u životu nezavisno od ličnih interesa; sjedinjenje svesti i postojanja u četvrtoj čakri manifestuje sa kao orgazam čiste ljubavi sa samim postojanjem, tu se jedinstvo svesti i postojanja doživljava emocionalno, nezavisno od tela; u petoj čakri svest o postojanju može nakon emocionalnog doživljaja da se izrazi i mentalno, verbalno da se prenese i uobliči, tu se događa orgazam mudre reči i saznanja; u šestoj čakri se događa orgazam intuitivnog uvida koji nadilazi sve reči i opise. U sedmoj čakri svršavamo sa svim iluzijama odvojenosti svesti i postojanja.

U sledećem tekstu Šiva nas savetuje kako da savršeno jedinstvo svesti i postojanja prepoznamo na sve moguće načine kroz sve čakre: estetski, u lepoti samoga postojanja, odnosno kroz četvrtu čakru; između dve misli ili kroz šestu čakru; između dva daha ili kroz treću čakru. Teško je razlučiti sve metode i identifikovati ih sa čakrama jer se mnoge prepliću i povezuju. Cilj i jeste da se sve čakre povežu u jednoj svesti o večno prisutnom savršenstvu postojanja, odnosno da se savršenstvo postojanja ispolji kroz čoveka na svim nivoima svesti, tj. čakrama. Kada se svest i postojanje povežu u svim čakrama ravnomerno, to se naziva *samadhi*, što znači sjedinjenje ili usredištavanje.

USREDIŠTAVANJE

Devi pita:

O Šiva, kakva je tvoja zbilja?

Šta je ovaj čudesni svet?

Šta sačinjava zrno?

Ko usredištava veliki točak?

Kakav je to život s onu stranu oblika što prožima oblike?

Kako da u njega uđemo, iznad vremena i prostora, imena i opisa?

Razjasni moje sumnje.

Odgovori Šive:

1. Blistava, to iskustvo može se naslutiti između dva daha. Kad udahneš i upravo pre nego izdahneš - *tada*.

2. Kad dah kreće odozdo naviše i opet, odozgo naniže - kroz oba zaokreta, *ostvari*.

3. Ili, kad se udisaj i izdisaj stope, u tom času dodirni, obesnažen, snagom-ispunjen *centar*.

4. Ili, kad su pluća prazna pa stanu sama od sebe, ili puna i zaustavljena - u tom univerzalnom trenutku deo naše malenkosti *nestaje*. To je teško samo nepročišćenima.

5. Pojmi svoju *pranu* kao svetlosne zrake što se uzdižu od centra do centra uz kičmu; tako se uspinje *životnost* u tebi.

6. Ili, u prostoru između, oseti je *kao bljesak*.

7. Devi, u tim središtima svesnosti, predstavi sebi sanskritska slova najpre kao slova, zatim kao zvuke, potom kao najsubtilniji osećaj. Na kraju, ostavljajući sve po strani, budi **oslobođena**.
8. S pažnjom između obrva, budi svest koja je uvek iza misli. Neka ti se *prana* uspinje do temena, padajući, zatim, kao **pljusak svetla**.
9. Ili, zamisli petbojne krugove petlovog repa kao svoja čula u bezgraničnom prostoru. Neka se njihova lepota otopi iznutra. Slično u bilo kojoj tački prostora, ili tački na zidu - sve dok se tačka ne **rastvori**.
10. Zatvorenih očiju, sagledaj svoje unutrašnje biće u pojedinostima. Tako **uvidi** svoju prirodu.
12. Kad rukama zatvoriš sedam otvora glave, prostor između očiju postaje **sveobuhvatan**.
13. Dodirujući očne jabučice, lako kao perom, svetlost između njih **otvara se k srcu** prožimajući kosmos.
15. Intoniraj lagano zvuk a-u-m. Kako zvuk ulazi u zvučnost, **naporedo i ti**.
16. Otpočinjući i profinjujući zvuk bilo kog slova, **probudi se**.
17. Slušajući gudačke instrumente, oslušni njihov složen središnji zvuk - i time **sveprisustvo**.
18. Intoniraj zvuk glasno, a potom sve tiše i tiše kako ti osećaj uranja u ovu **tihu harmoniju**.
19. Predstavi sebi duhovnost, istovremeno, u sebi i oko sebe, sve dok se ceo kosmos ne **produhovi**.
20. Blaga Devi, uđi u eterično **prisustvo** koje sve prožima daleko iznad i ispod tvog oblika.
21. Stavi svoj duh u neizrecivu prefinjenost, iznad, ispod i u **svoje srce**.
22. Predstavi sebi bilo koji deo svog sadašnjeg oblika kao **beskrajno velik**.
23. Oseti svoje meso, kosti i krv natopljene **pranom**.
24. Zamisli svoj mirujući oblik kao praznu sobu sa zidovima od kože - **prazan**.
25. Blažena, sa čulima razloženim u srcu, dosegni **središte** lotosa.
26. Rastvarajući um drži se svoga središta - **tada, najednom**.
27. Zaokupljena delanjem zadrži pažnju između dva daha i tako vežbajući, kroz nekoliko dana budi **nanovo rođena**.
28. Usredsredi se na vatru koja se uzdiže od stopala, sve dok ti telo ne sagori u pepeo, **ali ne i ti**.
29. Meditiraj nad svetom prikaza kako sagoreva u pepeo i postani **biće iznad ljudskog**.
30. Oseti fine poticaje stvaranja kako ti prožimaju grudi, poprimajući **delikatna obličja**.
31. Neopipljivim dahom iz čela, koji u času uspavlivanja silazi u srce, **ovladaj snovima i samom smrću**.
32. Dok se slova slivaju u reči, a reči u rečenice i dok se krugovi slivaju u svetove, a svetovi u načela, uvidi konačno kako se sve ovo **stiže u našem biću**.
33. Čarobna, igray se. Svet je prazna školjka u kojoj tvoja duša **u beskraj** veselo luduje.
34. Posmatraj vazu ne opažajući joj zidove i tvar. Kroz nekoliko trenutaka **postani svesna**.

35. Skrasi se na nekom **beskrajno prostornom** mestu, gde nema drveća, planina i naseobina. Tako se dokrajčuju duševni pritisci.
36. Mila, meditiraj o znanju i neznanju, postojanju i nepostojanju. Potom ostavi po strani i jedno i drugo da bi mogla **biti**.
37. Posmatraj s ljubavlju neki predmet. Ne skreći ni na šta drugo. Tu, u njegovom središtu - **blagost**.
38. Oseti kosmos kao blistavo, **večno-živo prisustvo**.
39. Sa krajnjom predanošću usredsredi se na dva spoja disanja i spoznaj **spoznavaoca**.
40. Predstavi sebi apsolut kao svoje telo **blaženstva**.
41. Za milovanja, dražesna, **uđi u milovanje** kao u večni život.
42. Kad osetiš žmarce, zatvori vrata čula. **Tada**.
43. Na početku ljubavnog sjedinjenja obrati pažnju na **vatru početka** i tako, nastavljajući, izbegni žeravicu kraja.
44. U tom zagrljaju, kad ti čula zatrepere poput lišća, **stopi se sa treperenjem**.
45. Čak i samo sećajući se sjedinjenja - **preobražaj**.
46. Kad s radošću ugledaš prijatelja koga dugo nisi videla, **prožmi se tom radošću**.
47. Kad jedeš ili piješ, postani ukus hrane, ili pića i **budi ispunjena**.
48. O ti, lotosovih očiju, nežnog dodira, dok pevaš, gledaš, ili kušaš, budi svesna da jesi i otkrij ono **večno-živo**.
49. Gde god nalazila zadovoljstva, ma u čemu, **obistini to**.
50. Dok toneš u san, upravo pre nego ti san dođe, a budnost nestane, otkriva se **postojanje**.
51. Leti, kad ugledaš celo nebo, beskrajno čisto, **stopi se s tom bistrinom**.
52. Lezi kao da si mrtva. Opuštena, ostani tako. Ili zuri ne trepćući. Ili sisajući nešto, **postani samo sisanje**.
53. Bez oslonca za stopala ili ruke, sedeći, oslanjaj se na butine. Iznenada, **usredištavanje**.
54. Opuštena, postepeno prožimaj područje između dva pazuha **velikim mirom**.
55. Ugledaj, **kao da ih prvi put vidiš**, lepog čoveka ili običnu stvar.
56. Lako otvorenih usta, zadrži pažnju na sredini jezika. Ili, dok lagano udišeš **oseti zvuk H-H**.
57. Na krevetu ili sedištu, opusti se kao da si **bez težine**, s one strane uma.
58. U vozilu koje se kreće, ljuljajući se u ritmu, **iskusi**. Ili u vozilu koje miruje, dok puštaš da te nose laki nevidljivi krugovi.
59. Gledajući u plavetnilo neba iznad oblaka, oseti **nepomućenost**.
60. Šakti, sagledaj ceo prostor kao da je već rastvoren u tvojoj glavi u **blistavosti**.
61. Budna, u snu, ili dok sanjaš, **spoznaj sebe kao svetlost**.
62. U crnoj, kišnoj noći, **uđi u crninu**, kao u oblik oblika.
63. Kad ti nije pri ruci kišna noć bez mesečine, zatvori oči i nađi crninu pred sobom. Otvorivši oči **ugledaj crninu**.
64. U trenutku kad osetiš poriv da nešto učiniš, **stani**.
65. Usredsredi se na zvuk **A-U-M** bez A i M.
66. Tiho intoniraj reč koja se završava slogom AH. Tada u HH, ne naprežući se, otkrij **spontanost**.
67. Oseti sebe kako se **prostireš** u svim pravcima, daleko, blizu.

68. Probodi iglom neko mesto na svom nektarom ispunjenom obliku i nežno uđi u **rasprskavanje**.
69. Oseti svoju misao, svoje ja, unutrašnje organe - **sebe**.
70. Iluzije obmanjuju. Boje ograničavaju. Čak i deljivosti su **nedeljive**.
71. Kad ti se javi neki poriv, osmotri ga. Zatim, iznenada, **odbaci ga**.
72. Pre želje i znanja kako mogu reći „jesam“? Osmotri. Razloži **u lepoti**.
73. Upravo na početku želje, ili spoznaj, punom svešću, **znaj**.
74. O Šakti, svaki pojedinačan opažaj je ograničen i nestaje u **svemogućnosti**.
75. Uistinu, oblici su neodvojivi. Neodvojivi su sveprisutno postojanje i tvoj oblik. Uvidi da su **sačinjeni od iste svesti**.
76. U raspoloženjima izazvanim jakim željama **budi nepomućena**.
77. Ovaj takozvani univerzum pojavljuje se kao opsena, prikaza. Da bi bila srećna, **tako ga posmatraj**.
78. O ljubljena, ne upravljaj pažnju niti na zadovoljstvo, niti na bol, već **između njih**.
79. Ne prijanjajući za telo, uvidi: **Ja sam svuda**. Ko je svuda, radostan je.
80. Predmeti i želje postoje za mene kao i za druge. Prihvatajući to, **prevedi ih**.
81. Uočavanje objekata i subjekata isto je za prosvetljenog kao i neprosvetljenog. Prvi ima jednu prednost: on **ostaje u svom raspoloženju** ne gubeći se u stvarima.
82. Oseti svest svakog čoveka kao sopstvenu svest. Tako, ostavljajući po strani brigu za sebe, **postani svako biće**.
83. Ni o čemu ne misleći pokušaj da **razgraničiš** ograničeno Ja.
84. Oseti se **sveznajućom, svemogućom, sveprožimajućom**.
85. Kao što talasi potiču od vode, a plamen od vatre, tako univerzalno talasa **nama**.
86. Idi naokolo dok ne budeš iscrpena i tada, padajući, u tom padu **budi celovita**.
87. Pretpostavi da ti postepeno nestaju snaga, ili znanje. U trenutku nestajanja, **nadiđi**.
88. Slušaj reči krajnjeg, tajnog učenja: nepomičnih očiju, ne trepćući, najednom postani **apsolutno slobodna**.
89. Zatvorivši uši rukama i kontrahirajući rektum, **uđi u zvuk zvukova**.
90. Na ivici dubokog bunara zagledaj se u dubinu, dok najednom - **čudesnost**.
91. Ma gde da ti duh luta, iznutra, ili spolja, upravo tu, **to**.
92. Kad živo opažaš kroz neko od čula, **zadrži svesnost**.
93. Pre nego što ćeš kinuti, dok si uplašena, u zebnji, nad ambisom, jureći u bici, veoma radoznala, kad osetiš glad, kad ti prestane glad, **neprekidno budi svesna**.
94. Neka ti se pažnja preseli na mesto nekog prošlog događaja i čak i tvoj lik, izgubivši sadašnje crte, **biće preobražen**.
95. Posmatraj neki predmet, zatim lagano odvoj od njega viđenje, a potom misao. **Tada**.
96. Predanost **oslobađa**.
97. Oseti prisustvo nekog predmeta ispred sebe. Oseti odsustvo svih drugih predmeta. Zatim, ostavljajući po strani osećaj prisustva i odsustva, **nadiđi**.
98. Čistota drugih učenja je za nas kao nečistoća. U zbilji, **ništa** neka ti ne bude čisto niti nečisto.
99. Ova svest postoji kao svako od bića i **ništa drugo ne postoji**.
100. Budi **ne-isto ista** s prijateljem, kao i sa strancem, u počasti, kao i u nečasti.

101. Kad ti se javi naklonost, ili nesklonost prema nekom, ne vezuj to za njega, već **ostani usredištena**.
102. Pretpostavi da promišljaš nešto iznad opažanja, izvan dohvata, s onu stranu nebića i **sebe same**.
103. Uđi u prostor **bez oslonca, večan, smiren**.
104. Gde god da ti se pažnja spusti, upravo tu, **iskusi**.
105. Uđi u zvuk svog imena i kroz taj zvuk u **sve zvukove**.
106. Postojim. To je moje. To je to. O voljena, čak i u tome znaj **bezgranično**.
107. Ta svest vodilja je svakog. **Budi ona**.
108. Ovo je oblast promene, promene i promene. Kroz promenu **iscrpi promenu**.
109. Kao što kvočka čuva piliće tako čuvaj pojedina saznanja i postupke, **uistinu**.
110. Pošto su sputanost i sloboda uslovni, te reči su samo za one užasnite svetom. Ovaj svet je odraz nastrojenosti. Kao što u vodi vidiš mnoga sunca kao odbleske **jednog sunca**, tako sagledaj sputanost i izbavljenje.
111. Svaka stvar biva opažena kroz spoznaj. Sopstvo svetli u prostoru putem znanja. **Sagledaj jedno biće** kao saznavaoa i saznato.
112. Voljena, u ovom trenutku neka ti duh, spoznaja, dah i oblik budu stopljeni.

Za potpuno razumevanje svakog od ovih stavova neophodno je proučiti *Knjigu tajni* od Osho-a (Osho, *The Book of the Secrets*, vols. 1-5, St. Martin's Griffin, 1998).³⁴

Ovde samo možemo ponoviti da se u svakom stavu otkriva način da se postojanje prepozna kao božanska svest, i božanska svest kao postojanje, da se postojanje osvesti, da naučimo svesno da živimo i delamo u svim mogućim aspektima postojanja, jer ta božanska svest je upravo ova naša svest koju sada koristimo u delanju. Ona je naša suština ili duša. Prepoznavanjem sopstvene svesti duše spoznajemo svest kao postojanje i postojanje kao svest. Sve je to jedna ista božanska svest. Na taj način mi postojanje činimo duševnim, kreativnim i dobrim. Ono sâmo to već jeste, ali želi da to postane i kroz nas. Zato se i ispoljilo kao kosmos.

³⁴ Skromnije intelektualno razumevanje ovih Šivinih saveta, sa dobrim referencama sa zapadnom filozofijom, može se naći u knjizi Dušana Pajina: *Druga znanja* (Eseji o indijskoj meditativnoj tradiciji); Izdavač: DOB, Beograd, 1975.

KAKO DA BUDEMO SAVRŠENI

*Budite vi, dakle, savršeni,
kao što je savršen Otac vaš nebeski. (Matej, 5.48)*

Jedini način da budemo savršeni jeste razumevanje našeg položaja. U svom telu i umu mi smo na krajnjoj suprotnoj (Omega) tački ispoljenog postojanja. Ne treba da je zatežemo i dalje opčinjeni svojom slikom u ogledalu postojanja, već da se okrenemo k sebi i spoznamo sebe. Kada budemo onakvi kakvi treba da budemo, tad će to biti i naš odraz u ogledalu. Postojanje je odraz našeg bića.

Sav ispoljeni univerzum je bio kretanje svesti od božanskog izvora (Alfa) do te svoje krajnje suprotne (Omega) tačke, do čoveka koji se pita 'Ko sam ja?'

Jedini mogući dalji ispravan put je vraćanje k sebi, svom božanskom izvoru kroz samospoznaju, spoznaju viših dimenzija koje su zapravo naše unutarnje dimenzije.

Krug božanske manifestacije započinje spoljašnjim ispoljavanjem kosmosa, a dovršava se unutar čoveka.

Kruženje božanske svesti prikazano je poznatim simbolom *Tai Chi*, ili *jin* i *jang*. Taj simbol potiče iz sloveno-arijevske kulture, najstariji je pronađen na Balkanu, u Vinčanskoj kulturi, a danas se pogrešno pripisuje kineskoj filozofiji. Iako je dobro poznat on se često prikazuje pogrešno, obrće se na sve moguće načine. Ovde je prikazan njegov jedini ispravan položaj.

Tai chi prikazuje celinu postojanja i njegovo savršenstvo u obliku kruga, odnosno kruženja. Sastoji se od dva polja belog i crnog, belo označava princip svesti a crno pad u zaborav nesvesnog. Takođe i od dve tačke, prva ili gornja označava izvor božanske svesti (Alfa) a druga ili donja (Omega) njen krajnji suprotan položaj. Prva tačka, crna u belom poju, odražava princip 'božanske čestice', prvobitnog ispoljavanja Apsoluta u svoju suprotnost, a druga donja tačka, bela u crnom polju, odražava buđenje božanske svesti u krajnjem suprotnom stanju ispoljenog sveta, u telu i umu, buđenje svesti (belo) u nesvesnom (crno). Nakon tog buđenja počinje povratak ka božanskom izvoru, rast belog polja, svesti, kroz čoveka. Belo polje u svom najvišem ostvarenju sadrži i crnu tačku kao iskustvo osvešćenja suprotnosti, svih mogućnosti postojanja. Polja i tačke su pomešane tako da odražavaju princip kruženja božanske svesti od svog izvora (Alfa) do svoje krajnje suprotne tačke (Omega) i povratak u izvorno stanje.³⁵ Pomešanost odražava takođe i hologramski princip i bezvremenost, da se to ne događa samo tokom vremena, već i bezvremeno uvek postoji potpuno ostvareno.

³⁵ Iz ovog istog principa nastala je ezoterična simbolika Hrista kao Alfa i Omega. To je simbolika božanske svesti u svom dinamičkom obliku, kroz ispoljavanje. To je i najdublje značenje Hrista kao sina božijeg. Silazak Duha svetoga u telo je na simbolu *Tai Chi* predstavljen crnim poljem koje se spušta iz božanskog izvora do tela, uma i ega. Vaskrsenje je predstavljeno uzdizanjem belog polja do božanskog izvora. Sve drugo je teologija koja ima za jedini cilj obmanu ljudi.

Slika 4.

Međutim, ta krajnja (Omega) tačka božanskog ispoljavanja je vrlo čudna pojava. Treba dobro razumeti njenu prirodu. To je ova naša situacija. Ona se može prevazići jedino njenim razumevanjem.

Ona je s jedne strane najviša moguća kreativnost božanske svesti, koja se ogleda u tome da je stvorila individualno biće ('po svome liku') koje je takođe svesno i koje može da ima svoju volju, nezavisno od božanskog izvora. Najviša kreativnost je slobodna volja, sloboda svega da može da bude, da se dogodi. Ona ima dva aspekta: prvi je sloboda spoznaje svega, a drugi su sve neželjene posledice takve slobode, sva negativna iskustva i pojave. I one imaju punu slobodu da se dogode. Da nemaju, to ne bi bila prava sloboda. Ni prava kreativnost. Ipak, tu ne vlada kaos već dijalektika suprotnosti, jer sve je povezano u hologramskom univerzumu. Negativne pojave su samo mera iskušavanja pozitivnih.

Tu krajnju tačku ispoljavanja božanskog u svoju suprotnost i njeno prevazilaženje mi iskušavamo u sebi uvek kada treba da odolimo negativnom i okrenemo se pozitivnom, da odolimo nagonu i navici, spoljašnjem impulsu, i ojačamo svoju kreativnu akciju, svoju volju; da svesno zastanemo pre nego što impulsivno reagujemo. Iskušavamo je uvek kada treba nešto da razumemo.

Mi uvek imamo slobodu delovanja, izbor da se okrenemo dobrom ili zlom, konstruktivnom i pozitivnom, ili destruktivnom i negativnom. Ni taj izbor nije nasumičan ili slučajan, već je u funkciji sazrevanja svesti o sebi. U meri u kojoj smo svesni sebe i svoje duše, toliko ćemo izabrati dobro i konstruktivno delovanje. U meri u kojoj nismo svesni sebe i u kojoj smo podložni spoljašnjim uticajima, nagonima i stečenim navikama, delovaćemo negativno i destruktivno.

Ta suprotnost stvara dijalektiku koja kristališe višu svest, svest duše, koja nije od tela i uslovljenog uma već im prethodi.

Od te suprotnosti i tih iskušenja sastoji se svaki trenutak našeg života, sastoje se sve naše inkarnacije u ljudskom telu. Od razumevanja tih iskušenja sastoje se sve etike i religije, sva kultura i nauka.

Slikovito rečeno: od božanskog izvora svest se ispoljavala na sve moguće načine kao kosmos u svim dimenzijama (crno polje). Kada je došla do svoje krajnje suprotne tačke, u čovekovom otuđenom umu/egu, ograničenom čulima i telom, ona tu mora sebe da prepozna. Ono najviše se u najnižem spoznaje. U toj prelomnoj fazi događa se karmička drama individualnih duša, a to su naši ljudski životi. Ona se sastoji samo u jednome: kako da se nadiđu impulsi spoljašnjih uticaja - zamah prve polovine kruženja božanske svesti od izvora ka spolja, koji se zbiva spontano - i kako da ojača sila

same svesti o sebi. Prva (crna) polovina kruga je spontana. To je sva impulsivna priroda koju vidimo i koja je vođena silom svojih zakona i nagona. To je sav spoljašnji svet. Druga (bela) polovina kruga koja vodi naviše, ka izvoru božanskog, događa se kroz čoveka, kroz čovekovu samospoznaju. Njegova samospoznaja se praktično svodi na razumevanje spoljašnje prirode i njenih zakona (nauka) i odolevanju njenim impulsima u svom biću, telu i delovanju (etika), i davanju prednosti samoj svesti i njenoj volji. Razumevanje nesvesnih impulsa podrazumeva moć i vlast nad njima. To je simbolizovano time što crno polje sadrži u sebi belu tačku, princip svesti. Svest se budi u nesvesnom. Ali crno polje nesvesnog još uvek prevladava, uslovljava svest. Na kraju belo polje sadrži crnu tačku, svest u sebi sadrži svo iskustvo nesvesnog i gospodari njime.

Odolevanje impulsa mora da se zasniva samo na razumevanju zašto se to čini, na samoj svesti, nikako na prisilnoj deobi volje koja uvek stvara novu suprotnost. Razumevanje koje nas budi i uzdiže jeste ono koje sve objedinjuje a ne ono koje unosi nove podele. Razlog tome je što sada sama svest mora da bude jedina privlačna snaga u čovekovom uzdizanju ka božanskom izvoru. Ništa drugo. Ništa što je od ovoga, spoljašnjeg sveta, jer sve to pripada prvoj polovini kruga, spontanoj prirodi koja se ispoljava. Božanskom se okreće samo onaj koji je sve napustio i koji je od svega napušten.

Potpuno razumevanje ovoga kruženja i preokreta koji se događa u čoveku izneto je u nauci joge, u delu *Joga sutre* od Patanjđalija. Razumevanje spoljašnje prirode i njen odnos prema svesti duše izneto je u nauci *sāṅkhya*, na kojoj se zasniva praksa joge. Joga je zapravo meditacija, okretanje svesti ka sopstvenom izvoru, okretanje čoveka ka svesti svoje duše. U toj nauci je opisano kako čovek da razume i izmiri svoju prirodu sa spoljašnjom prirodom, to je poznato kao etika, ili *yama* i *niyama* kod Patanjđalija. Ključno okretanje svesti svome izvoru i odolevanje spoljašnjim impulsima i uticajima naziva se *pratyahara*. Praktičari meditacije je opisuju rečima da svest treba uvek držati na vratima svojih čula, i ne prelaziti njihov prag. Tada se čovek uzdiže naviše ka božanskoj svesti duše. Tako čovek sam postaje savršen kao što je njegov tvorac, božanska svest.

To je takođe opisano biblijskim mitom o raj, izgonom iz raja i povratku u raj, kada ćemo biti kao bogovi. Ali to je bio i ostao samo mit, bez ikakve prakse za ostvarenje.

Zaista, nije dovoljno samo filozofirati o tome, ni verovati u to, niti se samo moliti za to. To treba biti celim svojim bićem. To je moguće jer nikada nismo ni mogli biti izvan božanske svesti, mi smo uvek u njoj i, zapravo, mi smo uvek ona sama. Samo je potrebno da ono što je nesvesno učinimo svesnim.

Etička priprema za taj preokret odvijala se zapravo u obliku cele ljudske kulture, razvoja mišljenja i razumevanja sveta na kolektivnom planu. Razumevanje svesti duše započeto je još sa Platonom i Sokratom, tu je već sve rečeno, ali više u slikama i nagoveštajima, kroz kulturu dijaloga, koja je tadašnjem nesvesnom svetu bila preko potrebna, isto kao i danas. Bar 90% zla i nasilja na ovom svetu bilo bi izbegnuto da je bilo dobre volje za dijalogom i razumevanjem toga šta se zapravo događa.

Negde u isto vreme Patanjđali je zapisao *Joga sutre*, koje su zapravo mnogo starije. U njima je ista stvar rečena daleko preciznije i na naučnoj osnovi. Joga ili

meditacija kod Patanjđalija je nauka. U njoj nema priča i opisa, već samo uputstava za praksu koja su tako precizna da ih može prepoznati i razumeti samo onaj ko ih na sebi primenjuje.

Iz prakse meditacije razvio se budizam, kao direktan put ka izvoru božanske svesti, ali kao individualan put, za svakog čoveka ponaosob koji je duševno zreo da se vrati izvoru. Put budizma je direktno izlaženje iz vremena postojanja u iluziji, i on nije namenjen kolektivnom sprovođenju u vremenu. On individualnom čoveku nudi izlazak iz igre iluzije, nije namenjen celom ljudskom društvu koje ostaje na ovom svetu i igra igru do kraja. Ali zato budizam služi kao neophodan svetionik na putu. U njemu je sačuvana svetlost svesti duše koju svako za sebe može da prepozna.

Svest duše koja učestvuje u ovom svetu, a povezana je i sa božanskim, ispoljila se kroz lik i delo Isusa Hristosa. Zato je njegova sudbina bila daleko dramatičnija od Budine. On je pokazao kako je to biti razapet između božanskog i ljudskog, između prve, silazne i druge, uzlazne faze kruženja božanske svesti u sebi samoj. Njegova uputstva data u *Propovedi na gori* veliki su svetionik ljudskim dušama na ovom svetu. U *Jevanđelju po Tomi* još veći. Posebno je važno uputstvo da budemo mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi. Zmija je simbol materijalnosti i silazne putanje svesti, a golub simbol svesti duše koja ide uzlaznom putanjom. To treba objediniti na ovom svetu. Ništa bolje ne oslikava položaj čovekov, kao krajnje suprotne tačke ispoljavanja postojanja, kao čovek razapet na krstu, između vertikale ka božanskom i zemaljske horizontale. Njegov položaj na krstu jeste najtačniji prikaz položaja čoveka kroz koga se ukršta ispoljavanje božanskog, da li će ono postojati svesno sebe ili neće, da li će vaskrsnuti od ispoljene prirode, silazne putanje, i uzdići se ka božanskom izvoru.

Dugo je ljudsko društvo sve ovo pogrešno i bukvalno shvatalo, ljudi su to imitirali moleći se simbolu krsta, sve su pretvorili u ritual koji se izvodi rukom u obliku krsta, dok su spaljivali na lomačama one koji su drugačije mislili, odnosno koji su pokušali da razumeju smisao svega toga.

U novije vreme razumevanje etike kojom se ispravno sprovodi zaokret krajnje suprotne tačke kroz čoveka, približio nam je filozof Immanuel Kant u svome delu *Kritika praktičnog uma*.³⁶ On tu kaže: *Dve stvari uvek iznova divljenjem ispunjavaju moju dušu, sve što više i sve što dalje o njima razmišljam: zvezdano nebo iznad mene i moralni zakon u meni. Ni jednu ne treba da tražim obavijenu maglom, nerazgovetnim preterivanjima izvan svoga vidokruga i samo da ih naslućujem: jasno se nalaze preda mnom, i povezane su ujedno sa samosvešću moga postojanja.* Nigde lepšim rečima nije izražen taj zaokret svesti u čovekovom umu, toj krajnoj suprotnoj tački božanskog, od silazne putanje ka uzlaznoj. Reč *kritika* u naslovu njegovog dela označava granice uma, šta um može da uradi sam sa sobom, a šta ne može, šta je njegova prava uloga. Mnogo je krvi proliveno tokom cele dotadašnje ljudske istorije da bi se došlo do tog razumevanja. Ali ko još danas čita Kanta, Platona, Šelinga? Samo studenti koji to moraju.

Ono što je Kant sasvim ispravno naslutio povezujući svest svoje duše sa zvezdanim nebom, do kraja nam je postalo jasno tek sa razvojem fizike, koja nas je u svom najboljem i krajnjem dometu dovela do razumevanja univerzuma kao holograma. Samo zato što je univerzum hologram čiji smo mi svesni subjekti, pogled

³⁶ Immanuel Kant: The Critique of Practical Reason.

u zvezdano nebo nas ispunjava istim onim najvećim ushićenjem kao da smo se zagledali u svoju dušu, u oličenje božanskog. Zrele duše, kao što je Kantova, to odmah povezuju.

Isti princip holograma daje univerzalni etički princip koji nas povezuje sa božanskim. Taj hologramski princip glasi: (ne)čini drugome ono što (ne)želiš da tebi bude učinjeno. Isti hologramski princip je zapisan u hramu u Delfima: *Spoznaj samoga sebe, i spoznaćeš svet i Boga.*

Kako spoznajemo svoje više dimenzije, kroz meditaciju i vantelesna iskustva koju meditacija donosi, tako spoznajemo više dimenzije samog postojanja, jer one su u nama. Te više dimenzije su analogne višoj svesti i većoj povezanosti u hologramsko jedinstvo, veće razumevanje sveta i veću empatiju sa svim životom. Na primer, veću svest o višim dimenzijama razvijamo i tako što ne reagujemo odmah na neki podražaj i izazov, već sačekamo, ostavimo da prenoći, jer jutro je uvek mudrije od večeri, i tek onda reagujemo. Tako se uzdižemo od fizičkog plana, gde je sve odvojeno u vremenu i prostoru (slika 1), gde se uzrok i posledica izražavaju samo u svom krajnjem ishodu, i povezujemo se sa svešću viših ravni gde su vreme i prostor relativni, gde sve ima širi kontekst i jasniju povezanost. Uvek će takva naša reakcija, sa zastojem i uvidom, biti kreativna akcija, puna razumevanja i pomirenja, rešenje problema. Što brže reagujemo delamo više nesvesno i tako više problema stvaramo i umnožavamo. Sama snaga obuzdavanja nagona i impulsa za spontanom reakcijom jača našu svest i sposobnost uzdizanja u više dimenzije. Praksa meditacije se sastoji isključivo od te discipline, suzdržavanja telesnog i mentalnog reagovanja i uzdizanja u višu svest gde se sve vidi mnogo jasnije. Zato se meditacija praktikuje mirovanjem tela i uma. Sve duhovne discipline sadrže metode suzdržavanja. Dok ne stanemo u svom spontanom ispoljavanju ne možemo da se okrenemo ka sebi i uzdignemo. ***Mirovanje u meditaciji odgovara onom trenutku mirovanja kada božanska svest doseže krajnju suprotnu tačku u ispoljavanju postojanja i nakon koje menja smer naviše, ka svom božanskom izvoru.***

Sve to nam je ovde i sada uvek dostupno, sve to povremeno ispoljavamo i doživljavamo, i to nas najviše inspiriše i privlači u svakodnevnom životu. Sve što je potrebno jeste od toga načiniti kulturu ponašanja i delovanja. Da ne ostane samo apstraktna filozofija ili slepa vera i ubeđenje. Ta kultura postoji oduvek na ovom svetu, samo je treba ponovo osvestiti. To je joga ili nauka meditacije, izneta je u Patanjđalijevom delu *Joga sutre*. Budistička praksa je proširuje u svim detaljima. *Ji Ding* nam daje vezu sa višim umom i svešću duše.

Krajnja suprotna tačka je izraz krajnje slobode postojanja. To je dno dna egzistencije, to je svaka slika pakla koju imamo na ovom svetu, ali i najveći potencijal za preokret. Svako ko je ikada dotakao svoje dno postao je bolji čovek.

Ako se zaokret ne dogodi na pravi način, kroz čoveka i njegovu ispravnost, kroz njegovo usavršavanje da bude oličenje savršenstva, onda ta ista sloboda koja mu daje mogućnost povratka božanskom, daje mu moć krajnje destrukcije - a destrukcija nije ništa drugo do skretanje svesti na neku drugu stranu, a ne natrag ka izvoru, kroz čoveka.

Ta pojava je vrlo jednostavna i logična. Kada ispoljavanje božanske svesti dođe do svoje krajnje suprotne tačke, u čovekovom telu i umu, ona ujedno dobije i najveću moguću slobodu delovanja. Dobija je zato da bi sama izabrala povratak u izvorno božansko stanje, odnosno prepoznala sveprisutnost božanskog. Svesna individua

mora sama svojom voljom da izabere povratak u božansko, i to bira prepoznavanjem božanskog u svemu. Ne može samo božansko da nastavi dalje ka sebi samome kada se jednom uobliči u samosvesnu individuu, čoveka, ne može ono samo da nastavi dalje od krajnje suprotne tačke. Tada je prevaga nesvesnog (crno polje) najveća. Jedina svest (bela tačka u crnom polju) javlja se u čoveku kao njegov um i ego, njegova individualna volja. Zato se samo iz individualne svesti čovekove pokreće povratak božanskom izvoru. Da sama božanska svest u svoj svojoj moći odrađuje taj preokret, tada se ništa novo ne bi dogodilo, to ne bi bio čovekov izbor, svest u njemu ne bi iskusila krajnju suprotnu tačku i njenu svrhu, da posluži kao tačka konačne diferencijacije svesti u ogledalu postojanja.

Ali ta ista sloboda može u svojoj slobodi i naivnom oduševljenju svoje individualnosti *da skrene i na drugu stranu, može da nastavi da zateže suprotnu (Omega) tačku dalje nego zašto su telo i život predviđeni. Dalje nego što je i sam Bog predvideo. Tada se raspada savršeno kruženje Tai Chi-a. Tada se događa sve zlo i destrukcija.* Ovo je savršena definicija zla. Zlo je jednostavno nastavljanje dalje nego što je dovoljno, iskušavanje više nego što je potrebno, ponavljanje iskustava više nego što je dovoljno. Ono je, jednom rečju, nepotrebno. Zlo je ono što je nepotrebno čoveku, životu i svetu. Ali u savršenoj slobodi svega da se ispolji, i ono ima slobodu da se dogodi. U tome je savršenstvo postojanja.

Zapravo *svest duše ne može nikada da skrene na drugu stranu, dalje od najdalje Omega tačke.* Ona se uvek kreće kako je prikazano na slici 4. Ona uvek može jedino da se vrati svom božanskom izvoru jer nije različita od njega. Ono što bi se dogodilo sa čovekovim bićem ako bi u svom bezumlju nastavio dalje od krajnje Omega tačke, jeste da bi ga svest duše napustila i on bi kao organski portal nastavio da se kreće inercijom materijalnog, fizičkog uma dok još može, u sve veću destrukciju. Svetom bi vladali bezdušni neljudi protiv prirode i ljudi. Da li vam to zvuči poznato?

To preterivanje je ono što ljudi i rade sve dok ne spoznaju da time samo gube svest svoje duše, prirodu stvarnosti, u dovoljnoj meri da mogu da naprave ispravan izbor i smer, povratak božanskom, povratak sebi samome i svojoj autentičnosti. Svako drugo usmerenje je trošenje energije i obmana svesti. Ta dva su suština čovekovog ropstva.

Zatezanje krajnje suprotne tačke dalje od savršenog kruženja jeste nalik zatezanju elastičnog užeta, mi pri tome jačamo ono čemu se opiremo. Mi time iskušavamo sva negativna stanja ali istovremeno time i jačamo energiju za povratak. Krajnja suprotna tačka mora da ima svoju kinetičku energiju za povratak, tu energiju dobija upravo kretanjem u suprotnom meru od povratka, dalje od savršenog kruga, kao kod zatezanja elastičnog užeta. Praktično govoreći, iskušavanjem grešaka jačamo svest o ispravnom, iskušavajući sve pogrešne puteve nalazimo onaj jedan jedini ispravan put, nakon dovoljne spoznaje svega spolja okrećemo se unutarnjim vrednostima. To je ujedno i preokret u inkarnacijskom ciklusu kad prestajemo da skupljamo iskustva spolja i okrećemo se ka svesti duše.

Ne iskušavamo zatezanje krajnje suprotne tačke samo upoznavanjem zla i negativnosti. Takođe je iskušavamo i stvaranjem svega onoga što nije zlo ali nije ni odraz božanskog, a to su sve one tvorevine na ovom svetu sa kojima se ljudi uče radu i stvaranju, uzrocima i posledicama, sva nauka i umetnost. To su sve građevine i sve stvari koje vidimo kao ljudske tvorevine, male i velike, potrebne i nepotrebne, koje su

kreativne i koje su smeće. Kroz sve to čovek se usavršava u svesti o ispravnom i o neispravnom, o stvarnosti u kojoj postoji, o svom odnosu prema stvarnosti i svetu, o sebi samom.

U suštini svest je jedina sila koja može da zaustavi zlo i nepotrebno. Zaustavljanje suvišnog kretanja od krajnje (Omega) tačke, u nepotrebno i destruktivno, jedino svest može da odradi, da ispravi kretanje u pravom smeru, jer jedino svest deluje na drugoj, uzlaznoj polovini kruženja božanskog, posle najdalje tačke. Samo svest može da zaokrene život od najdalje tačke ka ispravnom povratku božanskom, kroz razumevanje svega.

Na prvoj (crnoj) polovini ispoljavanja deluju mehaničke sile prirode. Na drugoj (beloj) deluje samo svest inspirisana božanskim izvorom, savršenstvom iz koga je potekla. **Ona deluje samo kroz čoveka.** Oblikovanjem čoveka priroda je dovršila svoj posao i sve je sada na njemu. Priroda je dovršila izgradnju pozorišne scene, život na planeti Zemlji. Na njoj sada ljudi sa svojim dušama igraju svoje karmičke drame, a svi zajedno misterijsku dramu velikog buđenja.

Jedino ispravnom praksom meditacije usklađujemo se sa ispoljenom svešću božanskog i sa njenim kruženjem u sebi samoj, samo sa meditacijom savršeno se usklađujemo sa kretanjem Omega tačke naviše prema izvoru, usklađujemo se sa Tao-om, ili "putem neba".³⁷

Meditacijom se usklađuje životna energija, *chi*. Idealno kruženje energije pokazuje simbol *Tai Chi*-a. U čovekovom telu životna energija se kreće od prve do poslednje čakre, kroz sedam faza, uslovljavajući na taj način sva stanja svesti u čoveku. Gornja tačka, Alfa, predstavlja najvišu čakru, *sahasrara*, a donja tačka, Omega, prvu čakru, *muladhara*. Osvešćenjem celoga bića u meditaciji mi automatski ispravljamo kretanje svih psiho-energetskih tokova našeg bića i celokupnog postojanja, obustavljamo kretanje dalje od najdalje Omega tačke, u nepotrebno i destruktivno. To se praktično u našem biću svodi na prestanak trošenja energije kroz niže čakre, što se izražava kao suvišna seksualnost, agresivnost i ambicioznost, egocentričnost i taština. Kada zahvaljujući zreloom uvidu prestanemo da trošimo energiju kroz aktivnosti nižih čakri, ona se automatski uzdiže naviše, belim poljem svesti, kroz celo naše biće sve do najviše Alfa tačke, do *sahasrare*. Tako postajemo savršeni.

Naše biće je tako dizajnirano da savršeno sprovede ceo taj proces, njegova energija sama teži da ce kreće celovito jer je ona odraz celine bića. Samo ne treba da ga ometamo u tome svojim malim, nesvesnim umom. Zato se u meditaciji um transcendirira, nadilazi, smiruje.

Transcendencijom uma spoznajemo više dimenzije sopstvenog bića i samoga postojanja. Na početku ove knjige rekli smo da ne vidimo da je sve savršeno zato jer ne vidimo celu prirodu, sve njene dimenzije i ceo proces uzročnosti koji se proteže kroz sve dimenzije. Sada vidimo kako se postiže takvo viđenje. Spoznajom viših dimenzija vidimo uzroke koje ranije nismo mogli da vidimo, vidimo uzroke koji su u prošlim životima, a ne samo u ovom tekućem, uzroke koji su izvan našeg čulnog opažanja. Kada imamo potpuni uvid, vidimo da je sve savršeno.

³⁷ Sve što je potrebno za meditaciju nalazi se u mojoj knjizi "Meditacija - Prvi i poslednji korak - Od razumevanja do prakse".

I bez meditacije se u svakom čoveku događa iskušavanje krajnjeg dometa rastezanja dokle doseže krajnja tačka, gde je tačka preokreta ka sebi i svesti, gde završava nesvesno reagovanje, a gde počinje svesno delanje. Ali tada je to iskušavanje krajnjeg dometa mnogo grublje, to su sve karmičke drame i patnje čovekove, sve što doživljavamo u svakodnevnom životu. I kroz sve živote.

Dolazak do tačke preokreta, do Omega tačke i ispravan prolazak kroz njenu fazu ka svesti i Alfa tački, zavisi od karmičke zrelosti našeg inkarnacijskog ciklusa. Takođe i od svesnosti. Jednu istu svest duše koristimo u svim svojim inkarnacijama, za sva svoja iskustva. Meditacijom budimo i jačamo tu jednu istu svest, svest naše duše. Njeno buđenje ubrzava (sažima) vreme sazrevanja karmičkih iskustava postojanja i dolazak do tačke preokreta. To znači da ne moramo da čekamo svoju karmičku zrelost na kraju inkarnacijskog ciklusa, da bismo ispravno prošli tačku Omega. Treba samo da je osvestimo. Osvešćenjem uklanjamo vreme, ubrzavamo ceo proces tako da je njegov ishod moguć uvek. Vrata ka slobodi uvek su otvorena, samo smo gurali na pogrešnu stranu, napred, a ona se otvaraju povlačenjem ka sebi. Vođeni svojim neosvešćenim umom gledali smo uvek van sebe, opčinjeni objektima i sadržajima. To je bio razlog zašto bez karmičke drame, bez iskušavanja pogrešnih puteva nismo dolazili do jedinog ispravnog, do svesti o potrebi meditacije.

Iskušavanje krajnjih dometa slobode da budemo nesvesni jeste način da postanemo svesni. Sve naše lutanje u patnji prestaje kada se svesno obustave nesvesne reakcije, kada osoba ostane mirna i sabrana radi jasnog uvida u prirodu zbivanja. Naše celokupno dotadašnje postojanje svodilo se na nesvesne reakcije, one su bile lanac našeg ropstva. Taj lanac se sastojao od dve vrste karika: od prijanjanja i odbojnosti (žudnji i mržnje). I jedno i drugo donosilo je loše rezultate i patnju. Postizanjem svesti svedočenja ili transcendentalne svesti, mi ne odustajemo od zbivanja, kako to neiskusnom kritičaru izgleda, već odustajemo od nesvesnog reagovanja i tako postizemo psihičku objektivnost prema zbivanju; ne reagujući spontano možemo videti stvarnost kakva ona zaista jeste, i tada delovati na odgovarajući način, u skladu sa stvarnošću i božanskom svešću. To je, uostalom, suština čovekove kulture - ili bi bar trebalo da bude. Kada vidimo zbivanja kakva zaista jesu, tada svest o njima direktno vraćamo Božanskom kroz svoju dušu, i tada delamo božanskom svešću. To je trenutak kada krajnja suprotna tačka Omega, naš um/ego, ispunjava svoju pravu svrhu, prestaje da se nesvesno kreće dalje u suprotno, u nepotrebno i negativno, i počinje da se kreće naviše, u belo polje, da se usklađuje sa božanskom svešću, tada počinje da iscrtava savršen krug *jina* i *janga*.

Samo na dva načina možemo da se uskladimo sa stvarnošću: milom ili silom. Milosrdno usklađivanje je kada se svesno usklađujemo sa stvarnošću putem sopsstvenog buđenja, meditacijom. Silom je kada nas na to natera sama stvarnost, bolnim razbijanjem iluzija - jer ne možemo nikada i ni na koji način biti izvan stvarnosti, izvan božanskog.

Takva je priroda slobode, ona nema licemernog morala niti ikakva pravila, ona je uvek sloboda za sve moguće, i za nešto i protiv nečega. Zato je tako čista i direktna. Zato je sloboda svakojakog delanja i nedelanja tako privlačna mladim dušama.

Sve što je potrebno jeste da u svojoj slobodi izbora i delovanja prepoznamo istu onu slobodu božanske svesti koja sve omogućava. Ništa ne treba da menjamo što radimo već samo da pojačamo svest o svemu što radimo. Sama objektivna svesnost će

promeniti sve što radimo pogrešno u ispravno delovanje, daće nam pravi izbor. Nije moguće svesno raditi pogrešno. To je tako zato što je svest neposredan izraz samog savršenstva postojanja, a svest to jeste zato što je tvorac postojanja; svest je u osnovi postojanja. To je ova naša svest sa kojom sve radimo. Zato nije moguće svesno delati protiv samoga postojanja.

Možete li odoleti svim svojim sitnim iskušenjima koja vas drže u svojim šemama i ropstvu, tako vešto da ste odavno navikli da uživate u njima, da ih opravdavate na sve načine?

Kada ćete početi?

Sve može da se učini samo sada.

Sada je uvek savršen trenutak.

Ako malo i zakasnite, budite bez brige.

Savršenstvo neće propasti zbog toga.

Za božansku svest vi ste već savršeni takvi kavi jeste, svakog trenutka.